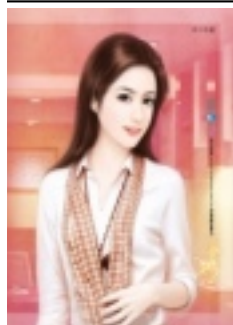


Hồng Nhan Lộ Thủy

Contents

Hồng Nhan Lộ Thủy	1
1. Chương 1: Tiết Tử (1)	2
2. Chương 2: Tiết Tử (2)	4
3. Chương 3: Gặp Gỡ (1)	6
4. Chương 4: Gặp Gỡ (2)	8
5. Chương 5: Gặp Gỡ (3)	11
6. Chương 6: Gặp Gỡ (4)	14
7. Chương 7: Gặp Gỡ (5)	17
8. Chương 8: Mộng Tưởng Vỡ Tan (1)	22
9. Chương 9: Mộng Tưởng Vỡ Tan (2)	25
10. Chương 10: Mộng Tưởng Vỡ Tan (3)	28
11. Chương 11: Mộng Tưởng Vỡ Tan (4)	32
12. Chương 12: Mộng Tưởng Vỡ Tan (5)	35
13. Chương 13: Mộng Tưởng Vỡ Tan (6)	39
14. Chương 14: Mộng Tưởng Vỡ Tan (7)	42
15. Chương 15: Tiêu Tan (1)	46
16. Chương 16: Tiêu Tan (2)	50
17. Chương 17: Tiêu Tan (3)	53
18. Chương 18: Tiêu Tan (4)	59
19. Chương 19: Tiêu Tan (5)	63
20. Chương 20: Tiêu Tan (6)	68

Hồng Nhan Lộ Thủy



Giới thiệu

Lần đầu tiên khi tôi thấy Hình Lộ, tôi lập tức liên tưởng cô ấy là con gái của một đại gia, mẹ cô ấy n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hong-nhan-lo-thuy>

1. Chương 1: Tiết Tử (1)

Khi chúng tôi ngồi trong phòng học chuẩn bị bắt đầu tiết học đầu tiên, giáo viên chủ nhiệm dẫn theo một học sinh mới cùng với một học sinh khác vác theo một chiếc bàn lớn bước vào. Mọi người đang trò chuyện lập tức trở nên yên lặng. Tất cả các học sinh đều đứng lên chào giáo viên.

Vị giáo viên ra hiệu ọi người ngồi xuống.

Bạn học mới kia đứng ở phía sau giáo viên chủ nhiệm, trên gương mặt hoàn hảo không một chút tỳ vết kia mang theo vẻ ngượng ngùng. Tuổi của cô ấy chắc tuổi chúng tôi, chừng mười một tuổi, mái tóc dài như mì sợi màu nâu sẫm thẳng, phần tóc mai trên trán tạo thành một chóp nhọn(1) đẹp mắt, một vài sợi tóc nhẹ nhàng lướt qua gò má trắng bệch của cô ấy, một đôi mắt to đen nhánh như sóng nước tò mò nhìn các bạn nữ trong lớp. Các bạn nữ khác cũng tò mò nhìn chằm chằm vào cô ấy. Cô ấy có vóc dáng cao gầy, bộ đồng phục màu xanh da trời với chiếc cổ bẻ nhỏ và chiếc váy trắng thướt tha, phía dưới cái tay lỡ kia lộ ra hai cánh tay dài màu trắng hồng tựa như được mài từ đá ngọc, bộ ngực vừa mới dậy thì hơi nhô lên, đôi chân mang một cặp tất màu trắng mới tinh cùng với đôi giày da màu đen.

Cô giáo bảo cô ấy ngồi vào vị trí bên cạnh tôi.

Cô ấy ngoan ngoãn bước đến rồi ngồi xuống, chiếc cặp màu hồng bằng vải bố đang cầm trên tay được nhét vào dưới ngăn bàn.

“Đây là bạn học mới đến, em hãy giới thiệu tên của em ọi người biết đi.” Cô giáo nói.

Lúc này, bạn học sinh mới đến hơi lúng túng đứng lên, thanh âm trong trẻo bật ra một cái tên:

“Hình Lộ, Lộ trong sương sớm.”

“Ngồi xuống đi!” Cô giáo nói.

Cô giáo Anh văn mở sách giáo khoa ra, bắt đầu đọc một bài văn mẫu trong sách. Hình Lộ lấy sách của mình dưới bàn lên, lật đến trang cô giáo đang đọc. Lúc này, cô ấy quay sang nở một nụ cười với tôi. Nụ cười đó, phẳng phất như đang rớt rớt xuống tay làm quen với tôi.

Giữa chúng tôi chỉ cách nhau vài centimet, tôi phát hiện ánh mắt của cô ấy đen láy rực sáng, to như một chiếc hồ sâu, phẳng phất như bị hút sâu vào trong đó. Tôi nhướn miệng cười lại với cô ấy, lúc này, tôi thấy trên chiếc gáy trơn mịn của cô ấy không cẩn thận đọng lại một vệt phấn rôm trắng như tuyết, bụng nghĩ thầm có lẽ do sáng nay cô ấy quá vội vàng ra khỏi cửa.

Một lúc sau, tôi lặng lẽ viết tên của mình lên một tờ giấy rồi chuyền qua cho cô ấy. Cô ấy nhanh chóng đảo mắt trên tờ giấy, hàng mi dài và dày chớp nháy như cánh bướm rung rung, in xuống xương gò má hoàn mỹ của cô ấy hai hàng bóng mi.

Hôm Hình Lộ tới, năm học mới đã bắt đầu được gần ba tuần, tôi đoán tất nhiên cô ấy phải dùng rất nhiều quan hệ mới có thể được xếp vào lớp lúc này, nói không chừng cô ấy là con gái một người bạn của hiệu trưởng.

Trường của chúng tôi là một trường trung học nữ sinh quý tộc nổi tiếng, khi tan học trước cổng trường đổ chật ních những chiếc xe đắt tiền đưa đón, có một vài nữ sinh mang chiếc đồng hồ mà một tháng tiền lương của giáo viên cũng không mua nổi. Mỗi lần đến thời gian trường học quyên tiền, các cô bạn ấy đều ra tay rất hào phóng.

Bố tôi thì lái một chiếc xe màu trắng nổi tiếng, chỉ là người mỗi ngày ông ấy đưa đón không phải là tôi, mà là hiệu trưởng của chúng tôi. Bố tôi làm tài xế cho hiệu trưởng đã nhiều năm, bằng mối quan hệ này tôi mới được vào trường này học vào năm lớp ba tiểu học. Mặc dù thành tích không được tốt lắm, nhưng năm nay tôi vẫn có thể thuận lợi lên được năm nhất trung học cơ sở.

Số lượng nữ sinh nghèo như tôi trong trường cũng không ít. Nhưng mà nữ sinh nghèo và nữ sinh có tiền có đáng vẻ khác nhau, rất dễ phân biệt ai là tiểu thư khuê các, còn ai là con nhà công nhân.

Lần đầu tiên khi tôi thấy Hình Lộ, tôi lập tức liên tưởng cô ấy là con gái của một đại gia, mẹ cô ấy nhất định là một mỹ nhân tuyệt sắc. Cô ấy chắc là một thiên kim tiểu thư được bố mẹ nuông chiều yêu thương, ở trong một lâu đài ven sườn núi, địa điểm đi nghỉ chắc hẳn là các nước Châu Âu.

Đó cũng không hoàn toàn chỉ bởi vì cô ấy đẹp. Trên người cô ấy còn có một loại khí chất không giống như người khác. Cho dù là học sinh giàu có nhất trong trường, luận về ngoại hình thì mấy nữ sinh kia cũng không bằng cô ấy, mà ngay cả khí chất công chúa cũng không bằng cô ấy luôn.

Cuối cùng tôi cảm thấy Hình Lộ không thuộc về nơi này, cô ấy phải thuộc về một nơi còn cao quý hơn đây. Cho đến nhiều năm về sau, quan điểm này của tôi vẫn không thay đổi, cho dù Hình Lộ ở bất cứ nơi nào, cũng không thuộc cùng một chỗ với bọn tôi, cô ấy phải thuộc về những sân khấu sang trọng hơn.

Hình Lộ rất lạnh lẽo. Cô ấy vĩnh viễn giống như ngày đầu tiên mới đến đây, sạch sẽ ngăn nắp như vậy. Đi học thì tập trung, chăm chỉ đọc sách, luôn duy trì thành tích học tập trung bình trở lên, không bao giờ muốn tham gia các hoạt động ngoại khóa tốn kém, dường như cô ấy đến đây chỉ với mục đích đọc sách.

Có lẽ bởi vì cô ấy quá lạnh lẽo, cho nên lòng hiếu kỳ của mọi người đối với cô ấy nhanh chóng biến mất. Mấy bạn học vốn dĩ rất đổ kị với nhan sắc của cô ấy cũng không còn nhìn chằm chằm cô ấy nữa.

Tôi và Hình Lộ trở nên thân thiết là chuyện của hơn nửa năm sau đó. Vào một buổi chiều ngày đông, trong tiết Số học, tất cả chúng tôi đều có chút mệt mỏi buồn ngủ, tôi phát hiện Hình Lộ đang len lén đọc một quyển tiểu thuyết ngôn tình thật dày dưới gầm bàn.

Tôi rất phấn chấn, hóa ra Hình Lộ cũng có lúc “Không ngoan”. Tôi đã sớm chú ý đến cô ấy, ngoại trừ những sách giáo khoa vừa mới cải cách ra, thì những sách giáo khoa khác cô ấy sử dụng đều là sách cũ. Hình Lộ cũng không có tài xé đưa đón, lúc tan trường cô ấy đều tự đi về. Trong lúc vô tình tôi đã thấy cô ấy điền vào phần tư liệu cho cô giáo, cô ấy ở ven phố.

Nhưng không phải vì điều đó mà tôi thay đổi thái độ với Hình Lộ, ngược lại tôi cảm thấy cô ấy đang tiếp cận tôi. Thậm chí tôi còn tự biện hộ cho cô ấy, cho rằng cô ấy là con ngoài giá thú của một đại gia, người đàn ông kia không chịu chăm sóc hai mẹ con cô ấy.

Tôi và Hình Lộ đều thích nghe nhạc tiếng Anh, nên thường trao đổi những CD nhạc yêu thích. Nhưng điều chúng tôi thích nhất là cùng nhau đi dạo ở những công ty bách hóa và cửa hàng thời trang sau khi tan học, chỉ nhìn thôi chứ không mua, nhìn những bộ quần áo đẹp đẽ mà chúng tôi mua không nổi trong tủ kính rồi đồng loạt thở dài. Hình Lộ rất ít khi nhắc đến chuyện gia đình cô ấy, tôi chỉ biết mẹ cô ấy quản lý cô ấy rất nghiêm khắc. Mỗi lần chúng tôi đi dạo phố muộn, Hình Lộ đều phải gọi điện thoại về nhà.

Hôm đó, chúng tôi đi dạo phố xong, muốn đi xem phim. Lần đầu tiên tôi nghe thấy cô ấy nói chuyện điện thoại với mẹ cô ấy.

“Cậu và mẹ cậu nói gì thế? Tổ nghe không hiểu câu nào hết.”

Hình Lộ trả lời:

“Là nói tiếng Thượng Hải.”

“Cậu là người Thượng Hải à?”

“Ừ.”

“Cậu vừa rồi có ý gì thế?”

Con người đen láy như hồ nước của Hình Lộ không hề chớp một lần nào, cô ấy nói như không có việc gì:

“Tổ nói ẹ biết, tổ và bạn học đang ôn tập trong thư viện, phải về muộn một chút.”

Trong những năm tháng đó, tôi tự nhận mình là bạn tốt nhất của Hình Lộ. Thật ra tôi có chút ngưỡng mộ cô ấy. Ở bên cạnh cô ấy, tôi cảm thấy dường như tôi cũng được hưởng một chút ánh sáng. Ngược lại tôi không hề suy nghĩ xem Hình Lộ có phải cũng coi tôi là một người bạn tốt hay không. Cô ấy tựa như được đào tạo thành một thực nữ, rất ít khi cô ấy thể hiện sự nhiệt tình. Ngoại trừ bắt buộc phải nói dối với mẹ, còn lại cô ấy rất ngoan.

Nhưng mà, sau khi việc đó xảy ra, đối với cô ấy đó là một đả kích rất lớn. Cô ấy im bật không hề đề cập đến, tôi cũng không dám hỏi.

Mấy tháng sau, cuộc thi toàn quốc công bố danh sách, phiếu điểm phát xuống, Hình Lộ thi rất tệ, đối với cô ấy đó là một đả kích rất lớn. Thành tích của cô ấy luôn luôn rất tốt, tôi không biết cô ấy sẽ đối mặt với mẹ của mình như thế nào.

Thành tích của tôi không thể so sánh với Hình Lộ, nhưng tôi không hề thất vọng. Tôi căn bản không phải là một thiên tài học hành, tôi ước gì mình có thể không cần phải học tập, được đi làm sớm một chút, trong nhà cũng không tạo áp lực cho tôi.

Có lẽ Hình Lộ cũng không có cách nào đối mặt với ánh mắt của mọi người. Sau chuyện lần đó, cô ấy tận lực tránh mặt tôi. Tôi tìm cô ấy rất nhiều lần, cô ấy cũng không nhận điện thoại của tôi. Sau này cô ấy chuyển nhà, cả số điện thoại cũng đổi.

Từ đó về sau, tôi và Hình Lộ mất liên lạc. Mỗi lần ngồi xe đi ngang khu nhà cũ kĩ ở ven phố, tôi luôn nhớ đến cô ấy, nhớ đến đôi con ngươi sâu như hồ nước kia.

2. Chương 2: Tiết Tử (2)

Mãi cho đến hai năm sau, Hình Lộ và tôi mới gặp lại nhau.

Đó là vào mùa thu năm 1981.

Trước mắt tôi là Hình Lộ đã thay đổi trở nên rất hấp dẫn. Mái tóc dài màu nâu kia giờ đã được uốn xoắn cuộn sóng, trên người đang mặc chiếc áo vest màu đen phối với chiếc váy ống ngắn, dưới chân mang một đôi giày cao gót bóng loáng, để lộ ra đôi chân thon dài.

Đó chính là đồng phục của cửa hàng chúng tôi.

Nếu lúc đó chúng tôi già dặn được như một phần của bây giờ, có lẽ chúng tôi sẽ cảm thấy cuộc sống thật là châm biếm. Lúc còn đi học Hình Lộ và tôi thích nhất là đi dạo ở các cửa hàng thời trang, mũi díp sát vào cửa kính thán phục những nhãn hiệu cao cấp. Vài năm sau, hai chúng tôi lại cùng làm nhân viên trong một cửa hàng nổi tiếng, mỗi ngày nhìn sờ những bộ quần áo sang trọng mà chúng tôi vĩnh viễn không mua nổi, gương mặt nhìn nó được yểm lên những người phụ nữ đứng tuổi mặc nó kém đẹp xa chúng tôi.

Hình Lộ làm việc ở cửa hàng này sớm hơn tôi một năm. Hôm chúng tôi gặp nhau, là cô ấy nhận ra tôi trước.

“Minh Chân, tóc cậu dài quá đi mất.” Cô ấy nhoẻn miệng cười với tôi, ánh mắt kia của Hình Lộ còn u buồn hơn một phần so với ánh mắt mà tôi đã biết trước đây.

Giống như ngày đầu tiên cô ấy bước vào phòng học, Hình Lộ đứng ở trước mắt tôi như thế, tựa hồ như không thuộc về nơi này. Cô ấy nên thuộc về một nơi cao quý hơn mới đúng, chứ không phải là ở những nơi như thế này, mỗi ngày phục vụ những vị khách không có được khí chất như cô ấy.

Cho dù thế nào, từ đó hai chúng tôi bắt đầu hợp lại với nhau. Tôi nhận ra rằng, cô ấy rất vui khi gặp lại tôi. Đối với chuyện đã xảy ra hai năm vừa qua, cô ấy không hề nhắc đến một câu nào, dường như những ngày tháng trong hai năm qua không có gì đáng để cô ấy hoài niệm. Tôi đoán có lẽ cô ấy đã chịu rất nhiều cực khổ.

Lúc đó, tôi muốn ra khỏi nhà để sống tự lập, ném trải cuộc sống độc lập không bị quản thúc. Tôi không ngừng thuyết phục Hình Lộ chuyển đến sống cùng tôi, nhưng mà tôi cũng không hy vọng quá lớn là mình sẽ thuyết phục được. Tôi biết mẹ của cô ấy luôn luôn quản lí cô ấy rất nghiêm khắc. Nhưng điều tôi không ngờ tới là cô ấy chỉ suy nghĩ mấy ngày đã nhận lời.

Hình Lộ và tôi đi xem phòng, cuối cùng chúng tôi quyết định chọn một căn ở khu phố Cán Sa, là một căn nhà cao bốn tầng. Chúng tôi ở tầng ba. Mặc dù nơi ở rất nhỏ, nhưng mà lại có hai phòng và một phòng khách nhỏ, tường nhà vẫn còn khá mới.

Hình Lộ là một bạn cùng phòng không thể bắt bẻ được. Cô ấy có bản lĩnh trang trí phòng ở rất gọn gàng mà không tốn nhiều chi phí. Cô ấy mua một chiếc đèn bàn bình thường, dùng keo cao su dính từng hạt

thủy tinh nhỏ có màu sắc rực rỡ lên cái chụp đèn màu trắng sữa, chiếc đèn bàn kia lập tức biến thành một vật có giá trị cao cấp.

Cô ấy cũng biết nấu ăn, hơn nữa luôn luôn chế biến thành những món ăn rất đẹp mắt. Cô ấy mang vài chiếc khay bằng sứ từ nhà đến, cũng là những thứ được dùng trong việc phục vụ những món ăn.

Trong cửa hàng cũng có mấy bộ quần áo khi khách hàng đã mua rồi mà trả lại thì những nhân viên như tôi và Hình Lộ mua lại sẽ được chiết khấu hết sức ưu đãi. Hình Lộ sẽ chọn mấy món đồ. Tuy chỉ là mấy bộ quần áo và đôi giày đơn giản, nhưng khi cô ấy mặc vào đều rất đẹp, cô ấy cũng rất biết phối hợp những bộ đồ đắt tiền với những đồ giá rẻ càng khiến cô ấy đẹp hơn. Trong cửa hàng có rất nhiều khách biết cô ấy có gu chọn quần áo, thái độ phục vụ lại tốt cho dù khách hàng không mua gì cả, vì vậy khách hàng thường tìm cô ấy.

Những nhân viên nữ làm việc trong cửa hàng chúng tôi, chỉ cần có chút nhan sắc, đều ảo tưởng sẽ câu được rùa vàng. Mọi người đều nhất trí cho rằng trong số chúng tôi, Hình Lộ là người có điều kiện để câu được rùa vàng nhất, nhưng mỗi lần chúng tôi ríu ra ríu rít thảo luận chuyện này, Hình Lộ đều tỏ vẻ không có hứng thú.

Thời gian đó, tôi có qua lại với mấy người bạn trai, nhưng cho đến giờ tôi chưa từng thấy bên cạnh Hình Lộ xuất hiện chàng trai nào. Cô ấy cố gắng làm việc, không dám ăn không dám tiêu, có thể nhận ra tình hình kinh tế có chút túng thiếu. Tôi không hỏi cô ấy có phải thiếu tiền hay không. Mặc dù chúng tôi ở cùng một phòng, nhưng cô ấy vẫn giống như trước đây, rất ít nhắc đến chuyện trong nhà.

Ước chừng qua được nửa năm, Hình Lộ và tôi lén lút đến một cửa hàng trang sức cao cấp ghi danh thử việc. Hình Lộ được chọn, cô ấy có thể nói được tiếng Nhật và Quốc ngữ (tiếng Hán), còn tôi cả hai đều không nói được. May mắn là, cửa hàng trang sức đó ở ngay trung tâm, đôi lúc chúng tôi vẫn có thể dùng chung bữa trưa.

Ngày trôi qua ngày trong yên lặng. Vào sáng sớm một ngày đông lạnh lẽo năm 1983, tôi run run bước xuống giường đi toilet thì thấy Hình Lộ đã thay một bộ đồ chỉnh tề, đang chuẩn bị mở cửa ra ngoài.

Đã rất nhiều ngày tôi không gặp cô ấy. Mấy hôm nay bạn bè đều chúc mừng sinh nhật nên tôi đi chơi rất trễ. Lúc về đến nhà, Hình Lộ đã đi ngủ rồi.

“Cậu không làm việc ở cửa hàng trang sức sao? Hôm trước lúc hết giờ làm việc tớ có đi ngang qua, vào tìm cậu thì bọn họ nói cậu đã từ chức rồi.” Tôi nói.

Đôi mắt to của cô ấy nhìn tôi một lúc, nói: “Ừ... Đúng vậy.”

“Đang yên lành sao lại từ chức? Không phải nói là tháng sau sẽ thăng chức sao? Có phải làm việc không vui không?”

Hình Lộ nói: “Không có gì, chỉ là tớ muốn thử công việc khác.”

Tôi hỏi cô ấy: “Đã tìm được công việc mới rồi sao?”

Hình Lộ gật đầu.

Tôi lại hỏi: “Đó là việc gì?”

Hình Lộ lại đáp: “Coffee shop.”

Tôi rất ngạc nhiên, muốn mở miệng hỏi cô ấy tại sao, Hình Lộ đã vội vàng nhìn đồng hồ trên tay rồi nói: “Tớ muộn rồi, tối nay tớ về rồi nói tiếp được không?”

Trước khi đi, cô ấy nói: “Thời tiết lạnh như vậy, hôm nay ở nhà ăn lẩu nhé! Tớ vẫn chưa chúc mừng sinh nhật cậu đâu đấy! Sau khi hết giờ làm tớ sẽ đi mua thức ăn.”

“Để tớ mua cho.” Tôi nói tiếp: “Hôm nay tớ nghỉ.”

“Được rồi, buổi tối gặp lại.”

“Tối gặp lại.”

Cô ấy đi rồi, tôi vẫn cảm thấy khó có thể tin. Mức lương của công việc bán cà phê khó có thể so sánh với mức lương ở cửa hàng trang sức. Hơn nữa, tình hình kinh tế của cô ấy có phần túng quẫn. Bây giờ từ chức, không phải tiền hoa hồng trong suốt mấy năm bỏ không sao? Có phải cô ấy điên rồi không? Huống hồ, cô ấy căn bản không uống cà phê.

Chờ sau khi cô ấy đi, tôi rón ra rón ren đẩy cửa phòng của cô ấy, thò đầu vào xem, phát hiện trên giường của cô ấy bày một chồng sách có liên quan đến cà phê, xem ra cô ấy đã thực sự quyết tâm đổi nghề bán cà phê rồi.

Đêm hôm đó, lúc hết giờ làm, Hình Lộ mang cả người đầy mùi cà phê về nhà. Chúng tôi châm nến, ngồi vây quanh bếp ăn lẩu. Cô ấy mua một chai champagne hoa hồng.

“Cậu điên rồi à! Chai rượu này rất đắt đó!” Tôi kêu to.

“Không, đây là để chúc mừng sinh nhật cậu mà.” Hình Lộ giơ ly rượu lên, liếc nhìn nhấp một chút bọt rượu màu hồng phấn, trang nghiêm nói: “Tớ không uống rượu, trừ khi nó là champagne hoa hồng.

Nói xong, cô ấy lẳng lặng uống rượu, đó quả thật là lần đầu tiên tôi thấy cô ấy uống rượu. Sau đó, chai rượu kia được uống sạch sẽ, Hình Lộ đứng lên, lắc lư chao đảo bước vào phòng bếp uống nước. Tôi nghe thấy âm thanh cô ấy không cẩn thận làm rơi ly thủy tinh.

Tôi vội vàng hỏi cô ấy: “Cậu sao vậy?”

Hình Lộ đưa đầu ngón tay rỉ máu lên môi, nhíu mày nói: “Tại sao không dùng rượu làm máu chứ? Như vậy sẽ không tanh.”

Mặc dù Hình Lộ và tôi đều đã hai mươi hai tuổi. Nhưng mà, bất kể nhìn trên phương diện nào, cô ấy cũng đều trưởng thành hơn so với tôi. Cho đến giờ, tôi vẫn không ngừng ngưỡng mộ cô bạn này của mình. Mãi cho đến nhiều năm sau, tôi còn thường nhớ đến cảnh tượng lần đầu tiên thấy cô ấy trong lớp học —— Lúc cô ấy ngồi xuống bên cạnh tôi, trên gáy có một vệt phấn rôm như tuyết trắng, đường nét vẫn rõ ràng như xưa.

Sau này có một lần, cô ấy nói cho tôi biết: “Là phấn rôm hương Molly của Max Factor! Tớ tiết kiệm tiền tiêu vật để mua.”

Mùi thơm trong trí nhớ kia thỉnh thoảng vẫn lướt qua chớp mũi tôi, dường như để nhắc cho tôi nhớ, cô ấy là một thiên sứ rơi lầm xuống phàm trần, mà thiên sứ đó vốn dĩ nên thuộc về một nơi cao quý hơn mới đúng.

Tôi vẫn chưa được được sự đồng ý của Hình Lộ về việc kể lại câu chuyện của cô ấy, nhưng mà, tất cả những gì tôi nói ở đây đều là sự thật, tôi tin chắc rằng cô bạn này sẽ không trách tôi.

3. Chương 3: Gặp Gỡ (1)

Mùa đông năm 1983, sáng sớm ngày thứ năm, Hình Lộ bước ra khỏi nhà đến tiệm cà phê. Từ nhà đến Coffee shop mất chừng hai mươi phút đường đi. Gió lạnh buốt thổi đến khiến gương mặt cô lạnh lẽo đến trắng bệch, càng lộ vẻ yếu đuối.

Trên người cô mặc một chiếc áo khoác ple bằng da bóng, bên dưới là một bộ váy liền thân cổ thấp màu đen có đường viền hoa, chân mang một đôi boots đen, gió thổi làm lay động quần áo của cô, để lộ ra cặp chân thon nhỏ.

Cô luôn có cách phối hợp quần áo rất hợp mắt. Cô biết đôi giày là thứ không thể lừa gạt người khác, giá quá rẻ sẽ phá hỏng cả bộ quần áo, cho nên cô quyết tâm dùng tiền chiết khấu cho nhân viên lúc cô còn làm việc tại cửa hàng thời trang để mua đôi boots da này. Chiếc áo khoác da là do ba năm trước cô đã nhìn thấy trên tạp chí nước ngoài, cô sao chép kiểu dáng, sửa đổi một chút, chọn một mảnh vải da đưa ột người thợ già dặn kinh nghiệm may. Người thợ may đó là người phụ trách sửa quần áo cho cửa hàng thời trang cô đã từng làm việc kia, đôi tay của ông ta rất khéo léo, các nhân viên nữ trong cửa hàng đều lén lút tìm ông ấy may quần áo. Hình Lộ rất thích chiếc áo khoác da này, cô đã mặc nó ba mùa đông liên tiếp, rất vất vả mới có thể mặc một chiếc áo khoác da bóng thuộc hàng cao cấp như thế này.

Mấy hôm trước cô đã đến tiệm làm tóc để ép tóc thẳng ra. Trên đường đi, mái tóc nâu dày kia bị gió thổi tung bay, cô vén một vài sợi tóc ra sau tai, chiếc khăn quàng dài màu hồng hoa anh đào đầy viền tua quần chặt quanh cổ. Cô có vài chiếc khăn quàng cổ như thế, màu sắc và hoa khác nhau, dùng để phối với quần áo được chính tay cô đan. Nếu kiểu dáng đã cũ hoặc không thích, cô sẽ gỡ ra rồi đan lại một cái khác.

Cô bước đi, ngang qua một cửa hàng bán hoa, trong cửa hàng có một bà cô đang ngồi xổm trên mặt đất mở những bó hoa lớn mà xe vận tải vừa đưa đến, rồi phân loại chúng bỏ vào trong những thùng đầy nước.

Ánh mắt Hình Lộ dừng lại trên một bó hoa hồng to màu đỏ, bó hoa hồng kia giống như nhung tơ, cánh hoa vừa nở rộ vẫn còn đọng lại giọt sương sớm. Hình Lộ vươn tay chọn vài đóa, không cẩn thận bị gai hoa hồng đâm vào ngón tay. Cô rút tay về, trên vết thương rỉ một giọt máu đỏ tròn. Hình Lộ vội vã đưa ngón tay vào miệng mút, trong lòng nghĩ: “Đây là dấu hiệu không may ư!”

Lúc này bà cô kia đi đến nói: “Cô muốn mua bao nhiêu? Để tôi chọn cho! Tất cả đều là hoa mới được máy bay vận chuyển về, chỉ cần nhìn nó tươi như vậy là biết ngay rồi.”

Hình Lộ hỏi giá, sau đó cô mặc cả, cô biết, những đóa hoa này đến tới khi đóng cửa ít nhất sẽ giảm giá một nửa, ngày mai sẽ càng rẻ hơn.

Bà cô kia gặp phải đối thủ, bà ta nhận ra cô gái trước mắt này rất hiểu về hoa, cũng thích hoa. Thế là, bà cô kia nói một giá tiền mà cả hai bên đều hài lòng, dùng giấy báo gói những bông hoa mà Hình Lộ đã chọn.

Hình Lộ trả tiền, lúc cầm hoa rời khỏi cửa hàng cô mới chợt nhớ đến không biết trong Coffee shop có bình hoa hay không.

Bên ngoài tiệm cà phê đặt hai chiếc thùng nhựa, Hình Lộ cúi người mở nắp ra nhìn, hóa ra là bánh ngọt và bánh mì mà người cửa hàng cung cấp thức ăn đã đưa vào lúc sáng sớm, nó phát ra hương thơm ngào ngạt, cô ngửi được thì nhíu mày. Một thùng nhựa khác là hạt coffee.

Cô lấy trong túi xách ra một xâu chìa khóa, cúi người xuống, mở chiếc ổ khóa cửa chớp màu trắng ra.

Đẩy cửa chớp lên, bên trong lộ ra một chiếc cửa kính khung gỗ, Hình Lộ dùng một chìa khóa khác mở cửa vào trong. Đầu tiên cô thuận tay đặt túi xách và hoa xuống chiếc ghế ở gần cửa, sau đó xoay người kéo hai chiếc thùng nhựa ở trước cửa vào trong, rồi tự nói với chính mình: “Đây chính là cuộc sống mới của mình!”

Coffee shop có không gian hình chữ nhật rất nhỏ, cộng lại giải lắm chỉ có vài cái bàn và ghế, nhưng lại có một quầy bar gỗ hạch đào khá to, một chiếc lò nướng và một phòng bếp nhỏ, tường được sơn màu da cam, trên tường có treo loang lổ một vài bức tranh coffee và bánh mì được phục chế, dưới chân là sàn nhà lát hình vuông với hai màu đen trắng giao nhau, trên trần nhà treo những chiếc đèn lồng màu vàng nho nhỏ, rất có hương vị lười biếng của một cửa hàng coffee bình dân ở Châu Âu, so với đường phố tấp nập ngoài kia phẳng phất cứ như hai thời không hoàn toàn khác nhau.

Hình Lộ tìm thấy rất nhiều công tắc đèn ở quầy bar, ánh đèn vàng sáng lên. Cô giơ hai tay, nhìn màu da cam trên tường lấp lăm: “Màu này khó nhìn chết đi được! Hôm khác mình phải quét nó thành màu đỏ của hoa hồng mới được!”

Cô thay đổi ý định ngay sau đó, lại nghĩ thầm: “Quan tâm làm gì! Mình cũng không ở đây lâu!”

Cô nhìn đồng hồ ở quầy bar, bảy giờ ba mươi phút, còn nửa tiếng nữa mới đến giờ mở Coffee shop, cô tìm được một chiếc bình to trong nhà bếp, đổ đầy nước, cắm những bông hồng tươi vừa mua vào trong bình, đặt lên quầy bar, trong lòng nghĩ: “Có hoa hồng mới chính là một ngày trọn vẹn.”

Sau đó, cô cởi áo khoác da trên người ra, thay bộ đồng phục nữ, đó là một chiếc áo sơ mi trắng cổ bẻ, tay dài và chiếc quần dài ống thẳng màu đen. Trên chân cô vẫn mang đôi giày bốt kia của mình, đứng đối diện với chiếc gương trong toiler chật hẹp thấy một chiếc caravat. Chiếc áo lót màu đen của phụ nữ như ẩn như hiện dưới lớp áo sơ mi trắng luôn lộ vẻ dung tục, nhưng khi Hình Lộ mặc vào, lại trở thành một vẻ đẹp lạnh lẽo kiêu ngạo, phẳng phất cứ như thế mới là chính thống.

Miệng cô cắn hai chiếc kẹp tóc màu đen, cặp tóc dài ra sau ót rồi buộc lên thành đuôi ngựa, nhìn gương mặt của mình và cặp ngực hoàn mỹ trong gương. Nơi đó to lên không ít, người khác đều tán thưởng về đẹp của

cô. Mẹ của cô luôn thích khoe cô con gái xinh đẹp trước mặt họ hàng thân thích, Hình Lộ cảm thấy nhìn mình giống bố hơn.

Nhưng mẹ cô thường hay dùng tiếng Thượng Hải nói những câu có người nghe hiểu hoặc không hiểu rằng: “Lộ Lộ là tâm can của tôi, là tiểu công chúa của tôi.”

Hình Lộ đã từng một lần cho rằng, trời sinh số mệnh của mình chính là công chúa.

Cô buộc tóc thành đuôi ngựa xong, lại dùng kẹp tóc cố định lại, một vài sợi tóc rủ xuống, thắt một chiếc tạp dề màu đen ở thắt lưng, đi đến quầy bar, bắt đầu xay hạt coffee, sau đó lại bỏ phần coffee đã được xay vào máy pha cà phê bằng đồng.

Một lúc sau, máy pha coffee không ngừng vang lên tiếng kêu ồn ào, trong hơi nước sôi bốc lên nghi ngút chảy ra dòng chất lỏng màu đen, tràn ngập mùi hương coffee đậm đặc. Hình Lộ thử uống ly đầu tiên.

Người đi trên đường đã dần dần đông lên, khách cũng lần lượt vào quán, đều là những người vội vàng đi làm xếp hàng mua cà phê và bánh mì, vừa đi vừa ăn chứ không ngồi lại.

Chờ cho đến khi giờ cao điểm trôi qua, khách vào quán trông có vẻ nhàn nhã hơn, gọi coffee, lấy tạp chí từ kệ báo, vừa uống coffee vừa xem tạp chí, nhâm nhi cả một buổi sáng.

Hình Lộ ngồi ở quầy bar, cô thử từng vị coffee khác nhau do chính mình pha chế, oán trách trong lòng: “Vị coffee đắng quá đi!”

Thế là, cô cho bột chocolate đắng vào tách coffee, nếm thử một ngụm, trong lòng nói: “Như vậy uống mới tuyệt!”

Cô yêu tất cả đồ ngọt, nhất là vị ngọt của chocolate đắng. Chocolate đắng ở đây vẫn chưa đủ nguyên chất, hôm khác cô sẽ mua loại bột chứa 80% ca cao.

Ánh mắt của cô thỉnh thoảng nhìn ra phía bên ngoài, để ý mỗi một người từ bên ngoài bước vào quán. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, cô cảm nhận được tim mình đập càng lúc càng nhanh. Xuyên qua chiếc cửa kính khung gỗ, cô chăm chú nhìn người mặc chiếc áo khoác đang rút cổ vội vã đi qua đám người, nói thầm với chính mình trong lòng: “Chỉ là do uống quá nhiều coffee mà thôi.”

Nếu như ở cửa hàng trang sức, vào giờ này trong ngày, những quý bà lười biếng mới rời giường, diện trang phục tỉ mỉ, sau đó đi dạo ở cửa hàng trang sức, mua trang sức giống như vừa mua một con chó nhỏ, mắt không hề chớp dù chỉ một lần.

Thế giới này không công bằng biết bao!

Một vị tiên sinh ngồi bên cửa cuối cùng cũng rời khỏi quán. Hình Lộ cầm khăn và khay đến dọn dẹp bàn. Lúc này, gió lạnh từ bên ngoài thổi vào, cô cảm thấy sau lưng mát lạnh, xoay người sang hướng khác, cô nhìn thấy một người đàn ông cao lớn phong độ, trên tay cầm một quyển sách và bút bước vào quán. Người đó khoảng hai mươi hai tuổi, dáng gầy nhưng khỏe khoắn, trên người mặc một chiếc quần jean và một chiếc áo lông dê cao cổ, khuỷu tay của chiếc áo dạ nâu phát sáng, bên trên còn dính một vài vệt phẩm màu hồng. Anh ta có một gương mặt vuông và xương quai hàm kiên định, mái tóc ngắn dày trông rất đẹp trai, đôi mắt to đen láy giống như biển đêm, phảng phất như vô cùng tò mò đối với thế giới này, phía trên là hàng mày kiếm đen nhánh, dường như bất kì lúc nào cũng có thể cau lại, mỉm cười nghịch ngợm hoặc cười to.

4. Chương 4: Gặp Gỡ (2)

Anh ngồi xuống chiếc bàn mà Hình Lộ vừa thu dọn sạch, sách và bút đặt ở một bên, rồi nở nụ cười vui vẻ với cô, nói: “Xem ra tôi đến rất đúng lúc.”

Hình Lộ đưa mắt nhìn anh, cô không cười, bướng bỉnh nói: “Đúng vậy! Vừa có một vị không nhà để về ngồi ở đây suốt cả buổi sáng.”

Anh cảm thấy cô bé này rất thú vị, cười cười rồi nói: “Yên tâm, tôi sẽ không chiếm chiếc bàn này quá lâu đâu, tôi có nhà để về mà.”

“Không sao cả, dù sao chỉ còn nửa ngày nữa là đóng cửa rồi, huống hồ Coffee shop vốn có chức năng như thế mà.” Hình Lộ đặt chiếc khay trong tay xuống, cô lấy bút và sổ tay ghi chép từ chiếc tạp dề ra, hỏi anh: “Tiên sinh, anh muốn dùng loại coffee nào?”

“Coffee sữa.” Anh nói.

Ánh mắt đen láy lấp lánh của Hình Lộ không khỏi cau lại, lặp lại một lần nữa: “Coffee sữa?” Trong giọng điệu của cô lộ vẻ dường như một người đàn ông mà uống coffee sữa thì rất trẻ con.

Anh ngượng ngùng nghiêng mặt, tự giải thích cho sự lúng túng của mình: “Sữa có thể hỗ trợ kinh doanh...”

“Cho nên...” Hình Lộ nhìn anh, cây bút đang ở trên tay chấm vào sổ ghi chép một cái.”

“Vừa có thể cân bằng vị đắng của coffee...”

“Cho nên...” Tay cầm bút của Hình Lộ dừng lại trong không trung.

“Hai hương vị khác nhau hòa trộn, có thể giảm thiểu ác cảm!” Anh nhếch miệng cười cười nói.

“Lý luận này rất mới mẻ, đây là lần đầu tiên tôi được nghe đấy. Lần sau lúc uống rượu tôi cũng muốn thêm một chút sữa.”

“Cô mới đến sao? Cô gái trước đây...” Anh hỏi Hình Lộ.

Hình Lộ lườm anh, nói: “Cô ấy không làm ở đây nữa. Tôi pha chế coffee cũng không tệ hơn cô ấy đâu. Anh muốn tìm cô ấy à?”

“Ồ... Không phải.”

“Nói thật cho anh biết —” Hình Lộ nói nghiêm túc.

Anh vểnh tai, cho rằng cô nhân viên làm ở đây lúc trước xảy ra việc gì.

Hình Lộ nói tiếp: “Cô ấy đi ngủ đông rồi.”

Anh cảm thấy kỳ lạ, làm sao lúc cô gái này nói ra những lời đó có thể không cười. Lúc vừa thấy Hình Lộ, anh còn tưởng rằng cô là cô bé xinh đẹp nhưng cũng rất chất phác. Cho đến giờ anh chưa từng thấy cô gái nào thất caravat dài mà lại đẹp đến như thế.

Anh càng có hứng thú hỏi: “Như vậy cô —”

Hình Lộ hơi nghiêng đầu nói: “Tôi thì chỉ có thể chui ra khỏi hang núi vào mùa đông.”

“Nói vậy, cô không cần ngủ đông?”

Hình Lộ gật đầu với anh, cuối cùng cũng bật cười, nói: “Tôi có phải là mãng xà đâu!”

Anh không cười nữa, lịch sự nói: “Phiền cô lúc mang cà phê đến, cho tôi thêm một phần bánh ga-tô chocolate.”

Hình Lộ nhìn anh cau mày, lắc lắc đầu.

“Ồi, bán hết rồi à? Nếu vậy, cho tôi một phần bánh nướng xốp việt quất.”

Hình Lộ lại lắc đầu.

“Nếu vậy...” Anh suy nghĩ một lúc, nói: “Cô cho tôi một phần bánh pho-mát ngọt đi!”

Hình Lộ vẫn lắc đầu.

“Tất cả đều bán hết rồi sao?” Anh ử rử xoay đầu về phía tủ kính ở quầy bar thì phát hiện bên trong còn rất nhiều bánh ngọt. Anh vô cùng ngỡ vực, nói với Hình Lộ: “Vậy còn bánh gì cứ mang ra đây!”

Hình Lộ vẫn cau mày lắc lắc đầu.

Anh khó hiểu nhìn Hình Lộ, trong lòng nghĩ: “Đây không phải là rất kỳ lạ sao?”

Hình Lộ liếc nhìn vị khách bên cạnh đang ăn bánh ngọt, cô ghé lại gần nói nhỏ với anh: “Bánh ngọt ở đây khó ăn lắm đấy! Chỉ có cà phê là uống được thôi!”

Anh cảm thấy đáng vẻ của Hình Lộ cực kì đáng yêu, day cảm, cũng hạ giọng nói: “Tôi cũng biết, nhưng còn có lựa chọn khác sao?”

“Vào giờ này ngày mai anh đến đây đi!” Hình Lộ đứng thẳng lưng nói.

Anh tò mò hỏi: “Ngày mai sẽ khác à?”

Hình Lộ lấy đĩa bạc đặt lên bàn nói: “Ngày mai anh sẽ biết, nếu anh không ngại, hôm nay uống coffee trước đi.”

Anh cười gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Hình Lộ nâng khay lên, hài lòng bước đến quầy bar, cô bắt tay pha chế coffee cho anh. Lúc coffee nóng hổi được mang đến, mặt trên nổi một tầng bọt nước hoa văn màu trắng sữa, tổng cộng có năm cánh hoa. Anh chưa từng thấy cốc coffee sữa nào đẹp đến thế.

Hình Lộ im lặng trốn trong quầy bar, thỉnh thoảng lén lút nhìn anh xuyên qua bình hoa hồng tươi mà cô vừa mới cắm đầy. Sau đó, anh lại gọi thêm hai tách coffee giống hệt như thế nữa, vừa uống coffee vừa cúi đầu đọc sách, thỉnh thoảng cũng để sách trong tay xuống nhìn ra phía bên ngoài, cứ vậy ngồi suốt nửa ngày.

Hôm nay, coffee ở trong bụng của Hình Lộ còn nhiều hơn cả máu trong người cô, cô cảm thấy mỗi một hơi thở của cô đều phả ra mùi coffee nồng nặc, mùi hương đó rất nồng, suýt chút nữa đã khiến cô hít thở không thông.

Trên đường về, cô đi qua một quán rượu, không thấy giá tiền, cô liền mua về một chai Champagne Hoa hồng, muốn dùng hoa hồng bắt đầu một ngày, thì cũng nên lấy hoa hồng để kết thúc chứ, dù sao cuộc sống về sau cũng sẽ không giống bây giờ.

Trong nhà trọ nhỏ hẹp, cô và Minh Chân vừa ăn lẩu vừa uống champagne. Minh Chân hỏi cô ngày đầu tiên đi làm thế nào, cô ấy không hiểu vì sao cô lại nghỉ việc ở cửa hàng trang sức mà chạy đến Coffee shop kia để làm nhân viên phục vụ. Xem ra, Minh Chân cho rằng làm nhân viên phục vụ trong Coffee shop rất kém cỏi.

Hình Lộ kể qua loa. Sau đó, uống cạn bình rượu kia, cô lắc lư chao đảo cầm chai champagne lên rồi vào phòng bếp rót nước uống, cô không cẩn thận đánh vỡ bát trên sàn nhà, cái bát kia như hoa tươi nở rộ. Lúc cô ngồi xổm xuống nhặt những mảnh nhỏ lên, ngón tay không cẩn thận bị cứa, vừa vịn chính là ngón tay mà gai hoa hồng đã đâm trúng vào sáng nay.

Minh Chân bước đến hỏi cô: “Cậu sao vậy?”

Hình Lộ mút đầu ngón tay, trong lòng nghĩ: “Đây là dấu hiệu không lành ư!”

Buổi chiều ngày hôm sau, ánh nắng tà tà từ bên ngoài chiếu vào, người đàn ông kia lại đến. Lúc thấy Hình Lộ, đầu tiên anh ta gật đầu mỉm cười với cô, sau đó lại ngồi xuống chiếc bàn ngày hôm qua, cởi áo khoác trên người xuống đặt bên cạnh.

Hình Lộ bước đến hỏi anh: “Dùng giống như ngày hôm qua đúng không?”

Anh vui vẻ nói: “Đúng vậy, cảm ơn cô.”

“Tôi đề nghị anh hôm nay nên dùng thử coffee đậm đặc, không nên thêm sữa.”

Ánh mắt đen láy của anh lóe lên vẻ tò mò, nói: “Tại sao phải vậy? Hơn nữa, bông hoa hôm qua trong tách coffee cô làm rất đẹp. Tôi còn muốn thỉnh giáo cô sao lại làm được.”

Hình Lộ hất cằm nói: “Cái đó không khó, chỉ cần một kỹ xảo nhỏ là được, tôi còn làm được cả hình trái tim và lá cây nữa kìa.”

Ánh mắt anh sáng rực lên, làm ra dáng vẻ hứng thú nói: “Ồ! Hình trái tim!”

Hình Lộ ngừng cười nói: “Nhưng mà, hôm nay xin nghe lời khuyên của tôi, có hai lý do —”

Một tay anh chống cằm, làm ra dáng vẻ chăm chú lắng nghe.

Hình Lộ liếc nhìn lồng ngực rắn chắc của anh, nói: “Thứ nhất, thân thể anh rất khỏe mạnh, một ngày không uống sữa cũng sẽ không mất dinh dưỡng. Thứ hai, điểm tâm ngọt mà một lúc nữa tôi mang đến cho anh, chỉ có thể phối với cà phê đậm đặc.”

Anh gật đầu, nói: “Lý do thứ hai nghe rất hấp dẫn! Vậy nghe theo ý cô đi!”

Một lát sau, Hình Lộ dùng khay mang một tách coffee đậm đặc và một chiếc bánh ga-tô chocolate hạnh đào đen đặt trước mặt anh, nói: “Ném thử xem.”

Anh cầm chiếc bánh ga-tô chocolate hạnh đào đen cắn một miếng, chậm rãi nghiền ngẫm trong miệng, trên mặt lộ ra biểu cảm kỳ lạ.

Hình Lộ khẩn trương hỏi: “Thế nào?”

“Ăn rất ngon! Cho đến giờ tôi chưa từng ăn chiếc bánh ga-tô nào có vị tuyệt đến vậy. Các cô thay đổi nhà cung cấp khác sao? Nên sớm làm vậy mới đúng.”

Hình Lộ lắc lắc đầu, miễn cưỡng nói: “Là tôi làm đấy.”

Anh ngạc nhiên nhìn cô nói: “Cô làm?”

“Anh không tin phải không? Trong nhà bếp có một lò nướng, không tin có thể vào xem.”

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Hình Lộ, anh cười cười nói: “Thông thường, con gái đẹp làm món gì cũng khó ăn.”

Hình Lộ bĩu môi, nói: “Xem ra, anh đã ăn rất nhiều món do con gái đẹp làm!”

Người đàn ông trẻ tuổi đỏ mặt, cúi đầu, ném cà phê đậm đặc, trên mặt lộ vẻ khen ngợi nói: “Dùng bánh ga-tô này với coffee không thêm sữa quả nhiên rất khá, nếu không sẽ hơi ngọt.”

Lúc này, hai cô gái chạc hai mươi tuổi bàn bên kia ngửi được mùi thơm, nghiêng đầu sang, một cô trong đó kiêu căng chỉ vào chiếc bánh đã ăn được một nửa nói: “Chúng tôi cũng muốn ăn bánh ga-tô như vậy.”

“À... Xin lỗi, bánh hết rồi.” Hình Lộ nói xin lỗi.

Thế nhưng, một lúc sau, khi Hình Lộ mang thêm cà phê đến cho anh, cô lại lặng lẽ bỏ phần bánh ga-tô chocolate hạnh đào thơm phức vào chiếc đĩa trống trơn. Anh ra vẻ hiểu ý nhìn cô. Cô thì làm như không có gì cả.

Hai cô gái ngồi bàn bên cạnh, ngửi được mùi hương thơm phức thì cả hai đồng thời quay đầu lại, nghiêng ghế một chút, nhìn người đàn ông kia đang ăn món gì. Anh dùng lưng chặn hai đôi mắt hiếu kỳ phía sau. Mặc dù ăn có chút khó khăn, nhưng ngược lại rất có tư vị, bóng dáng xinh đẹp của Hình Lộ giống như ánh tà dương ngày đông, yên lặng bước vào tim của anh, để lại một mùi hương ngọt ngào.

5. Chương 5: Gặp Gỡ (3)

Ngày hôm sau, ngày thứ ba, ngày thứ tư, cứ khoảng ba bốn giờ anh lại đến Coffee shop, uống một tách coffee đậm đặc, ăn một phần bánh ga-tô chocolate hạnh đào đen ngon tuyệt đỉnh, có một lần, Hình Lộ còn dẫn anh vào nhà bếp xem, chứng minh rằng bánh ga-tô được làm từ chiếc lò nướng kia.

Một hôm, Hình Lộ đề nghị anh dùng dùng coffee đậm đặc nữa, đơn giản là có âm mưu, cô muốn anh dùng thử coffee chocolate đắng mà cô vừa pha chế, một nửa cà phê kết hợp với một nửa bột chocolate đắng. Anh vui vẻ nhận lời đề nghị của cô.

Coffee được mang đến, anh ngửi được mùi hương nồng đậm, nhắm mắt lại ném thử một ngụm.

Hình Lộ hỏi: “Thế nào?”

Anh trả lời: “Bản thân tôi cảm thấy ngọt đến mức sắp tan ra.”

Đôi mắt to lấp lánh của Hình Lộ nhăn lại, nói: “Là ngọt quá hả?”

Anh phát hiện cô đã hiểu nhầm ý anh, vội vã nói: “Không, uống rất vừa! Tôi thích ngọt.”

Dáng vẻ Hình Lộ như cười như không nói: “Từ trước đến giờ tôi chưa từng thấy con trai nào dùng ngọt được như vậy.”

Anh cười với Hình Lộ: “Ý của cô là, tôi đã đủ ngọt ngào rồi?”

Hình Lộ tức giận nói: “Công tước phu nhân xứ Windson không yêu đất nước lại thích chưng diện đã từng nói, vĩnh viễn sẽ không có quá gầy và quá giàu có, theo tôi thấy, vẫn sẽ có hạng nhất nữa đấy.”

Anh tò mò hỏi: “”Vậy hạng nhất là?”

“Vĩnh viễn sẽ không có người ngọt ngào nhất.” Hình Lộ cười cười nói, nói xong cô cầm khay lên xoay người đi đến phía quầy bar, nụ cười trên mặt đã biến mất, dường như gương mặt kia đã bị thay đổi. Cô nghe thấy tiếng nói trong lòng mình: “Đúng vậy! Vĩnh viễn sẽ không có người ngọt ngào nhất, chỉ có khổ nhất, đau nhất và cay nhất.”

Hôm đó, anh vừa uống coffee vừa vùi đầu đọc sách, thấm thoát đã đến tám giờ, vừa ngẩng đầu lên mới phát hiện, các bàn khác đều không còn người, trong Coffee shop cũng chỉ còn lại một mình anh. Anh đứng lên, bước đến quầy bar thanh toán tiền.

Hình Lộ ngồi ở quầy bar, đang vô cùng chăm chú đọc một quyển sách dạy tuyệt chiêu nấu ăn, hai hàng lông mi dày cong vút dưới ánh đèn vàng óng ánh như nhung tơ xanh. Hai tay anh bỏ trong túi quần, lẳng lẳng đứng ở đó, không dám đến quấy rầy cô. Một lúc sau, cô cảm thấy dường như có ánh mắt đang nhìn mình, chậm rãi ngẩng đầu lên, phát hiện anh đang đứng.

“Xin lỗi, các cô đã đóng cửa chưa?” Anh lên tiếng trước.

Hình Lộ đang cầm sách, đứng lên nói: “À... Không sao cả, tôi đang muốn thử nướng bánh pizza này.” Cô đưa ngược sách lại cho anh nhìn. Trên trang sách là cách làm pizza nấm, hình ảnh vô cùng hấp dẫn. Cô hỏi anh: “Anh có muốn xem một chút không?”

Anh cười trả lời: “Xin lỗi, tôi có hẹn, đã trễ rồi. Lần sau nhé.”

Hình Lộ nói: “Lần sau vậy.”

Anh đặt tiền lên quầy bar, sau đó đi đến cửa. Hình Lộ nhìn bóng lưng anh rời đi, trên mặt cô vẫn còn ửng đỏ, đây là dấu hiệu của cô, cô không nên nghĩ rằng đã cửa sổ được anh nhanh như thế.

“Ngu xuẩn biết bao nhiêu!” Cô tự chỉ trích mình trong lòng.

Đúng lúc này, anh lại quay trở về.

Anh mang theo nụ cười hỏi: “Cô làm pizza chắc hẳn là ngon lắm?”

Hình Lộ hỏi: “Cuộc hẹn của anh thì sao?”

“Chỉ là buổi triển lãm tranh của một người bạn.” Anh nhún nhún vai, “Dù sao cũng đã muộn rồi, trễ một chút cũng không sao. Cậu ấy cũng không làm thịt tôi được. Tên tôi là Từ Thừa Huân, cô tên gì?”

“Hình Lộ, Lộ trong sương sớm.”

Anh cười vươn tay nói: “Thừa trong Thừa tiền khải hậu(1), Huân trong Huân chương, rất vui được gặp!”

(1) Thừa tiền khải hậu - : thừa kế sự nghiệp của tổ tiên, từ đó người đời sau sẽ phát triển (baidu)

Hình Lộ nắm lấy bàn tay ấm áp đang vươn ra của anh, nói: “Rất vui được gặp anh!”

Anh bỗng đổi ý nói: “Cô có hứng thú đi xem buổi triển lãm tranh kia không? Cách nơi này không xa lắm. Người bạn của tôi vẽ đẹp lắm.” Anh nhìn đồng hồ đeo tay nói. “Tiệc rượu vẫn chưa kết thúc, nên sẽ có một vài món để ăn đấy. Nhưng đương nhiên sẽ không được ngon như cô làm.”

“Được!” Hình Lộ sáng khoái gật đầu. Cô nhìn bộ đồng phục phục vụ của mình, nói: “Anh có thể chờ tôi một chút được không? Tôi đi thay bộ quần áo khác.”

“Được. Tôi ở bên ngoài chờ cô.”

Lúc Hình Lộ bước từ Coffee shop ra ngoài, cô đã thay chiếc áo lửng da màu đen, bên trong là bộ đầm voan có dây rút lưng thấp cổ màu hồng, để lộ ra cần cổ và ngực trắng nõn, trên chân là một đôi giày cao gót màu đen, tóc xõa quanh gương mặt giống như bướm bướm nhỏ đang phát phối.

Đây là lần đầu tiên Từ Thừa Huân thấy Hình Lộ không cột tóc đuôi ngựa, bỗng nhiên nhìn thấy mái tóc màu nâu. Anh nhìn đến ngây người.

Hình Lộ hỏi: “Chúng ta đi hướng nào?”

Bỗng chốc Từ Thừa Huân mới sực tỉnh, nói: “Đi bên này.”

Hình Lộ vừa đi vừa choàng chiếc khăn quàng cổ lông cừu màu trắng gạo lên cổ, lúc cô đang muốn vòng một bên khăn còn lại ra phía sau, bỗng nhiên có một cơn gió thổi đến, vừa vặn thổi phần khăn choàng kia lên mặt Từ Thừa Huân, che mặt anh lại, anh ngửi thấy một mùi hương thơm mát.

“Ồi... Trời ạ!” Hình Lộ vội vàng vươn tay kéo chiếc khăn lại.

Đúng lúc này, trong lúc vô tình cô thoáng nhìn thấy ở lối đi bộ phía đối diện, dưới ánh đèn đường có bóng một người đàn ông thấp bé, đang nhìn chăm chăm cô và Từ Thừa Huân ở phía bên này. Người đàn ông kia phát hiện ra cô, lập tức quay đầu lại.

Từ Thừa Huân không biết vì sao đột nhiên tay Hình Lộ lại bắt động, anh đành phải giơ tay kéo chiếc khăn quàng cổ xuống, đáng vẻ vừa xấu hổ vừa mất hồn. Lúc này, anh phát hiện ánh mắt của Hình Lộ dừng lại ở lối đi bộ phía bên kia đường. Ánh mắt anh nhìn đến chỗ cô đang nhìn, nhưng không thấy được gì cả.

Người đàn ông thấp bé kia biến mất. Hình Lộ hồi phục lại tinh thần, cô quăn khăn hai vòng lên cổ, ánh mắt nhìn Từ Thừa Huân với vẻ có lỗi, nói: “Xin lỗi, gió lớn quá!”

Từ Thừa Huân nhún vai nói: “Ồ... Không... Cơn gió đó đến vừa đúng lúc!”

“Còn nói đến đúng lúc? Nếu lúc này chúng ta ở trên đường quốc lộ, thì suýt chút nữa tôi đã giết anh!”

Hai hàng mày của Từ Thừa Huân nhướn lên, đáng vẻ như vừa được tìm được đường sống từ cõi chết, lại say sưa nói: “Đúng rồi, suýt chút nữa cô đã giết tôi!”

Hình Lộ giả vờ không hiểu, cúi đầu cười cười. Thừa dịp lúc Từ Thừa Huân không chú ý cô đưa mắt liếc về phía sau, cô muốn xác định xem người đàn ông thấp bé kia có còn đứng ở đó hay không. Cô không thấy ông ta, thế là cô không khỏi hoài nghi vừa rồi có phải là mình đã nhìn nhầm hay không.

“Tên của cô rất dễ nghe.” Từ Thừa Huân nói.

“Là bố tôi đặt đấy. Tôi sinh ra lúc trời vừa hừng sáng, ông ấy nói, lúc đó trên lá cây sung ngoài phòng sinh động lại sương sớm, còn có một con chim sơn ca đang hót ở trên cây nữa.”

“Thật à?” Từ Thừa Huân hỏi.

“Giả đó. Chim sơn ca là sau này bố tôi thêm vào.” Hình Lộ cười cười nói.

“Trước đây cô đã từng làm việc ở Coffee shop khác à?”

“Tôi? Tôi đã từng làm ở cửa hàng thời trang và trang sức.”

“Tại sao lại đổi thành nghề bán coffee?”

“Thời trang, trang sức, coffee, đây là ba lĩnh vực khác nhau, chỉ có coffee mới có thể uống được!” Hình Lộ mỉm cười, “Tôi không thích kiểu cuộc sống trước đây, ở đây tự tại hơn. Anh là họa sĩ à?” Cô chỉ vào chiếc áo len màu nâu và chiếc áo khoác jacket tay lửng, trên đó có dính một vệt thuốc màu, ngay ngày đầu tiên cô đã chú ý đến.

Từ Thừa Huân âm thầm khâm phục khả năng quan sát của cô, có chút ngại ngùng gật đầu.

Ánh mắt Hình Lộ nhìn anh đầy vẻ tò mò, hỏi: “Rất nổi tiếng à?”

Từ Thừa Huân đỏ mặt, mang theo vẻ lúng túng đáp: “Tôi là một họa sĩ nghèo không danh tiếng.”

“Nói vậy nghe khiêu tởn quá!” Hình Lộ tinh nghịch nói: “Tôi biết có một tổ chức từ thiện chuyên nhận những họa sĩ nghèo.”

“Thật không?” Từ Thừa Huân hỏi Hình Lộ.

“Giả đó.” Hình Lộ nhăn mũi cười, “Anh liên tục rơi vào hai cái bẫy của tôi nhé!”

Từ Thừa Huân tự mình lấp liếm: “À... Tôi rất dễ trúng mỹ nhân kế!”

Hình Lộ nói: “Thông thường họa sĩ sau khi chết mới nổi tiếng.”

Từ Thừa Huân nói: “Tác phẩm cũng là sau khi chết mới có giá trị. Cô biết tại sao không?”

Hình Lộ nói: “Số mệnh họa sĩ?”

Từ Thừa Huân cười cười, nói: “Họa sĩ một khi trở nên giàu có, họ sẽ không đưa ra tác phẩm của mình nữa!”

“Ngoài Picasso?”

“Đúng vậy, ngoài Picasso.”

Hình Lộ gật gật đầu nói: “Nhưng ông ấy rất hoa tâm củ cải(2) nha!”

(2) Hoa tâm củ cải - : Chỉ người đàn ông không đứng đắn, thường xuyên tán tỉnh phụ nữ và hay thay đổi thất thường (baidu)

Bọn họ đi đến nơi triển lãm tranh, nơi trưng bày là một gian nhà trọ nhỏ hẹp dưới lòng đất, bên trong có tốp năm tốp ba lớn tiếng cười nói, đa số đều còn rất trẻ. Từ Thừa Huân đưa Hình Lộ đến giới thiệu với chủ nhân của buổi triển lãm tranh, anh ta là một người thấp béo, ăn mặc khá lôi thôi, dường như tất cả ngũ quan đều tập trung lại một chỗ. Sau đó, Từ Thừa Huân đứng lên lấy thức ăn cho Hình Lộ ở bàn đứng (tiệc buffet). Lúc này, có một vài chàng trai đến bắt chuyện với anh, Hình Lộ thì xem tranh. Buổi tối hôm đó, những khi cô nhìn thoáng qua Từ Thừa Huân thì bên cạnh anh luôn được vây quanh bởi một nhóm những cô gái trẻ, mỗi cô gái đều muốn gây sự chú ý cho anh. Trong lòng Hình Lộ nghĩ: “Bản thân anh ấy có biết không nhỉ?”

Hình Lộ không thích tác phẩm của họa sĩ béo mập, những tác phẩm của anh ta thiếu thần thái mê người. Lúc này, phòng trưng bày trở nên hơi nóng bức, cô không muốn xem tiếp nữa. Bỗng nhiên có một thanh âm vang lên bên cạnh cô: “Chúng ta đi thôi!”

Vài phút sau, cô và Từ Thừa Huân đã đứng trên đường phố tấp nập ở Causeway Bay, gió mát rượi khiến cô thoải mái hơn.

“Cô thích tranh của bạn tôi không?” Từ Thừa Huân hỏi.

“Không phải là không đẹp, chỉ là, dường như quá tình tẻ... À, xin lỗi, tôi chỉ là góp ý tranh của bạn anh.”

“Không, cô nói không sai, rất có kiến giải.” Dừng một chút, anh hỏi: “Cô ở đâu?”

“À, rất gần, ra khỏi đây là đến. Còn anh?”

“Gần ngay Coffee Shop.”

“Vậy tôi đi bên này.” Hình Lộ nói trước, “Hẹn gặp lại.” Cô chỉnh lại khăn choàng cổ, quần chúng sát vào áo khoác, bước vào trong đám người, để lại thân ảnh với chiếc váy màu hồng thánh thoát.

6. Chương 6: Gặp Gỡ (4)

Một tuần trôi qua, Hình Lộ vẫn không đến Coffee shop làm việc. Vào một buổi sớm, cuối cùng cô cũng xuất hiện.

Sau hôm xem triển lãm tranh xong, trong lòng cô suy nghĩ: “Không thể quay trở lại ngay lập tức.”

Thế là, cô ở nhà cả tuần, tự tìm tòi một lý do:

“Nếu như anh ấy đã yêu mình, như vậy dù không gặp mình cũng sẽ khiến anh ấy càng yêu mình, cho dù thế nào cũng phải xem thử một lần mới được.”

Từ Thừa Huân vừa đến, lúc nhìn thấy cô, sắc mặt xanh xao bỗng sáng lên, Hình Lộ biết rằng cô đã làm đúng.

Đã hơn ba giờ chiều, ánh nắng xuyên qua khung cửa thủy tinh chiếu vào, trong quán chỉ có một vài vị khách, mỗi bàn chỉ có một người, im ắng không ai nói chuyện.

Từ Thừa Huân trực tiếp đi đến quầy bar, vô cùng ngốc nghếch, dường như không tìm được cách bắt chuyện.

“Cô ổn không?” Rốt cuộc anh cũng bật ra được những chữ này.

“Tôi bị bệnh ——” Hình Lộ nói.

Từ Thừa Huân vội hỏi:

“Đã khá hơn chưa? Bệnh có nghiêm trọng không?”

“Không có gì nghiêm trọng... Chỉ là cảm xoàng thôi.”

Từ Thừa Huân thở dài một hơi, trong mắt đa phần là sự tinh nghịch, nói: “Hôm đó cô ăn mặc xinh đẹp như vậy, tôi còn lo lắng không biết có phải cô bị bắt đi hay không.”

“Vốn là thế, nhưng mà tôi trốn thoát được.” Về mặt Hình Lộ rất nghiêm túc, bắt đầu pha coffee cho anh, “Đêm hôm đó quên hỏi anh, anh vẽ thể loại nào?”

Từ Thừa Huân trả lời:

“Tranh sơn dầu.”

Hình Lộ lườm anh, nói: “Tôi đang suy nghĩ, anh có hứng thú gửi tác phẩm đến đây để bán không, thứ nhất có thể xem như mở một triển lãm tranh nhỏ; thứ hai, có thể khiến nhiều người biết đến anh hơn, anh cũng có thể kiếm một chút tiền; thứ ba ——” Hình Lộ đưa cả phê đã được pha xong đến trước mặt anh.

“Ưu điểm đúng là nhiều quá nhỉ!” Từ Thừa Huân mỉm cười, anh đứng ở quầy bar uống cà phê của mình.

“Thứ ba...” Hình Lộ đưa mắt nhìn những bức tranh đã được phục chế đang treo ở trên tường, chán ghét nói: “Tôi chịu những bức tranh xấu xí này đủ rồi, đang đúng lúc muốn tháo bỏ chúng sớm một chút.”

“Ông chủ của cô sẽ không có ý kiến gì chứ?”

“Tôi quyết định. Ông chủ ở đây là bạn trai của tôi.”

“Thật không?” Về mặt của Từ Thừa Huân thoáng hiện lên vẻ thất vọng, chán nản cúi đầu uống một chút cà phê.

Hình Lộ liếc nhìn anh, trên mặt lộ nụ cười tinh nghịch, nói:

“Là giả đó. Chủ nhân ở đây là một phụ nữ —— Lần thứ ba anh mắc bẫy của tôi rồi nhé!”

Từ Thừa Huân nở nụ cười: “Tôi đã nói từ trước rồi mà, tôi rất dễ trúng mỷ nhân kế!”

Hình Lộ xoay người đi vào nhà bếp, cô đặt một phần bánh ga-tô chocolate hạnh đào đen vào đĩa rồi đưa cho anh. “Anh có thể suy nghĩ một chút về lời đề nghị của tôi không?”

Từ Thừa Huân cắn một miếng bánh ga-tô, nói:

“Phàm những cô gái nào làm ra bánh ga-tô ngon như thế này, thì đưa ra bất kì yêu cầu nào tôi cũng đồng ý.”

Nụ cười trên mặt Hình Lộ biến mất, nói:

“Tôi biết hơn một tá con gái đẹp làm bánh ga-tô ngon.”

Thế nhưng, vào ngày hôm sau, lúc Hình Lộ nhìn thấy những bức tranh kia, trong lòng cô run lên, hồi hận.

Cô nói thầm trong lòng:

“Không nên như thế chứ, anh ta không nên vẽ đẹp như vậy!”

Từ Thừa Huân nói:

“Tôi không biết nên niêm yết giá thế nào.”

Chiều hôm đó, Từ Thừa Huân mang đến một vài bức tranh nho nhỏ, mở ra đặt lên bàn ở Coffee shop. Hình Lộ ngồi xuống nhìn tranh, cô không nói một câu nào, rằng cô cần môi rất mạnh, mạnh đến mức môi trở nên tái nhợt. Nhìn một lúc lâu cô mới ngẩng đầu, đôi mắt to kia như câu đố, nói:

“Trước hết cứ treo tranh lên đi, tôi sẽ niêm yết giá bọn chúng!”

Sau đó cô hỏi Từ Thừa Huân:

“Chỉ có bấy nhiêu thôi ư? Anh còn những bức khác nữa không?”

“Ở nhà, cô có hứng thú đi xem không?”

“Được, chờ tôi hết giờ làm việc nhé.”

Hình Lộ đứng lên, cẩn thận từng li từng tí treo mỗi bức tranh lên tường.

Từ Thừa Huân có phần lúng túng nhìn bóng lưng Hình Lộ, anh cảm thấy biểu cảm của cô hôm nay hơi khó phân biệt, nhưng như vậy càng đẹp hơn.

Sau khi Hình Lộ treo tất cả tranh lên, nhìn bức tường màu da cam mà cô vốn rất ghét kia, phiền muộn nghĩ trong lòng:

“Vì sao lại như vậy? Bây giờ ngay cả tường cũng trở nên bắt mắt!”

Nhà trọ nhỏ mà Từ Thừa Huân đang ở đồng thời cũng là phòng vẽ tranh của anh, tòa nhà mười hai tầng già cỗi đến mức có thể xem như đồ cổ, thang máy lúc đi lên sẽ phát ra âm thanh rất kỳ lạ. Trong phòng trọ chỉ có một phòng ngủ, một chiếc giường đơn giản, một nhà vệ sinh nhỏ, một phòng bếp nhỏ, chiếc cửa sổ trong phòng bếp dùng một tấm ván gỗ từ xa xưa để che lại, nhìn sơ qua dụng cụ thì dường như đều là đồ quynh tặng từ thiện, trên chiếc bàn gỗ vuông rải rác những công cụ vẽ và những vệt thuốc màu, một vài bức tranh đã vẽ xong đặt trên ghế, một vài bức khác được đặt ở mép tường.

Hình Lộ nhìn lối trang trí trong phòng, cô tỉnh nghịch nói:

“Trời ạ! Anh còn nghèo hơn cả tôi nữa!”

Từ Thừa Huân cười khanh khách, anh kéo một chiếc ghế dựa sạch lại cho cô. Hình Lộ vắt áo khoác và khăn lên ghế, cô không ngồi xuống mà tập trung tinh thần nhìn tác phẩm của Từ Thừa Huân, có vài bức là phong cảnh, có vài bức là người, có vài bức là hoa quả.

Lúc Hình Lộ thấy bức tranh hoa quả kia, Từ Thừa Huân tỉnh nghịch cười nói:

“Đây là cơm trưa... Và bữa tối của tôi.”

Hình Lộ nghiêm túc nói:

“Anh không nên vẫn chưa nổi tiếng.”

Trên mặt Từ Thừa Huân lộ ra một nụ cười cảm động:

“Có lẽ bởi vì... Tôi vẫn còn sống!”

Anh nhún vai, lại nói:

“Nhưng mà, vì những bức tranh có thể bán đi trong tương lai, tôi sẽ nghiêm túc suy nghĩ đến chuyện giết bản thân mình!”

Hình Lộ không nhịn được bật cười. Sau đó cô nhìn thấy một bức tranh có vòng tròn thật lớn.

“Đây là sông Thames đúng không?” Cô ngạc nhiên hỏi.

“Đúng vậy.”

“Về tại nơi đó à?”

Từ Thừa Huân trả lời:

“Về bằng ký ức. Cô đã đến đó rồi à?”

“Nước Anh? Không... Tôi chưa từng đến đó, chỉ là thấy qua trong phim, là [Waterloo Bridge].”

Từ Thừa Huân hỏi:

“Cô thích ‘Waterloo Bridge’ à?”

Hình Lộ gật đầu, nói:

“Nhưng trong phim hình như là cầu Waterloo.”

“Đúng, tôi vẽ chính là Tower of London Bridge.”

Hình Lộ nhìn bức tranh kia thật lâu. Trên bầu trời hiện ra ánh sáng khác biệt của thời gian, nước sông mênh mông giống như một chiếc gương tựa như đang chiếu rọi trụ cầu, bờ sông được mép tranh mở rộng, xinh đẹp tựa như một cảnh tượng trong phim ảnh.

Trên mặt cô hiện lên sự chấn động, cô chậm rãi xoay người lại hỏi Từ Thừa Huân:

“Tôi có thể dùng nhà vệ sinh không?”

Cô chen vào nhà vệ sinh chật hẹp kia, khóa cửa, hai tay bám lấy mép máng nước, nhìn vào chiếc gương trên tường, trong lòng kêu lên:

“Trời ạ! Anh ta là một thiên tài!”

Sau đó cô trấn tĩnh bản thân, hít thở thật sâu, nhìn bản thân mình trong gương, ánh mắt kia bỗng nhiên trở nên lạnh lùng, trong lòng nghĩ:

“Mặc kệ đi!”

7. Chương 7: Gặp Gỡ (5)

Lúc Hình Lộ bước ra khỏi phòng tắm, cô nhìn thấy Từ Thừa Huân đã đứng ngay bên cạnh bức tranh vừa rồi.

“Có muốn cùng ăn cơm chiều không?” Anh hỏi.

Cô đưa mắt nhìn bức tranh hoa quả vừa rồi kia, mỉm cười hỏi Từ Thừa Huân:

“Ý anh là ăn như trong bức tranh này?”

Từ Thừa Huân bật cười thành tiếng. “Không. Tôi hẳn là nên mời cô một bữa cơm mới đúng.” Anh cầm áo khoác và khăn vắt trên ghế của cô lên, “Chúng ta đi thôi!”

Bọn họ đến một quán ăn nhỏ ở gần đó.

Hình Lộ ăn rất ít, cô lẳng lặng quan sát Từ Thừa Huân đang ngồi đối diện với mình, người đàn ông trước mắt này rất cởi mở và thông minh, lại có khiếu hài hước. Bà ta đã từng nói với Hình Lộ, anh học Kinh tế, nhưng lại chọn vẽ tranh.

“Tại sao vậy?” Cô hỏi.

“Bởi vì thích.” Anh nói.

Hình Lộ nói:

“Đâu phải ai cũng có thể tùy ý làm theo sở thích của mình đâu chứ!”

“Vậy thì phải xem cô sẵn lòng từ bỏ những thứ gì?”

“Vậy anh đã từ bỏ những thứ gì?”

Từ Thừa Huân nhếch môi cười, nói:

“Bạn bè của tôi kiếm tiền nhiều hơn so với tôi, bạn gái cũng nhiều hơn.”

“Tiền không phải là tất cả.” Hình Lộ nói: “Trước đây tôi kiếm được nhiều tiền hơn so với bây giờ, nhưng tôi cảm thấy bây giờ vui vẻ hơn.” Cô vén những sợi tóc lòa xòa ra sau tai. “Anh có theo thầy học vẽ không?”

“Rất lâu trước đây tôi đã từng học một vài khóa.”

“Chỉ như vậy thôi?”

Từ Thừa Huân gật đầu nói:

“Ừ, chỉ như vậy thôi.”

“Nhưng anh vẽ rất đẹp! Tổng cộng anh đã bán được bao nhiêu bức tranh rồi?”

Khóe môi Từ Thừa Huân lộ ra một nụ cười ngại ngùng.

“Một bức?” Hình Lộ hỏi.

Từ Thừa Huân lắc đầu.

“Hai bức?”

Từ Thừa Huân vẫn lắc đầu.

Hình Lộ vòng ngón trỏ và ngón cái lại với nhau, rồi ba ngón tay còn lại dựng thẳng lên nói: “Ba bức?”

Từ Thừa Huân nhìn ngón trỏ nối vòng với nhau, lúng túng nói:

“Là cái vòng tròn kia.”

Hình Lộ kêu lên:

“Không hề bán một bức nào? Thật vô lý!”

Cô dừng một lúc, nói:

“Có lẽ là vì...”

Từ Thừa Huân gật đầu, nói tiếp lời cô:

“Đúng... Bởi vì tôi còn sống.”

Hình Lộ dùng tay che mặt nở nụ cười.

Vẻ mặt của Từ Thừa Huân rất nghiêm túc nói:

“Xem ra, tôi thực sự phải mua hung khí giết mình rồi!”

Hình Lộ bỏ tay xuống, cười nói:

“Nhưng trước tiên anh phải kiếm được tiền mới mua hung khí được chứ!”

Từ Thừa Huân chán nản nói:

“Vây cũng được.”

Lúc bọn họ rời khỏi quán ăn, dưới bầu trời mưa phùn đã bắt đầu rơi lất phất, Từ Thừa Huân ngăn một chiếc taxi lại.

Anh nói với Hình Lộ:

“Tôi tiễn cô về.”

Xe taxi dừng ở bên dưới nhà trọ, hai người xuống xe.

“Tôi ở đây.” Hình Lộ nói.

“Tôi đưa cô lên.”

Hình Lộ nhìn anh nói:

“Ở đây không có thang máy.”

Từ Thừa Huân mỉm cười nói:

“Vận động một chút cũng tốt.”

Bọn họ leo lên cầu thang dốc đứng mờ tối của nhà trọ. Anh hỏi Hình Lộ:

“Mỗi ngày cô đều về nhà như thế này sao?”

Hình Lộ thở dốc nói:

“Tiền thuê nhà ở đây rất rẻ.”

“Cô ở cùng người nhà à?”

“Không. Ở cùng với bạn, cô ấy là bạn trung học với tôi.”

Đến tầng ba.

“Là tầng này.” Hình Lộ vừa nói vừa lấy chìa khóa từ trong túi xách ra, “Cảm ơn anh đã đưa tôi về.”

“Tôi đang suy nghĩ...” Từ Thừa Huân đứng một bên, vẻ mặt hơi đỏ, nói: “Ngoại trừ ở Coffee shop, tôi có thể gặp em ở nơi khác không?”

Hình Lộ nhìn anh, mỉm cười nói:

“Có lúc tôi cũng sẽ ra khỏi Coffee shop.”

Từ Thừa Huân không nhịn được cười ra tiếng.

“Anh có bút không?” Hình Lộ hỏi.

Từ Thừa Huân vội vã lấy cây bút máy từ trong túi ra đưa cho Hình Lộ.

Hình Lộ lại hỏi:

“Anh muốn viết ở đâu?”

Từ Thừa Huân tìm mãi mà không thấy giấy trong túi, nên đành xòe tay ra.

“Viết ở đây đi!”

Hình Lộ nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay kia của anh, viết số điện thoại bàn lên tay anh. Viết xong, cô dường như lại nhớ ra điều gì đó, nói:

“Bên ngoài trời đang mưa đấy! Viết số điện thoại lên đó có lẽ sẽ bị nước mưa xóa mất.”

Từ Thừa Huân lại xòe một bàn tay khác ra, nói:

“Viết cả tay này đi.”

Hình Lộ nắm lấy tay kia, lại viết dãy số đó vào lòng bàn tay anh một lần nữa. Viết xong, cô nghịch ngợm nói:

“Ngộ nhỡ mưa quá lớn thì sao? Có lẽ dãy số trên đó vẫn sẽ bị nước mưa xóa đi.”

Từ Thừa Huân lo lắng sờ sờ mặt mình hỏi:

“Không phải em muốn viết lên mặt tôi luôn chứ?”

Hình Lộ không nhịn được cười rộ lên, do trèo thang bộ nên gương mặt ửng hồng của cô tỏa sáng, lại nghe thấy Từ Thừa Huân nói:

“Như vậy thì không sợ sẽ bị nước mưa xóa đi rồi.”

Cô nhìn thấy hai tay anh bỏ vào trong túi quần.

“Vậy làm sao anh có thể gọi taxi được?” Cô hỏi.

Từ Thừa Huân nhìn chân của mình, anh cười trả lời:

“Tôi đi bộ về.”

Lúc Hình Lộ mở cửa vào nhà, nụ cười trên mặt cô bỗng nhiên biến mất. Cô ngồi xuống một chiếc ghế sau cánh cửa, mệt mỏi cởi đôi giày da trên chân ra.

Lúc này Minh Chân từ phòng tắm bước ra. “Cậu về rồi à?”

Hình Lộ gật gật đầu, đặt đôi giày da gần nắp ở bên cạnh.

Bỗng nhiên mưa càng lớn hơn, âm thanh lách cách tạt vào cửa sổ đang mở.

“Vừa rồi mưa đâu lớn như thế.” Minh Chân vừa nói vừa muốn bước đến đóng cửa sổ.

“Để tớ.” Hình Lộ nói.

Lúc đứng dậy đi đóng cửa sổ, Hình Lộ đứng trước khung cửa nhìn về phía đường, cô thấy Từ Thừa Huân đang bước từ nhà trọ ra, một chiếc xe taxi sáng đèn chậm rãi chạy qua mặt anh, anh không vẫy tay, hai tay vẫn bỏ trong túi quần, chân giẫm lên bọt nước nhẹ nhàng tiến về phía trước.

Trong lòng Hình Lộ nghĩ:

“Anh ta nói được thì làm được, ngốc thật!”

“Vừa có người đưa cậu về sao?” Minh Chân tò mò hỏi, “Hình như tớ nghe thấy cậu trò chuyện với ai đó bên ngoài.”

Hình Lộ không phủ nhận.

“Ai vậy? Có phải anh ta theo đuổi cậu không? Mau nói cho tớ biết đi.”

Hình Lộ khinh bỉ trả lời:

“Chỉ là một người không quan trọng.”

Đêm hôm đó, Hình Lộ rúc người trên chiếc giường nhỏ hẹp của mình, trong lòng lại nhớ đến con sông Thames kia.

Cô nói trong lòng:

“Anh ta vẽ giống thật! Sông Thames giống hệt như thế!”

Bỗng nhiên cô lại buồn bã suy nghĩ:

“Có lẽ mình đã quên mất đáng vẽ sông Thames là như thế nào rồi.”

Sau đó cô xoay mặt vào tường, ánh mắt phát ra ánh sáng kỳ lạ, trong miệng nói thì thào:

“Phải để anh ta yêu mình nhanh hơn một chút mới được!”

Sáng sớm ngày hôm sau thức dậy, lúc Hình Lộ đi qua cửa hàng bán hoa của bà cô kia, cô chọn một bó hoa hồng đỏ tươi rồi, cô nghe thấy bà cô nói thầm ở sau lưng:

“Cô gái xinh đẹp như thế, mà lúc nào cũng tự mua hoa hồng ỉn!”

Lúc sắp đến Coffee shop, từ phía xa xa cô đã nhìn thấy Từ Thừa Huân đứng ở bên ngoài quán. Hai tay anh bỏ trong túi quần, cúi đầu đá những hòn đá nhỏ trên mặt đất.

Hình Lộ bước đến, nói với Từ Thừa Huân:

“Anh đúng là đến rất sớm!”

Từ Thừa Huân ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra nụ cười tươi như ánh mặt trời, nói:

“Muốn uống một tách coffee sáng sớm!”

Hình Lộ lườm anh nói:

“À... Thì ra là vì coffee.”

“Ồ... Cái đó cũng không phải!” Từ Thừa Huân vội vã nói.

“Có thể cầm hộ tôi không? Có gai đây, cẩn thận đừng để chạm tay.” Hình Lộ đưa hoa cho Từ Thừa Huân, cô lấy chìa khóa ra mở cửa Coffee shop.

Từ Thừa Huân cầm hoa, nghịch ngợm nói:

“Tôi cảm thấy bây giờ mình có phần giống Hoàng tử bé!”

“Hoàng tử bé trong [Hoàng tử bé](1) chỉ có một đóa hoa hồng! Hơn nữa còn ở trên một tinh cầu nhỏ!” Hình Lộ mở cửa chớp ra.

(1) “Hoàng tử bé” (tên tiếng Pháp: Le Petit Prince), được xuất bản năm 1943, là tiểu thuyết nổi tiếng nhất của nhà văn và phi công Pháp Antoine de Saint-Exupéry. Ông đã thuê ngôi biệt thự The Bevin House ở Asharoken, New York, Long Island trong khi viết tác phẩm này. Cuốn tiểu thuyết cũng bao gồm nhiều bức tranh do chính Saint-Exupéry vẽ. Tác phẩm đã được dịch sang hơn 250 ngôn ngữ (bao gồm cả tiếng địa phương) và cho đến nay đã bán được hơn 200 triệu bản khắp thế giới, trở thành một trong những sách bán chạy nhất của mọi thời đại và được phát triển trở thành một sê ri truyện tranh có 39 chương. Truyện còn được dùng như tài liệu cho những người muốn làm quen với ngoại ngữ.

“Hoàng tử bé rất yêu đóa hoa hồng kia của mình.” Từ Thừa Huân thay cô mở cửa kính.

“Đáng tiếc hoa hồng không yêu cậu ấy.” Hình Lộ vừa bước vào vừa nói, “Hơn nữa, nếu cậu ấy yêu hoa hồng, thì sẽ không vứt nó trên tinh cầu, bản thân mình lại đi du lịch.”

“Nhưng trước khi đi Hoàng tử bé đã làm một tấm chắn thủy tinh cho nó mà!”

Hình Lộ cầm chiếc bình trên quầy bar lên, đổ đầy nước, nhận lấy hoa hồng từ tay Từ Thừa Huân, cắm vào bình, bắt đầu bắt tay pha coffee.

Cô mỉm cười hỏi Từ Thừa Huân:

“Anh ăn sáng chưa?”

Từ Thừa Huân trả lời:

“Vẫn chưa.”

“Tôi đang chuẩn bị làm bánh xốp nướng đây. Anh có muốn ăn không?”

“Em có thể làm bánh xốp nướng?”

Hình Lộ đưa mắt nhìn anh, nói:

“Tôi không phải chỉ biết làm bánh ga-tô chocolate hạnh đào đen thôi đâu.”

Từ Thừa Huân nói:

“Món đó rất ngon!”

“Tôi còn có thể làm bánh mì, hôm nay tôi định làm bánh mì nhân hạnh đào.”

Từ Thừa Huân lộ rõ vẻ thán phục, nói:

“Ngay cả bánh mì em cũng biết làm?”

Hình Lộ nở nụ cười, đưa coffee vừa pha xong cho anh, nói:

“Tôi có thể làm một bàn thức ăn.”

“À... Cảm ơn em.” Hai tay Từ Thừa Huân bê tách coffee, anh nói hơi lắp: “Tối nay cùng ăn cơm được không?”

Đó là một ngày thật tuyệt vời, bọn họ cùng đi xem phim, sau đó đến một nhà hàng nhỏ ăn cơm. Từ Thừa Huân vô cùng hưng phấn, luôn rất vui vẻ, bầu không khí vui vẻ kia có thể làm người bên cạnh bị nhiễm. Bọn họ nói rất nhiều thứ, vừa xem phim xong, những quyển sách yêu thích, còn có cả những người bạn thú vị kia của anh. Anh dạy cô làm sao để vui vẻ, mà cũng từ rất lâu rồi từ đáy lòng cô không cười vui vẻ như thế. Lúc anh nói đến việc mình thích tranh, thì đó cũng chính là những thứ mà cô thích, cô yên lặng khâm phục khả năng thưởng thức của anh. Anh lại nói cho cô biết, ở Anh có một loại hoa hồng có tên là “Yesterday”. Hình Lộ cười nói, cô chỉ nghe qua “Yesterday” của “The Beatles” và của “The Carpenter”.

Trên đường tiễn cô về, Từ Thừa Huân nói:

“Vị Hoàng tử trong [The happy prince] không có hoa hồng; Nhưng anh ta có một con chim én, con chim én đó lại yêu cỏ lau bên bờ sông, nhưng cỏ lau lại không yêu nó... Kết quả là nó không bay về phía nam mà ở lại, thay Hoàng tử vui vẻ đem những châu báu trên người — Tặng cho người nghèo. Lúc còn bé tôi rất thích câu chuyện này.”

Lúc này, bàn tay nhút nhát của Từ Thừa Huân vươn qua nắm lấy bàn tay của Hình Lộ.

Hình Lộ ngượng ngùng nói:

“Cuối cùng, chim én chết cồng bên chân bức tượng của Hoàng tử vui vẻ! Thế giới này căn bản không có hoàng tử.”

Bọn họ yêu nhau. Bắt đầu từ lúc nào? Đường như còn nhanh hơn những gì cô mong muốn, giống như sóng biển vỗ vào đời người, đập vào đời người. Cô không trốn thoát được.

Về sau vào một buổi tối, bọn họ đi xem phim. Từ Thừa Huân đi mua vé, Hình Lộ ở cửa hàng tổng hợp đi dạo chờ anh. Nơi đó vừa vặn có một cửa hàng nhỏ bán trang sức, trán cô dán vào tủ kính, nhìn hai ngọn đèn nhỏ chiếu sáng một chiếc nhẫn vàng hoa hồng, bên trên chiếc nhẫn nhô lên một vòng, khảm tằm năm mươi viên kim cương. Trước đây lúc làm việc ở cửa hàng trang sức, cô đã từng được thấy rất nhiều nữ trang còn quý báu hơn cả chiếc nhẫn này, thế nhưng, không biết vì sao, chiếc nhẫn này lại thu hút ánh mắt của cô. Trong lòng cô nghĩ:

“Ai là người đeo nó nhỉ? Đẹp quá!”

Bỗng nhiên, trong tủ kính cô nhìn thấy một gương mặt, đó là gương mặt đầu trọc của người đàn ông thấp bé, ông ta đứng sau lưng cô, xem thứ cô đang nhìn chăm chăm.

Hình Lộ nghiêng đầu, nhưng không thấy gì nữa cả.

Tim cô đập thành thịch, kêu lên:

“Rõ ràng mình đã nhìn thấy ông ta! Lại là ông ta! Ông ta vẫn định giám sát mình sao?”

Cô đuổi theo ra khỏi cửa hàng tổng hợp, muốn nhìn xem người đàn ông đó đã đi đâu. Đúng lúc này, một bàn tay đặt lên vai cô, cả người cô run lên, bỗng nhiên quay đầu.

“Có thể vào trong rồi.” Trong tay Từ Thừa Huân cầm hai vé xem phim vừa mới mua. Nhìn thấy gương mặt tái nhợt của cô, anh hỏi, “Em sao vậy?”

Tay Hình Lộ ấn trán nói:

“Anh làm em giật mình!”

8. Chương 8: Mộng Tưởng Vô Tan (1)

Năm Hình Lộ được chín tuổi, bố cô dẫn cô đến Anh gặp một người mà cô chưa từng gặp bao giờ, một ông lão sắp lìa đời.

Đó là lần đầu tiên Hình Lộ ngồi máy bay. Tất cả những tiếp viên hàng không trong cabin đều đến nhìn cô. Mọi người đều vây quanh, nói rằng chưa từng thấy một cô bé phấn điêu ngọc mài như thế, mắt to sáng như sao trên trời, không biết đến lúc trưởng thành còn đẹp đến mức nào.

Cô mệt mỏi, co người trên đùi bố, bố vuốt ve tóc của cô, nói:

“Con sẽ yêu nước Anh thôi, nhưng con sẽ hận thời tiết ở đó.”

Hình Lộ đã ước được đến nước Anh từ rất lâu rồi.

Từ khi có kỷ ức đến giờ, vào lễ Noel hằng năm, Hình Lộ đều nhận được quà Giáng sinh từ Anh. Những món quà kia có búp bê tóc vàng mặc bộ đầm thiên nga bằng nhung màu đỏ, chú chó nhỏ màu vàng kim chạy bằng dây cót, gấu Teddy lông xù, sách thiếu nhi bìa cứng... Có một lần, cô còn nhận được một hoa quả mà chỉ có thành viên của hoàng thất mới được ăn và một hộp thiếc Chocolate tinh xảo.

Noel hằng năm trở thành ngày mà Hình Lộ mong chờ nhất.

Những lễ vật này, tất cả đều là một ông lão gửi đến cho cô. Hình Lộ chỉ thấy qua ảnh chụp của ông. Trong ảnh là một ông cụ gầy gò phóng khoáng, ánh mắt lấp lánh.

Ông lão chính là ông nội mà Hình Lộ chưa từng gặp mặt.

Hình gia là danh môn vọng tộc từ Thượng Hải chuyển đến Hồng Kông vào mấy đời trước, xuất phát từ việc con cháu không biết kinh doanh, cộng thêm lãng phí, nên khi đến thế hệ của Hình Lộ, cũng chỉ còn là hữu danh vô thực.

Cụ của Hình Lộ cưới ba người vợ, ba người vợ này tổng cộng sinh cho ông mười bốn người con gái. Sau khi du học từ Anh về, ông nội đứng thứ mười ba, cũng không phải là đứa con trai được yêu thương nhất. Tính cách ông nội khá nổi loạn, năm đó sau khi ông và bố cãi nhau một trận, ông cầm lấy phần tài sản mà mình được phân chia, mang theo vợ và con trai duy nhất trở về Anh.

Ông nội giao thiệp rộng, xuất thân hiển hách, nhanh chóng hòa nhập vào xã hội thượng lưu ở Luân Đôn. Ông giảng dạy ở trường đại học, cũng mấy lần làm kinh doanh nho nhỏ, nhưng chưa từng kéo dài một lần nào. Mãi về sau, tiền bạc tiêu tan hết, chỉ có thể dựa vào cửa hồi môn của vợ sống lay lắt qua ngày. Nhưng bản tính ăn chơi trác táng và tiêu tiền như nước trước sau cũng không sửa được, thích rượu ngon, thức ăn ngon và tất cả các món đồ chơi sang trọng nhưng không hề thực tế.

Bố của Hình Lộ lớn lên trong hoàn cảnh như thế. Ông là một chàng trai tuấn tú, do được mẹ cưng chiều nên chưa bao giờ biết ưu sầu vì điều gì, cũng không hề nhận thấy trong nhà đã miệt cọt gan thối(1). Ông rất lương thiện rộng rãi, vui vẻ, học hành rất tùy tiện, không hợp với bố, nhưng lại hiểu được tất cả những điều tốt đẹp của cuộc sống. Ông thích đi du lịch, thích nghệ thuật, đi khắp nơi vẽ vật thực, lưu lại không ít chuyện tình, ở tận xứ Madagasca cũng có người vì ông mà rơi lệ.

(1) Bề ngoài hùng mạnh còn bên trong đã trống rỗng (baidu)

Năm ông hai mươi sáu tuổi, ông trở về Anh thừa kế tài sản mà mẹ ông để lại thì không còn lý do nào để ở lại nữa. Vào năm ba mươi ba tuổi, ông tựa như chim di trú trở về Hồng Kông, ở nhà bà nội gặp được cô con gái tuổi chớm yêu của đầu bếp. Người con gái này thần hồn điên đảo vì ông, để giữ ông lại bên cạnh mình, bà đã không tiếc mang thai đứa con của ông.

Hai người thuê một gian phòng ở ven phố, vội vã kết hôn. Bảy tháng sau, vào một buổi nắng sớm của mùa thu, Hình Lộ chào đời.

Người vợ từng say mê chồng mình, vì gia thế hiển hách và vẻ đẹp tuấn tú, hai vợ chồng từng có những ngày tháng tân hôn ngọt ngào. Nhưng mấy năm trôi qua, tài sản mà mẹ ông để lại đã tiêu hao rất nhiều, bà phát hiện chồng mình không biết làm gì mà thậm chí còn ngây thơ quyết định trở thành một họa sĩ, ông cho rằng như vậy có thể nuôi sống một nhà ba người.

Kết quả, những bức tranh ông vẽ quanh năm suốt tháng cũng không bán được, người chồng oán giận người khác không biết thưởng thức, người vợ thì cho rằng chồng mình không thực tế. Cuộc sống càng lúc càng túng quẫn, người vợ trăm phương ngàn kế cũng đã thay chồng mình tìm được một công việc vẽ tranh, đó chính là phụ trách vẽ biển quảng cáo phim thật to bên ngoài tường rạp hát. Người chồng cho rằng đây là một kiểu suy bại, người vợ thì khóc lóc nói đã thiếu chủ nhà ba tháng tiền thuê. Vì trốn tránh sự cảm râm của vợ, người chồng đành bắt đầu dĩ nhận lời.

Thật ra ông đã sớm bị cuộc sống này từ từ phá hủy, câu chuyện phiêu bạt chân trời hết sức lòng bông đã trở thành ký ức xa xỉ, tựa như rượu biến thành giấm, chỉ để lại cuộc sống hôn nhân đơn điệu chán nản. Mỗi ngày rời nhà đi làm, chỉ vì ý nghĩ có thể tạm thời thoát khỏi sự oán trách của vợ. Thế là, ông lấy phương thức trò chơi nhân gian để bước vào vẽ tòa nhà cao trọc trời trong “The Towering Inferno”, Hắc tinh tinh trong “King Kong” và thân hình tuyệt đẹp của Lý Tiểu Long trong “The Big Boss”.

Để giải tỏa tích tụ những thất bại trong cuộc sống, mỗi tháng sau khi nhận được tiền lương, ông lại dùng tiền giống như con nhà giàu phong lưu phóng khoáng lúc trước, có đôi khi còn mang một thân nồng nặc mùi rượu về nhà. Người vợ yên lặng nhẫn nại kiềm chế sự tức giận, vì kế sinh nhai cho gia đình, mà nhận làm đầu bếp ột gia đình nhiều thành viên, loay hoay nhiều năm như vậy bà phát hiện bản thân mình đang đi trên con đường mà ngày xưa mẹ mình từng đi. Thế là, chỉ cần có cơ hội, bà sẽ không ngừng nhắc nhở con gái:

“Vĩnh viễn không được yêu người thông minh!”

“Không nên tin lời dỗ ngon dỗ ngọt của đàn ông!”

“Chỉ có gả cho người có tiền mới hạnh phúc! Chỉ có tiền mới có thể mua được hạnh phúc thôi!”

Bà ký thác mộng tưởng đã vỡ tan lên người con gái, kỳ vọng tương lai của nó có thể gả ột người chồng giàu có. Con gái là niềm kiêu hãnh của bà, nhìn con gái đẹp như tiên nữ, vâng lời dễ bảo, thông minh chăm chỉ. Mỗi ngày bà chải mái tóc màu nâu cho con gái mình, cho con bé uống sữa tươi và dầu cá, ăn vận cho con bé giống như một công chúa nhỏ, không để cho con gái thua kém bất kì một thiên kim tiểu thư nào.

Bà quản lí con gái rất nghiêm khắc, rất sợ con bé đi lên vết xe đổ. Sau khi Hình Lộ tốt nghiệp tiểu học, cô bé được vào học một trường trung học cơ sở trộn lẫn cả nam và nữ sinh. Mẹ cô bé vừa nghe nói đến nam và nữ học chung, thì lập tức sợ đến bất tỉnh. Bà nhờ cậy sự giúp đỡ của ông chủ, cuối cùng, dựa vào thể diện của ông chủ bà đã đưa được con gái mình vào học trong một trường trung học nữ quý tộc.

Người chồng vô cùng xem thường sự cố gắng và nỗ lực của vợ mình. Ông dạy cho con gái một việc khác: Ông dạy Hình Lộ vẽ tranh, thường xuyên mặc bộ ple khâu vá và đôi giày da vừa đánh bóng, trông tựa như một thân sĩ, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô bé, đưa cô đến xem triển lãm tranh, cũng dẫn cô đến bến cảng nhìn thuyền chở dầu phía xa xa. Ông đi khắp thế giới, ông kể cho con gái nghe về Luân Đôn, Paris, Venice, Monte Carlo, những chuyện ở Budapest, người yêu lúc trước, những nhân vật lớn đã từng thấy qua, những buổi tiệc lớn đã từng tham dự... Con gái rất sùng bái người bố, còn người bố lại có thể thấy được sự nhiệt tình tuổi trẻ mà vợ mình từng có trên người con gái. Hai cha con dần dần trở thành đồng minh.

Làm bố, có một lần ông nhất thời phẫn chấn nên đã gửi ảnh của con gái mình đến Anh cho bố ông, dùng một cô bé để phá vỡ ngăn cách nhiều năm giữa mình và bố. Ông nội vô cùng cảm động khi nhận được ảnh, khi đó vừa vặn là đầu tháng mười hai. Đến lễ Noel, Hình Lộ nhận được một món quà rất đẹp mà ông nội ở Anh gửi về, mở ra thì đó chính là một phong thư chỉ viết vài dòng chữ ít ỏi, với đại ý là:

“Ta rất nhớ các con.”

Những món quà giáng sinh gửi đến tổng cộng được sáu năm đầu, đến tháng năm năm thứ bảy lại là một bức điện báo. Ông nội bệnh tình đang nguy kịch, trên điện báo đặc biệt nhắc đến:

“Muốn gặp cháu gái.”

Một khắc kia, thứ mà bố Hình Lộ nhìn thấy chính là đã không còn cơ hội vun đắp cho tình phụ tử và hối hận, còn thứ mà mẹ Hình Lộ nhìn thấy chính là phần tài sản để lại.

“Ông già ích kỷ kia cũng chỉ có một người con trai, hưởng hồ, ông ta sống tại Anh nữa chứ!” Trong lòng bà nghĩ.

Thế là, bà cắn răng đưa phần tiền đã dành dụm được, cầm một ít trang sức, mới có đủ tiền mua hai vé máy bay hạ giá đến Luân Đôn, đưa bố con Hình Lộ lên máy bay với tâm trạng đầy hy vọng.

Nhưng Hình Lộ vẫn không kịp nhìn mặt ông nội lần cuối. Lúc họ đến bệnh viện, ông lão đã bình thản từ già cõi đời mấy giờ trước, căn bệnh ung thư bạch huyết đã mang ông đi vĩnh viễn.

Thứ mà ông lão để lại không phải là tài sản mà lại là một khoản nợ chưa trả. Từ chỗ luật sư, bố Hình Lộ mới biết tất cả, những năm tháng cuối đời của bố ông tất cả đều là nợ nần chồng chất trong các công trình kiến trúc. Bố Hình Lộ nghe thế không cảm thấy thất vọng, trái lại ông cảm thấy chưa từng thân thiết với bố mình đến thế, ông đã đi qua nhiều con đường như thế, cuối cùng cũng đã biết bản thân mình giống ai.

Bây giờ ông nhớ về bố mình, cũng vô cùng luyến tiếc những năm tháng trước kia, thế là, buổi sáng hôm đó, ông dẫn theo con gái rời khỏi khách sạn lụp xụp, ngồi trên một chiếc thuyền ngắm cảnh sông Thames mà bố ông đã từng dẫn ông đi xem. Lúc đó là tháng năm, là mùa đẹp nhất trong năm ở Luân Đôn, Hình Lộ thấy cung điện, Nhà thờ Westminster, Cathedral, Tower of London, buổi đại diễn tấu tập trung...

Cô bé chỉ vào hải âu màu trắng bay lượn bên bờ sông, ngây thơ hỏi bố mình bên cạnh:

“Hải âu đó là của ai hả bố?”

Người bố cười nói:

“Tất cả đều thuộc về Nữ hoàng!”

“Nữ hoàng? Vậy tổng cộng có bao nhiêu con?”

“Ngay bản thân Nữ hoàng cũng không biết. Nhưng mà, những người hầu hạ Nữ hoàng mỗi ngày đều đến thay bà xem một chút.”

Lên bờ, người bố phần chần nói với Hình Lộ:

“Đi thôi! Chúng ta đi ăn cơm.”

Bố dẫn cô bé vào một nhà hàng chần chu cũ kĩ, từ trên trần nhà rủ xuống rất nhiều đèn treo lấp lánh, trên tường khảm một chiếc gương, hợp lại với hoa văn bóng loáng trên sàn nhà có thể soi thấy bóng người, trên bàn trải khăn trải bàn thiên nga bằng nhung có viền tua màu hồng, tất cả nhân viên phục vụ đều mặc áo đuôi tôm màu đen, biểu cảm trên nét mặt cao ngạo giống như quý tộc. Cô bé ăn súp kem tươi và bò bít tết, từng ngụm từng ngụm kem dâu tây trong bát.

Ăn cơm xong, bọn họ rời khỏi nhà hàng, lúc đi trên đại lộ Luân Đôn, Hình Lộ dừng lại trước một tủ kính màu lam của một cửa hàng, mặt cô bé dán trên tủ kính, cô nhìn không chớp mắt một hộp bút màu gỗ. Cô bé vẫn luôn muốn có một hộp bút màu xinh đẹp như vậy, được đặt trong một hộp sắc hình chữ nhật màu vàng, mỗi một cây bút đều được vót nhọn, tổng cộng có hai mươi bốn màu.

Người bố tìm kiếm mỗi một chiếc túi trên người, cuối cùng tìm thấy một tờ tiền mặt đã vò thành cục, lộ phí mà vợ đã cho ông cũng chỉ còn có bấy nhiêu. Người đàn ông sống vô tư phóng khoáng cười nói với con gái:

“Sau này con cũng muốn làm họa sĩ à? Được rồi! Chúng ta sẽ mua nó.”

9. Chương 9: Mộng Tưởng Vỡ Tan (2)

Có lẽ trên đời này sẽ có quốc gia đẹp hơn nước Anh, sẽ có thành thị đẹp hơn Luân Đôn, nhưng câu chuyện thời thơ ấu tựa như vô số sợi thủy tinh nhỏ rủ xuống từ trên chiếc đèn chùm được treo trên trần nhà, lấp lánh những màu sắc rực rỡ trong trí nhớ, tựa như vĩnh viễn không hề tắt đi.

Rất nhiều năm sau, mặt người đã trở nên mờ hồ, nước sông Thames càng lúc càng mờ ảo, hộp bút màu kia cũng đã cũ kĩ, nhưng mỗi lúc Hình Lộ cảm thấy thất bại và tuyệt vọng, cô luôn cho rằng cuộc sống tươi đẹp và hạnh phúc bất tận vẫn đang chờ cô ở đâu đó. Vì sao cô không chạy về hướng đó cơ chứ?

Vì được trở lại vùng đất mà cô luôn muốn hướng đến kia, cô thậm chí không tiếc tất cả.

Từ lúc nào Hình Lộ phát hiện ra bản tính xa hoa của mình?

Vào năm cô mười một tuổi đó, mẹ dẫn cô đến một trường trung học nữ quý tộc giống hệt tu viện. Lúc mới bắt đầu, Hình Lộ không chán ghét trường học, ở nơi đó rất vui. Cô thích dùng một chiếc khăn tay lau mồ hôi lấm tấm ở cổ dưới cây quạt trần trong lớp học, đi dạo ở hành lang lát gỗ ghép khúc ở bên ngoài, thích ngắm những vị nữ tu sĩ xinh đẹp nhất trong trường.

Hình Lộ không tin tôn giáo, nhưng cô lại thường đến thánh đường nhỏ trong trường, hai tay chắp thành hình chữ thập, quỳ gối trong bóng tối. Cô thích hoa văn thủy tinh trên tường, hoa hồng trên bục thờ, làn tràng hạt từ bi, thánh Jesus chịu khổ trên cây thánh giá và bức tượng đức mẹ Maria. Cô lắng nghe sự ưu sầu rỗng tuếch của trần thế trong thi ca được xướng, ở nơi đó có tiếng vọng than thở vĩnh hằng.

Thế nhưng, không lâu sau Hình Lộ phát hiện, ở trường học đã sớm giao vị trí đệm đàn dương cầm trong dàn hợp xướng của trường cho cháu gái của một người giàu có. Hôm tiệc tối Noel, người múa ba lê trên sân khấu chính là viên ngọc quý của một kiến trúc sư. Những bạn học vênh váo tự đắc của cô, tất cả đều là không phú thì quý, tài xế lái xe đưa các bạn ấy đến trường, trong đó có vài người mặc bộ trang phục màu trắng thẳng thớm, đầu đội mũ, nhìn qua giống như thuyền trưởng của một con thuyền xa hoa chở hành khách định kì trong một bộ phim điện ảnh. Đến trưa, những người giúp việc của những bạn học đó xếp thành một hàng dài đưa thức ăn trưa đến cho cô chủ nhỏ của bọn họ, họ sợ các tiểu thư được nuông chiều ăn không quen cơm trong trường học.

Thế là, càng lúc Hình Lộ càng trở nên yên lặng, để tránh việc để lộ lai lịch của mình.

Đến khi diên thông tin gia đình, bố cô rõ ràng là một người công nhân vẽ biển quảng cáo, cô lại khéo léo diên vào cột nghề nghiệp là “Họa sĩ”, mẹ cô rõ ràng là đầu bếp, cô lại diên vào là “Bà chủ nhà”.

Mỗi một lần đến thời điểm trường học kêu gọi mong muốn học sinh quyên tiền, Hình Lộ luôn luôn cố gắng thuyết phục mẹ quyên một ít tiền, cô bịa ra một giới hạn thấp nhất. Vào hôm liên hoan văn nghệ, cô giáo chia ôi học sinh một sấp vé số số, nói rõ là không cần phải bán hết tất cả, nhưng Hình Lộ lại một mực bắt bố cô mua hết. Tất cả những hành vi đó của cô cũng không phải xuất phát từ hào phóng hay lương thiện, mà là hiếu thắng và hư vinh.

Nhưng Hình Lộ phát hiện cô vĩnh viễn không phải là học sinh quyên tiền nhiều nhất trong lớp học. Cô cũng sẽ không có cơ hội học đàn dương cầm và múa ba lê. Nếu như có thể, chẳng lẽ cô không thể xuất sắc hơn những bạn học khác sao? Trong lòng cô không khỏi chất vấn thượng đế, tại sao mình không thể trở thành như vậy cơ chứ? Tại sao mình phải nghèo khó?

Nghèo khó không phải là hoa hồng trên bục thánh đàn hay là vương miện có gai trên đầu chúa Jesus, mà là bị Satan nguyên rủa. Hình Lộ không còn đến thành đường cầu nguyện nữa.

Cô đem hiếu thắng và hư vinh bỏ vào sách, chăm chú học tập, chăm chỉ đọc sách, thành tích luôn luôn đứng đầu. Cô yêu nhất là tiết Văn học Anh, ở nhà cô sẽ nói tiếng Anh với bố mình, trong lòng thì âm thầm khinh thường mẹ mình không biết nói tiếng Anh, cảm thấy bà nữ đầu bếp này không xứng với bố mình.

Nhưng mà, phiếu điểm ở trường cũng chỉ có thể thỏa mãn một phần sự hiếu thắng trong lòng cô, còn cô vẫn luôn khao khát những phương diện khác.

Vào độ tuổi chớm yêu, Hình Lộ như say như mê đắm chìm trong một loại sách khác, nội dung toàn là tình yêu, trong tình yêu cuồng nhiệt của nam và nữ, cuộc sống tràn ngập sóng gió, cô gái đa tình đa mệnh, điệu valse trên sàn nhà trải đầy cánh hoa hồng, ngấm trắng trên sân thượng, lời thề sống chết không thay đổi, ôm nhau và khóc trong cơn mưa tầm tã, đầu đội vương miện ngọc trai có mạng che mặt màu trắng, cô dâu thuần khiết kéo theo làn váy thật dài bước trên thảm đỏ và gơ tay thề ước trong tiểu thuyết phương Tây. Hình Lộ trước mười lăm tuổi, những năm đó, hai tay cô đều bị vấy bẩn bởi những quyển sách cũ trong cửa hàng thuê sách.

Tình yêu không phải là như vậy sao?

Điệu nhảy dưới ngọn đèn pha lê to lớn kia vẫn có thể diễn ra đến vĩnh viễn, chú chim nhỏ đa tình khoác bộ lông màu hồng phấn tung bay ngoài cửa sổ, chàng trai sẽ vì cô gái hái sao, hái trăng.

Trên đầu Hình Lộ là một ngọn đèn mờ nhạt, chiếu sáng một thế giới xa xôi nhưng đầy sóng bốn bề kia, nỗi buồn giới nghiêm và tiếng vang vọng từ xa của chim sơn ca si tình, tình cảm thời thiếu nữ yếu ớt của cô là cảnh giới mà người bình thường không thể hiểu được.

Vào năm mười lăm tuổi, Hình Lộ đã thích một chàng trai.

Cậu ta và cô học chung bốn năm trung học phổ thông, đó là Trình Chí Kiệt - một chàng học sinh xuất sắc các môn Khoa học tự nhiên ở lân cận. Trong trường, Trình Chí Kiệt nổi tiếng là kiện tướng thể thao, chơi

tennis rất cừ, giành được cúp quán quân của sở giáo dục. Cậu ta có ngoại hình cao ráo đẹp trai, trên người mặc bộ đồ thể thao màu trắng, dáng vẻ chạy băng băng trên sân bóng kia giống như một dải ánh sáng rực rỡ.

Một buổi chiều mùa đông, lần đầu tiên Trình Chí Kiệt thấy Hình Lộ là ở bên ngoài trường học, kể từ hôm đó, mỗi ngày lúc đến trường và tan học, cậu ta luôn tìm cơ hội để đi lướt qua mặt cô.

Thật ra, Hình Lộ đã sớm nghe phong phanh qua tên của cậu ta, nữ sinh trong trường học của cô thường hay nói về cậu ta, đi xem cậu ta thi đấu, vì cậu ta mới học chơi tennis, cố ý lui tới sân bóng mà cậu ta tập luyện.

Một hôm, vào lúc tan học, Hình Lộ phát hiện Trình Chí Kiệt ngồi ở thành lan can hàng rào chờ cô, bên cạnh còn có thêm vài người đi theo. Cậu ta nhìn thấy cô, vội vã bước đến tự giới thiệu, vội vã đưa một vé vào cửa trận thi đấu chung kết vào trong tay Hình Lộ, trong lòng đầy tự tin nói:

“Cậu đến xem tứ thi đấu nhé?”

Hình Lộ tò mò ngẩng đầu nhìn cậu ta, nhận tấm vé vào cửa.

Hôm thi đấu, Trình Chí Kiệt đánh bại đối thủ nặng kí, giành được cúp quán quân, nhưng khi thắng lại cảm thấy rất cô đơn, bởi vì người con gái mà cậu ta thích không hề xuất hiện trên khán đài.

Sáng ngày hôm sau, lúc Hình Lộ bước vào phòng học, cô phát hiện bên trong có mấy chục ánh mắt đang nhìn về phía cô. Cô chậm rãi bước qua, cầm chiếc cúp màu vàng nặng trĩu buộc chỉ bạc đặt trên ghế của cô lên, sau đó cô ngồi xuống như không có việc gì xảy ra, lấy sách giáo khoa cần dùng đặt lên bàn, trong lòng lại nổi lên gợn sóng ngọt ngào.

Tan học ngày hôm đó, mấy người đi cùng với Trình Chí Kiệt thường ngày không thấy đâu. Cậu ta bước đến ngăn Hình Lộ lại, nghiêm mặt hỏi cô:

“Hôm qua tại sao cậu không đến?”

Hình Lộ nhìn cậu ta một cái, lạnh lùng nói:

“Có cần thiết phải nói toạc ra như thế không?”

Trình Chí Kiệt đỏ mặt, một câu cũng không nói nên lời.

Hình Lộ cố ý chọc giận cậu ta, nói:

“Tôi thà đó là một tổ chim còn hơn!”

Nhìn thấy biểu cảm bi thương của Trình Chí Kiệt, trong lòng Hình Lộ lại hối hận, sợ rằng cậu ta sẽ không đến tìm mình nữa.

Nhưng mà, sáng ngày hôm sau, lúc Hình Lộ bước vào phòng học thì phát hiện có một ổ chim tro trọi đáng thương đang đặt trên ghế của cô, bên trong còn dính vài cái lông chim màu xám. Trên mặt những nữ sinh đổ kị với cô lộ ra nụ cười mỉa mai và vui sướng khi người khác gặp họa, cho rằng Trình Chí Kiệt cố ý để một cái ổ chim để trêu cô. Chỉ có bản thân Hình Lộ biết, chàng trai bắt ổ chim cho cô này, cũng sẽ vì cô mà hái sao, vì cô mà hái trăng.

Tan học ngày hôm đó, Trình Chí Kiệt ở bên ngoài trường học đợi cô, nhìn thấy cô ra, cậu ta bước lên, nghiêm mặt hỏi cô:

“Đó là ổ chim mà cậu muốn đúng không?”

Hình Lộ lườm cậu ta, nói:

“Cậu làm thế nào đến bắt được ổ chim?”

Trình Chí Kiệt trả lời:

“Trên cây.”

Hình Lộ hỏi với vẻ chế nhạo:

“Là người hầu thay cậu lấy xuống phải không?”

Trình Chí Kiệt vội trả lời:

“Là chính tớ trèo lên lấy đấy!”

Cậu ta lại không quên bổ sung thêm một câu:

“Tớ leo cây rất nhanh.”

Hình Lộ tò mò hỏi:

“Cái cây kia cao bao nhiêu?”

“Chừng một tầng lầu!”

Hình Lộ sợ hãi kêu lên:

“Trời ạ! Cậu mà ngã xuống thì chết mất!”

Trình Chí Kiệt nhún nhún vai, nói:

“Không sao cả! Cậu còn muốn tớ làm gì cho cậu nữa?”

Hình Lộ mỉm cười. “Bây giờ tớ chưa nghĩ ra, khi nào nghĩ ra tớ sẽ nói cho cậu biết.”

Trình Chí Kiệt lại hỏi:

“Cậu thích chiếc cúp kia không?”

Hình Lộ dẩu môi nói:

“Cậu hại tớ rất nổi tiếng.”

Trình Chí Kiệt sợ hãi lén nhìn Hình Lộ một cái nói:

“Tớ muốn tặng nó cho cậu.”

Hình Lộ nhìn cậu ta nói:

“Đó là cậu giành được, tớ thì không biết chơi tennis.”

Trình Chí Kiệt tung tăng nói:

“Tớ dạy cậu.”

Nhưng Hình Lộ lại nhớ đến mình không có kiểu trang phục thể thao chơi tennis đó, mẹ cô cũng sẽ không mua cho cô. Cô cúi đầu, nhìn đầu ngón chân trên đôi giày da màu đen, nói khẽ:

“Tớ không nhất thiết phải học.”

Sau đó, cô nghe được năm tiếng chuông mà thánh đường nhỏ của trường học đang điểm, thanh âm kia trở nên rất xa xôi. Hai người không nói gì nữa, thỉnh thoảng chỉ nhìn về phía đối phương. Gương mặt của cô tựa như gió xuân, xua tan hiu quạnh của trời đông giá rét, đôi con ngươi đen lấy bóng loáng kia tựa như phát ra một loại âm thanh, hàng mi cong vút đang rung động, hy vọng về hạnh phúc và tương lai, cuộc sống và mộng tưởng. Mặt trời rải xuống đường chân trời ở phía xa xa, sắc trời dần dần tối sẫm, tình yêu vừa mới bắt đầu ngập đến mắt cá chân cô.

10. Chương 10: Mộng Tưởng Vỡ Tan (3)

Vì để được gặp mặt Trình Chí Kiệt, Hình Lộ đã bịa ra rất nhiều lời nói dối, khiến ẹ cô nghĩ rằng đã quản lí cô rất nghiêm khắc, cho nên bà không hề hoài nghi những lần đến thư viện ôn tập hay ở lại trường học bù, cũng không chú ý đến sự thay đổi của con gái mình.

Còn bây giờ, lúc ở trong phòng học, Hình Lộ thỉnh thoảng len lén nhìn ra phía ngoài cửa sổ, bởi vì từ cửa sổ nhìn ra ngoài, cô có thể thấy được trường học nam gần đó và một dãy hành lang hàng rào dài màu xanh, nơi đó đang chứa đựng thế giới của cô.

Đôi tình nhân nhỏ vừa gặp nhau đã tâm sự huyền diệu, tuy ở cách trường không xa nhưng cả hai đã bạo dạn len lén nắm tay đối phương. Đôi lúc Trình Chí Kiệt sẽ dẫn Hình Lộ về nhà. Cậu, cha mẹ và người hầu ở trong một căn nhà cao hai tầng. Hai người lại trốn trong phòng ngủ của Trình Chí Kiệt cùng nhau học, nghe nhạc, hôn môi, ôm nhau. Có nhiều lần cô sợ hãi đẩy bàn tay muốn thử thân mật của cậu ta, kiên định nói:

“Nếu như cậu yêu tớ, cậu sẽ bằng lòng chờ tớ.”

Sự trong trắng của cô giữ gìn là để dành cho tình yêu của họ, hơn nữa, cô tin tưởng cậu ta sẽ cảm động vì điều đó.

Nhưng cô bắt đầu hận cậu ta từ lúc nào? Cũng chính là trên chiếc thảm dày trong phòng đó.

Hôm đó, cậu ta lấp bắp nói với Hình Lộ:

“Bố muốn tớ đi Mỹ du học.”

Giọng cô run rẩy nói:

“Nhất định phải đi à?”

“Trường học bên đó đã nhận tớ, trong vòng hai tháng này tớ phải đi đăng kí.” Cậu ta không dám nhìn cô.

Nước mắt Hình Lộ rơi như mưa, cô kêu lên:

“Cậu đã sớm biết phải đi! Cậu đã sớm biết!”

Buổi tối trước khi Trình Chí Kiệt đi, Hình Lộ gạt mẹ cô lên đến đi xuống dưới gặp cậu ta. Cô ôm cậu ta thật chặt, khóc lóc nói:

“Cậu sẽ yêu người khác... Cậu sẽ nhanh chóng quên tớ... Tại sao biết rõ mà vẫn muốn bắt đầu cơ chứ?”

Trình Chí Kiệt hết lần này tới lần khác cam đoan với Hình Lộ: “Không đâu... Tớ sẽ không yêu người khác... Tớ sẽ không quên cậu...” Cậu ta nắm lấy hai vai của Hình Lộ, nhìn đôi mắt sưng lên vì khóc của cô, nói:

“Tớ đã suy nghĩ, chờ tớ qua bên đó ổn định, tớ sẽ lập tức bảo bố tớ bỏ tiền ra để cậu qua đó du học cùng với tớ.”

Hình Lộ do dự hỏi:

“Liệu bố cậu có chấp nhận không?”

“Ông ấy rất thương tớ, ông ấy sẽ chấp nhận thôi! Chỉ cần tớ học tốt thì tớ sẽ nói ngay với ông ấy. Hơn nữa...” Cậu ta mỉm cười nói: “Ông ấy có rất nhiều tiền! Không thành vấn đề!”

Thứ mà đôi mắt đắm lệ của Hình Lộ nhìn thấy chính là tương lai tràn ngập hy vọng và vô số hạnh phúc. Cuối cùng cô cũng có thể thoát khỏi mẹ cô, thoát khỏi nơi này. Mặc dù quyến luyến bố mình, nhưng bố cô sẽ vì cô mà vui vẻ. Thật ra, cô căn bản không suy nghĩ nhiều như thế, một lòng chỉ mong Trình Chí Kiệt nhanh chóng đưa cô đi, hai người sẽ không chia xa nữa. Từ nay về sau, bọn họ sẽ cùng học đại học, mấy năm sau, bọn họ sẽ cùng tốt nghiệp đại học, nói không chừng sẽ là kết hôn... Còn có rất nhiều mơ ước phía trước đang chờ đợi bọn họ.

Nhưng cậu ta tựa như con chim sổ lồng, cô bắt không được nữa rồi. Thời gian đầu, mỗi ngày cậu ta đều viết thư gửi về, sau đó mỗi tuần một bức, sau đó đổi thành mỗi tháng một bức, nội dung trong bức thư từ nhớ nhung đau khổ biến thành luôn luôn oán thán việc học quá bận rộn, thư viết càng lúc càng ngắn, và cũng không hề nhắc đến việc đón cô đến Mỹ học nữa.

Thời điểm đó cũng đã sắp đến kỳ thi toàn quốc, mỗi ngày Hình Lộ đều mở sách ra, muốn tập trung tinh thần, nhưng trong đầu luôn hỗn loạn, cô tự an ủi bản thân mình nói: “Cậu ấy ở bên đó học nhất định cũng

rất vất vả, cho nên không thể thường xuyên viết thư!” Cô nhất thời vừa thương xót vừa nghĩ: “Nói không chừng cậu ấy đã yêu một người khác.”

Cả ngày cô trốn trong phòng học suy nghĩ lung tung, mẹ cô cho rằng cô quá căng thẳng về cuộc thi, đặc biệt chuẩn bị cho cô rất nhiều thuốc bổ, ép cô uống, cô lại lén lút nôn ra hết.

Cô không ngừng viết những bức thư tràn ngập sự nhiệt tình dành cho Trình Chí Kiệt, thư Trình Chí Kiệt hồi âm cho cô càng lúc càng lạnh nhạt, hơn nữa thường rất lâu sau mới hồi âm.

Mắt cá chân kia đã từng bắt đầu chìm ngập trong cơn ái tình, cô cũng đã lún quá sâu trong tình yêu, còn cậu ta đã lui đến một phương trời xa xôi.

Cô không chịu nổi nữa, viết một bức thư thật dài chất vấn cậu ta có phải đã yêu người khác rồi hay không. Cô tỏ vẻ kiêu ngạo, nói rằng nếu vậy thì cô chúc cậu ta hạnh phúc, cô sẽ vĩnh viễn quên đi cậu ta. Cô nói như thế, nhưng chỉ muốn lao đến dùng hai tay và hai chân bắt lấy thứ tình yêu không có rồi kia.

Thư gửi đi, mỗi ngày Hình Lộ hoảng loạn chạy tới chạy lui xuống lầu kiểm tra hộp thư. Hai tuần đó dài đằng đẵng, một hôm, rốt cuộc cô cũng nhìn thấy một phong thư dán tem từ nước Mỹ ở trong hộp thư của mình. Lá thư mà cô đang cầm trong tay này sẽ tuyên bố vận mệnh tình yêu của cô, cô cố gắng trèo lên cầu thang. Bức thư ở trong tay cô mỏng manh tựa như một chiếc lá.

Lên đến nhà, cô đẩy cửa phòng ngủ ra, bước vào trong.

“Chúng ta còn trẻ như thế, cần phải chuyên tâm học hành... Tớ xin lỗi cậu... Cậu sẽ quên được tớ... Cậu nhất định sẽ tìm được hạnh phúc...”

Hình Lộ ngồi bên giường, đôi mắt ngập nước của cô đọc đi đọc lại hàng chữ ký cuối cùng, trong đầu cô tất cả đều rối tung, cả người trống rỗng. Thế giới của cô trở nên vỡ vụn, tại sao lại dễ vỡ nát như thế? Tại sao không thể đến Mỹ cơ chứ?

Mẹ ở bên ngoài gọi cô, cô buồn bã giấu thư đi, mở cửa ra ngoài.

Mẹ đưa cho cô vài bộ quần áo đẹp, là quần áo cũ của cô con gái xấp xỉ tuổi cô của ông chủ. Mẹ cô nói:

“Con bé đó năm nay sang Mỹ học. Trước khi đi muốn mở vũ hội!”

Phịch một tiếng. Hình Lộ ngất xỉu trên sàn nhà.

Những ngày đó cô đã trải qua như thế nào? Cả ngày cô khóa mình ở trong phòng, có đôi khi dựa bên cửa sổ, ngơ ngác nhìn đường xá, ngắm nhìn mấy tiếng đồng hồ, không nói bất kì câu nào, lúc ăn cơm, cũng chỉ miễn cưỡng ăn vài miếng.

Một hôm, cả một buổi sáng Hình Lộ ngồi ở dưới lầu, vì chờ người đưa thư đến. Trong lòng cô nghĩ:

“Có lẽ cậu ấy sẽ hồi tâm chuyển ý!”

Nhưng người đưa thư cũng không mang đến phong thư có dán con tem màu xanh của nước Mỹ. Hình Lộ thất vọng trèo lên cầu thang về nhà.

Lúc đi vào phòng ngủ, cô phát hiện tất cả những bức thư mà Trình Chí Kiệt viết cho cô đều bị mở ra và ném ở trên bàn, mẹ cô đứng bên cạnh bàn, đáng vẻ vô cùng đáng sợ.

Hình Lộ lao đến túm lấy những bức thư ấy, gào khóc lên:

“Tại sao mẹ lại xem thư của con!”

“Mày to gan thật!” Mẹ cô nắm lấy một cánh tay của cô, kéo cô qua, hét lên: “Mày có ngủ với nó không?”

“Không có!” Cô khóc nức nở.

“Rốt cuộc là có hay không?” Mẹ cô giống như phát điên, nắm lấy tóc của cô, tát cho cô một bạt tai thật mạnh.

Dấu nắm ngón tay in rõ trên mặt cô, Hình Lộ giãy dụa ra khỏi tay mẹ cô, ngã nhào lên giường khóc lớn. “Không có! Không có! Không có!” Thanh âm phát ra lại là sự hối hận.

Thế nhưng, mẹ cô không tin cô, bà kéo cô từ trên giường xuống, kéo ra đường, ngăn một chiếc taxi lại, đẩy cô đang khóc lóc giãy dựa lên xe.

Trong phòng khám bệnh mờ tối, một miếng vải đắp trên người Hình Lộ. Cô nhục nhã nằm trên chiếc giường nhỏ hẹp, đầu gối mở ra, hai đùi mở rộng, để một nữ bác sĩ trung niên kiểm tra cho cô, sau đó cô nghe thấy người đó ra ngoài nói chuyện với mẹ cô.

Từ phòng khám bệnh bước ra, mẹ cô nắm tay cô thật chặt, trong mắt lộ vẻ yêu thương. Oán giận nữa mẹ và con gái được hóa giải, dường như đối với họ đối phương là nơi duy nhất có thể dựa vào trong cuộc sống này. Mẹ cô lau nước mắt đang không ngừng trào ra, thì thào nói với cô:

“Vĩnh viễn đừng bao giờ tin đàn ông!”

Hình Lộ khóc, nhưng đó là những giọt nước mắt nhục nhã.

Nhưng không lâu sau đó giữa mẹ và con gái lại bắt đầu nổi sóng gió. Phiếu điểm thi trung học toàn quốc được phát xuống, Hình Lộ chỉ có môn Anh văn là được đủ điểm. Trước lúc công bố kết quả thi, thậm chí trong những ngày thi, cô đã nghĩ đến sẽ có kết quả thế này. Nhưng tựa như trên thế giới này, những người trong tâm áp ủ sự may mắn luôn như thế, Hình Lộ cũng ôm hy vọng vô căn cứ.

Nhưng hiện thực lại như gáo nước lạnh hắt vào người cô, bước chân cô loạng choạng nuôi tiếc. Tại sao lại tin người đó cơ chứ? Tại sao lại đại khờ cho rằng chàng trai thậm chí không có khả năng nuôi sống chính mình có thể mang đến cho cô hạnh phúc và mộng tưởng?

Đêm hôm đó, Hình Lộ ngồi trên hàng ghế dài ở công viên, trong đầu cô trống rỗng, đường về nhà xa xôi đến như thế! Còn có gương mặt phần nộ kia của mẹ cô đang chờ cô ở nơi đó.

Mãi cho đến khi công viên đóng cửa, cô tập tễnh bước đi run rẩy trở về nhà, nhìn thấy người bố tiêu tụy của mình đang ngồi trên cầu thang nhà trọ. Bố cô ngẩng đầu lên, lúc thấy cô, ông thở dài một hơi. Nhưng sau khi nhìn thấy phiếu thành tích của cô, ông không nói một câu nào, đưa phiếu điểm đó trả lại cho cô.

“Tự con lên nói với mẹ con đi.”

Hình Lộ sợ hãi bước từng bước lên cầu thang, quá trình đó dài đằng đẳng tựa như một nghìn dặm, thật sự là quá dài. Tại sao bố cô không đi cùng cô trên con đường này? Hôm đó, lúc mẹ cô kéo cô lên xe taxi đến phòng khám bệnh, bố cô cũng không hề giải cứu cô. Buổi tối hôm nay, ông cũng không vươn hai tay ra để cứu vớt cô, đó chính là phản bội! Không lâu trước đó, hai bố con cô vẫn còn là đồng minh cơ mà.

Hình Lộ vô cùng hy vọng bản thân mình hãy ngắt đi, thậm chí ngã xuống cầu thang rồi chết đi, cô cũng không tình nguyện đối mặt với gương mặt của mẹ mình.

Nhưng mà, rốt cuộc vào lúc mẹ cô nhìn thấy phiếu thành tích của cô, bà không hề mắng cô. Mẹ cô tự giam mình trong phòng rồi khóc. Điều đó so với la mắng cô, càng làm cô khó chịu hơn, dường như thứ cô giấu nát không phải là cuộc sống của mình, mà chính là cuộc sống và tương lai của gia đình này, còn có cả hy vọng thoát khỏi cảnh bần cùng kia.

Buổi tối nay bố cô ngồi chờ cô về dưới cầu thang, cũng đã khiến ông mất đi việc làm ban đêm. Ông uống say, cãi nhau ầm ĩ với ông chủ, đã bị cho thôi việc.

Nhưng bọn họ cũng đã thiếu tiền thuê nhà ba tháng liền.

Sau đó, gia đình cô dời đến một nhà trọ cũ nhỏ hơn cả nhà trọ hiện tại, bố cô mượn rượu giải sầu, mẹ cô thì giống như một pho tượng điêu khắc kiêu ngạo, bà không nói chuyện với Hình Lộ, cũng không hề liếc nhìn cô lần nào.

Hình Lộ nhớ đến ông nội đã qua đời, cô chỉ thấy ông qua ảnh và thi thể còn sót lại chút hơn ấm già nua của ông, trong trí nhớ dần trở nên mơ hồ cô tưởng tượng ra gương mặt yêu thương đó. Nếu như ông nội còn sống, cô sẽ van xin ông đón cô đến Anh, cô sẽ đến đó lần nữa, có lẽ cô còn có thể được như con chim nhỏ, sẽ bắt được vô số mộng tưởng đã rơi xuống vũng bùn.

11. Chương 11: Mộng Tưởng Vỡ Tan (4)

Bây giờ cô không còn cách nào khác hơn là phải đi tìm việc làm. Thật ra hiện giờ cô và mẹ đã hòa thuận hơn. Cô biết, trong một gia đình nghèo túng, ai kiếm được tiền, thì người đó có vị trí.

Do ngoại hình đẹp, xuất thân gia giáo, nói tiếng Anh tốt, cô nhanh chóng giành được một chân bán hàng thực tập trong một cửa hàng thời trang. Mỗi tháng, phần lớn tiền lương cô đều đưa mẹ, vì cô muốn che lại cái miệng luôn mở to ra kia. Quả nhiên, mẹ cô đã bắt đầu nói chuyện lại với cô.

Cô vốn có thể xin làm một chân thư kí nhỏ, sống những ngày tháng mộc mạc giản dị. Nhưng bản tính hư vinh bẩm sinh đã đưa cô đến với cửa hàng thời trang cao cấp hoa lệ lộng lẫy này.

Người có nhan sắc bình thường căn bản không có khả năng được làm việc trong cửa hàng này. Mọi người đều biết, những cô nhân viên bán hàng trong cửa hàng này đều xinh đẹp nhất và rất thời trang, khéo ăn vận quần áo. Vì thế, trên mặt của những cô gái có thể đứng ở đó không thể không mang sự nịnh hót và kiêu ngạo.

Hình Lộ đánh bại rất nhiều đối thủ, mới có thể lao vào thế giới phù hoa khảm vàng ngọc này.

Lúc trước, lúc còn ở trường học, cô và Lý Minh Chân thích nhất mỗi ngày sau khi tan học được đi dạo trong cửa hàng tổng hợp, sờ những bộ trang phục đẹp ấy, rất nhiều lần, hai người đã đánh bạo cầm trang phục lên bước vào phòng thay đồ để ướm thử, để thỏa mãn một phần hư vinh trong lòng mình, từ phòng thay đồ bước ra, cố ý nhũn mày nói bộ quần áo đó không thích hợp. Nhưng bây giờ mỗi ngày cô đều có thể tùy ý sờ những bộ quần áo mà đến mấy tháng, thậm chí là mấy năm tiền lương.

Nếu nói đây là một cửa hàng thời trang, thì chẳng bằng nên nói nơi đó là một nơi vui chơi tiêu tiền như nước sẽ hay hơn. Những vị khách ghé đó dùng tiền mua quần áo nhiều đến mức thậm chí có thể mua được căn nhà ở. Những người đó cũng hoang phí cuộc sống, hoang phí thanh xuân ngắn ngủi, vội vàng trang điểm lộng lẫy giả dạn và khoác những chiếc áo lông thú lên thân thể tươi trẻ, hoặc là dùng loại trang phục như thế cứu vãn tuổi thanh xuân đã trôi qua của mình.

Những nhân vật bước vào chốn vui chơi này toàn thân đều tỏa ra ánh hào quang. Hình Lộ đã từng tiếp đãi một vị công chúa Châu Âu và một vị nữ công tước, cô cũng đã từng tiếp đãi hoàng tử Ả Rập và những phi tần xinh đẹp của anh ta, chứ đừng nói đến những gương mặt minh tinh điện ảnh và tầng lớp xã hội thượng lưu.

Nhưng dần thân vào chốn vui chơi phù hoa phù phiếm sẽ nhanh chóng cảm thấy trống rỗng, giống như người hút thuốc phiện, một khi đang say thuốc thì thuốc phiện sẽ khiến bạn có cảm giác tê dại lâng lâng, đồng thời cũng càng lúc càng oán hận tất cả trong cuộc sống. Bọn họ không thể quay đầu nữa, dường như cảm thấy ảo ảnh được tạo từ làn khói bay lượn lơ kia mới chính là hạnh phúc tối cao.

Có đôi khi, Hình Lộ cũng giống như những cô gái khác trong cửa hàng, hết giờ bán hàng, đợi chủ cửa hiệu vừa đi, lập tức đóng cửa lại rồi tùy ý kéo những bộ trang phục mình thích trên giá áo xuống để mặc lên người từng cái, sau đó lại đứng trước tấm gương to thờ dài tán thưởng dáng vẻ của mình. Thời gian đầu, Hình Lộ cũng thường vui vẻ làm những việc này, nhưng về sau, những lúc mượn những thứ xa hoa đó chỉ làm cô càng thêm mệt mỏi.

Cô nguyên rửa sự bất công của Thượng Đế. Ngoại hình của những vị khách đến đây đều không xuất sắc hơn cô, cơ thể cũng không xinh đẹp bằng cô. Có phải Thượng Đế đang đùa giỡn với cô, tráo đổi thân phận của cô cho những người đó hay không?

Thế là, Hình Lộ cắn răng trở về với hiện thực. Những ngày tiếp theo, tất cả đều thay đổi. Cô yên lặng làm việc chăm chỉ, tham gia các lớp huấn luyện mà công ty tổ chức, cô cố gắng học tập phối trang phục hơn bất kì đồng nghiệp nào, tìm số liệu, ghi chép bài. Cô đã vốn có năng lực trời phú, thành tích tự nhiên sẽ đứng đầu cả lớp suốt những năm qua, những thầy hướng dẫn đều dành cho cô sự ưu ái. Cô cũng tham gia cả lớp tiếng Nhật.

Bây giờ, mỗi ngày đi làm, cho dù phải đối mặt với những vị khách kiêu căng và vô lễ nhất, cô vẫn sẽ mỉm cười, cô hầu hạ chu đáo, không thể bắt bẻ được, cũng không kìm nổi len lén mặc thử những bộ quần áo sang trọng trên giá áo đó.

Dần dần, cô càng trở nên trầm mặc ít lời, u buồn, yên lặng, dường như đã tiếp nhận số mệnh cuộc sống như thế này. Nhưng càng như thế, ngược lại trong lòng cô lại càng tràn đầy dự vọng, phần nộ và căm hận. Cô gầy, xanh xao, người ngoài có thể cảm nhận được sự quuyền rũ lạnh lùng từ trên người của cô. Sự thuận theo của cô thật ra cũng là một sự chống đối, sự trầm mặc của cô chỉ bởi vì cô mệt mỏi. Sự khô khan đơn điệu này, khiến cô càng lúc càng khiến cô hoang tưởng về tình yêu và hy vọng hạnh phúc đã từng đánh mất.

Một hôm, Hình Lộ đang ở trong cửa hàng sắp xếp lại quần áo ở trên giá, bỗng có một giọng nói vang lên bên cạnh cô:

“Xin lỗi, tôi muốn tìm một chiếc áo sơ mi.”

Hình Lộ quay đầu lại nhìn người nói chuyện. Dáng vẻ của anh ta chỉnh tề, trên người là một chiếc áo sơ mi màu trắng và một chiếc quần tây màu đen thẳng thớm, trên áo còn thắt một chiếc caravat màu hồng, đôi giày da màu đen trên chân sáng bóng, anh ta mỉm cười, để lộ ra hàm răng trắng như tuyết, gương mặt vui vẻ kia có phần sinh động hoạt bát, dường như bất kì lúc nào cũng có thể tạo ra nhiều vẻ mặt đáng yêu.

Hình Lộ phát hiện trên ngực áo sơ mi của anh ta có dính một vết cà phê đã khô.

Anh ta nhìn Hình Lộ nói:

“Vừa rồi ở quán cà phê tôi không cẩn thận làm bẩn áo sơ mi, một lúc nữa phải đi dự tiệc, không kịp về nhà đổi một chiếc áo khác.”

“Vâng, tiên sinh, xin anh chờ một chút. Tôi sẽ lấy vài chiếc áo sơ mi cho anh xem. Xin hỏi nên xưng hô với anh như thế nào đây?”

Anh ta trả lời:

“Tôi họ Dương.”

Hình Lộ hỏi số đo của anh ta, sau đó lấy một vài chiếc áo sơ mi trên giá xuống, bày ra từng cái trước mặt anh ta, tổng cộng chỗ ấy có hai mươi chiếc.

“Dương tiên sinh, anh xem những chiếc áo kia có được không?” Cô hỏi.

Anh ta đưa mắt liếc một chiếc áo sơ mi trước mặt, nhíu mày nói:

“Thoạt nhìn thì tất cả đều rất ổn!”

Hình Lộ nghiêng đầu, đôi mắt to lấp lánh kia nhìn anh ta nói:

“Vâng... Đúng rồi! đều rất thích hợp với anh.”

Anh ta đưa mắt nhìn Hình Lộ một cái, nhún vai:

“Mua hết chỗ này đi!”

Ánh mắt Hình Lộ bình tĩnh, hoàn toàn không nhìn ra được gì. “Cám ơn anh. Dương tiên sinh, vậy tối nay anh định mặc chiếc áo nào?”

Anh ta trả lời:

“Em chọn một chiếc thay tôi đi.”

Hình Lộ nhìn trang phục và caravat trên người của anh ta hôm nay, cô cầm một chiếc áo sơ mi màu trắng có đường hoa văn thẳng màu tối, mỉm cười hỏi anh ta:

“Dương tiên sinh, chiếc áo này anh thấy thế nào?”

“Rất đẹp.” Anh ta nói.

Sau đó Hình Lộ dẫn anh ta vào phòng thử đồ. Lúc anh ta thay chiếc áo sơ mi mới, tháo caravat trên cổ ra, dáng vẻ cực kì đẹp mắt.

“Muốn tôi giúp không?” Hình Lộ hỏi.

“À... Cám ơn.”

Hai tay anh ta bỏ trong túi quần. Hình Lộ bước đến gần, giơ tay thắt caravat lại cho anh ta. Hàng mi cong trên mắt của cô rũ xuống nhìn về phía trước, đôi mắt to chăm chú, gương mặt và chóp tóc dưới ánh đèn khắc họa càng tỉ mỉ hơn, hai cánh môi mím lại lộ ra vẻ rục rờ như cánh hoa anh đào.

Cô ngửi được mùi nước hoa nhàn nhạt trên người anh ta, có thể mơ hồ cảm thấy được hơi thở của anh ta lướt qua đỉnh tóc cô. Đỉnh đầu của cô sém chút nữa đã chạm vào chiếc cằm của anh ta, trong lúc vô ý anh ta thấy được trên chiếc cổ lộ ra từ cổ áo để hở của cô còn dính lại một vệt phấn trắng, thoát nhìn rất giống phấn rôm, tỏa ra một mùi hương khiến người khác mơ màng.

Hai người đều đứng một lúc lâu không nói chuyện. Sau đó Hình Lộ nói lỏng tay, tạo một khoảng cách nhỏ, nói:

“Xong rồi.”

Anh ta sờ sờ chiếc caravat được thắt chỉnh tề trên người, nhắc đến thì anh ta thật sự không muốn đi dự tiệc, anh ta ghét xã giao.

Hình Lộ hỏi:

“Đám cưới bạn à?”

“Không, là bạn học cũ ở Đại học Stanford.”

Hình Lộ nói:

“À... Là nước Mỹ...”

“Em đã từng đến Mỹ à?”

Hình Lộ trả lời:

“Tôi chưa từng đến, chỉ là, tôi có một người bạn, đang du học bên đó.”

Đối phương hỏi: “Còn liên lạc không?”

Hình Lộ nhớ lại Trình Chí Kiệt, đôi mắt u buồn của cô chớp chớp, nói thì thào:

“Không còn liên lạc nữa.”

Hình Lộ tháo từng băng giá trên từng chiếc áo sơ mi xuống, cô nhận lấy thẻ tín dụng của khách hàng rời nhìn, tên của anh ta là Dương Chấn Dân. Cô bảo anh ta kí tên lên giấy.

Đối phương nói một lần nữa:

“Chờ một lúc tôi phải tìm cơ hội tẩu thoát mới được.”

Hình Lộ hỏi:

“Buổi tiệc tổ chức tại đây sao?”

Đối phương gật đầu, cười cười:

“Nghe nói mời gần một nửa dân cư ở Hồng Kông.”

Hình Lộ trải mảnh giấy trắng mỏng rồi bỏ áo sơ mi lại, cười nói:

“Kết hôn luôn đáng để chúc mừng mà.”

Lúc cô ngẩng đầu lên, thì phát hiện ánh mắt đối phương đang dừng lại trên người cô, cô đỏ mặt.

Sau đó, cô bỏ những chiếc áo đã được gói kỹ vào một chiếc túi giấy, tiễn khách hàng đi. Hai người chia tay ở cửa. Cô thấy một mình anh ta bước đến hội trường buổi tiệc ở tầng hai, bóng lưng màu xám kia dần dần cách xa cô.

Ngày hôm sau, Dương Chấn Dân lại đến.

Lúc nhìn thấy Hình Lộ, anh ta nhoẻn miệng cười để lộ ra hàm răng trắng tinh, nói:

“Hôm qua tôi nghe lời em nói, ngồi đến lúc tàn tiệc, ăn no đến mức bụng căng ra, phải mua một ít quần mới thôi.”

Hình Lộ hỏi:

“Anh thích kiểu nào?”

Anh ta trả lời:

“Em chọn thay tôi một vài chiếc đi! Khiếu thẩm mỹ của em rất tốt!”

Cũng giống như ngày hôm qua, anh ta mua hết toàn bộ những chiếc áo Hình Lộ chọn.

12. Chương 12: Mộng Tưởng Võ Tan (5)

Ba ngày tiếp theo, Dương Chấn Dân đều đến cửa hàng mua quần áo. Trang phục anh ta mặc đều khá tùy ý nhưng cũng rất lịch sự, kiểu phối hợp bốc đồng đó lại khiến anh ta có vẻ không giống người thường. Anh ta và Hình Lộ thường tán dóc với nhau về vốn hiểu biết quần áo, anh ta cũng thích âm nhạc cổ điển, thích ca kịch, thích nghệ thuật.

Có một hôm, Dương Chấn Dân nói đến rất nhiều nơi anh ta đã đến, kể cho cô nghe cuộc sống ở Stanford, nhà bọn họ ở Paris, Tokyo, Barcelona và cả nhà tại Luân Đôn nữa.

Hình Lộ nhấn mạnh:

“Tôi đã từng đến Luân Đôn. Nửa đời người của ông nội tôi đều ở Luân Đôn, nhưng ông đã mất vào nhiều năm trước rồi.”

Dương Chấn Dân nhìn cô, hỏi:

“Luân Đôn có phải là thành phố mà em thích nhất không?”

Mặc dù Hình Lộ nói: “Không so sánh, nên cũng không biết!”

Nhưng đối với cô mà nói, Luân Đôn đã thăng hoa thành một nơi tượng trưng, tượng trưng cô cũng đã từng có gia thế giống hệt quý tộc, cũng giống như những vương tôn sa sút ở Châu Âu, cuộc sống trước mắt chỉ là ngẫu nhiên của vận mệnh.

Sau đó, Dương Chấn Dân nói:

“Rất có khả năng khoảng thời gian tới tôi sẽ không đến nữa.”

Sắc mặt Hình Lộ bỗng chuyển sang tái nhợt, hỏi anh ta:

“Ồ, tại sao lại vậy?”

Hai tay Dương Chấn Dân bỏ trong túi quần, nhìn đôi mắt to đen nhánh của cô nói:

“Quần áo mà tôi mua thời gian qua, đủ để mặc trong mười năm rồi!”

Hình Lộ nhìn anh ta, mím môi nói:

“Đúng rồi! Một người căn bản không mặc nhiều quần áo như thế!”

Dương Chấn Dân gật đầu:

“Mặc dù mua nhiều quần áo như thế, quanh đi quẩn lại tôi vẫn mặc vài bộ quần áo cũ mà thôi.”

Hình Lộ muốn tìm một chút việc làm, để phân tán sự chú ý của bản thân, thế là, cô lấy vài bộ quần áo đang ngăn nắp trên kệ, gấp đi gấp lại.

“Sao anh không mặc những bộ quần áo mới mua?” Cô vừa xếp quần áo vừa hỏi.

Dương Chấn Dân nói:

“Con người của tôi, thích gì đó sẽ luôn thích mãi.”

Hình Lộ liếc nhìn anh ta, chỉ nói một câu:

“À... Có một vài vị khách cũng như thế.”

“Hơn nữa...” Dương Chấn Dân nói, “Tuần sau tôi phải đi Ý.”

Hình Lộ hỏi:

“Là đi chơi với bạn à?”

Dương Chấn Dân phần khởi nói:

“Không, tôi đến đó tham gia đua xe.”

Hình Lộ giật mình hỏi:

“Anh là tay đua xe à?”

Dương Chấn Dân cười nói:

“Chơi đùa nghiệp dư với mấy người bạn thôi.”

Hình Lộ mở to hai mắt nói:

“Đua xe rất nguy hiểm đó!”

Trên mặt của Dương Chấn Dân lộ vẻ tự tin:

“Nhìn thì thấy rất nguy hiểm, nhưng thật ra không phải, chỉ cần thử qua nhất định sẽ thích nó.”

Sau đó, Dương Chấn Dân nhìn đồng hồ trên tay, ngẩng mặt lên nhìn Hình Lộ nói:

“Em sắp hết giờ làm chưa?”

Hình Lộ trả lời:

“Đúng rồi, sắp hết giờ làm.”

Dương Chấn Dân lại hỏi:

“Hết giờ làm việc nếu rảnh thì cùng nhau dùng một bữa cơm được không?”

Đó là một buổi tối vui vẻ, Hình Lộ ngồi trên chiếc xe đua thể thao có phần sau dán màu hồng của Dương Chấn Dân. Xe của anh ta chạy vụt trên những con đường lớn quanh co ở ngoại thành. Thỉnh thoảng Hình Lộ dùng hai tay che mắt không dám nhìn về phía trước. Dương Chấn Dân nhiều lần kéo tay cô ra nói:

“Đừng sợ!”

Chiếc xe lao đi như gió về phía đỉnh núi, bọn họ ngồi ở một nhà hàng trên đỉnh núi dùng cơm. Mưa suốt hai tuần nay, hôm nay vừa vãn trời trong suốt, bầu trời đêm trong vắt, sao ở phía cuối trời lóe sáng.

Dương Chấn Dân kêu lên:

“Chúng ta tốt số thật!”

Hình Lộ nói:

“Đúng rồi! Đã lâu ngày như vậy không thấy được sao rồi.”

Dương Chấn Dân nhìn hai mắt cô, nói:

“Nhưng ánh mắt của em còn sáng hơn cả sao nữa.”

Hình Lộ cười:

“Thật sao?”

Dương Chấn Dân lại nhìn kỹ cô một lần nữa, nói:

“Đôi mắt to như thế, chắc là nặng lắm nhỉ?”

Hình Lộ chun mũi nói:

“Nặng?”

Dương Chấn Dân nhếch môi cười:

“Đôi mắt này, lại còn lông mi dài như vậy, ít nhất cũng phải nặng 200g nhỉ? Sao không phải là một gánh nặng cho được? Chỉ là, trái ngược đó lại là một kiểu gánh nặng đẹp đẽ.”

Hình Lộ cười:

“Anh học Toán ở Stanford à? Sao có thể tính ra 200g thế?”

Dương Chấn Dân trả lời:

“Tôi học quản lý công thương.”

Anh ta nói sau khi tốt nghiệp từ Mỹ về muốn nhúng tay vào việc làm ăn của gia tộc, nhà anh ta làm nghề dệt may. Anh ta vốn nghĩ bản thân mình sẽ tự lập, thế nhưng bố cần anh ta. Sau khi dùng cơm xong, bọn họ tản bộ trên đỉnh núi. Anh ta nhìn cô bằng đôi mắt ái mộ, nói với cô:

“Ngày mai vẫn có thể gặp em chứ?”

Hình Lộ xoa nhẹ ánh mắt hạnh phúc, mỉm cười với anh ta.

Tuần kế tiếp, bọn họ mỗi ngày đều gặp nhau, trong những gian phòng khác hẳn nhau, nào là trong phòng ăn có ánh nến, trong phòng ăn có dàn nhạc hát vang bên cạnh bàn ăn của bọn họ. Có vài buổi tối, bọn họ còn đi khiêu vũ, có lúc còn chạy ra bờ biển, để chân trần tản bộ.

Có một buổi tối, chiếc xe đua của Dương Chấn Dân chạy đến bờ biển, hai người tâm sự dưới ánh trăng.

Sau đó hai tuần, Hình Lộ nhận đủ sự nhớ nhung ngọt ngào và giày vò. Dương Chấn Dân đi Ý tham gia đua xe. Hình Lộ nhất thời lo lắng anh ta gặp chuyện ngoài ý muốn, nhất thời lại sợ anh ta đi lâu như thế, lại đi đến một nơi xa như vậy, có lẽ sẽ phát hiện bản thân cũng không nhớ cô, dù sao, giữa bọn họ chưa xảy ra chuyện gì cả!

Hôm đó, Dương Chấn Dân cuối cùng cũng trở về. Sau khi Hình Lộ tan ca, rời khỏi cửa hàng, nhìn thấy chiếc xe đua màu đỏ kia của anh ta phát sáng lấp lánh trong ánh chiều tà. Anh ta bước khỏi ghế lái, đi đến chỗ cô, giống như một cậu nam sinh, ghé vào tai cô, giống như thì thầm:

“Anh rất nhớ em!”

Hình Lộ ngây ngất, nhớ đến tình yêu từng đánh mất, mà giờ đây đã trở về bên mắt cá chân của cô, cuộc sống hằng ngày đã bay đến phương trời xa xôi có anh, còn lại trong cô là những mộng tưởng buồn chán. Dương Chấn Dân dạy cô biết cách như thế nào mới là hưởng thụ cuộc sống, anh ta biết được tất cả các cách chơi đủ vui vẻ và rất tao nhã. Anh ta cố gắng lấy lòng cô, say mê cô tựa như một cậu nam sinh, vừa thấy cô tựa như đã kể ra nỗi lòng, vừa chia tay liền chạy đến nói quỵên luyến cô.

Bây giờ Hình Lộ rất vui vẻ, trong lòng cô bắt đầu nghĩ:

“Anh ấy sớm muộn gì cũng sẽ đưa ra yêu cầu đó với mình, mình nên cho anh ấy không?”

Hôm đó, Dương Chấn Dân dẫn theo Hình Lộ đến một dãy biệt thự nhà bọn họ ở vùng ngoại thành. Xe chạy trên con đường nhỏ lên núi, trải qua một rừng cây, một tòa nhà đỉnh bằng màu trắng xuất hiện trước mắt, có vài người hầu mặc đồng phục, đứng trên bậc thang thông đến cửa lớn hoan nghênh bọn họ. Dương Chấn Dân dừng xe lại, xuống xe, nắm tay Hình Lộ, nhưng lại không vào nhà trước.

Anh ta nói với cô:

“Anh dẫn em đi xem một vài thứ!”

Bọn họ đi qua hành lang gấp khúc của biệt thự đến hoa viên sau nhà, một bãi cỏ xanh mượt đập vào mắt, ven hoa viên là hai hàng cây xanh già cỗi rậm rạp, cành cây thật dài chập chờn trong gió.

Bọn họ đi qua bãi cỏ, đôi giày cao gót của Hình Lộ giẫm lên sương sớm dính ướt trên cỏ.

Hình Lộ hỏi:

“Anh muốn dẫn em đi xem gì vậy?”

Dương Chấn Dân không trả lời, đi hơn mười bước, bọn họ đi đến một bãi đất trống, bỗng nhiên, trước mặt Hình Lộ xuất hiện một con gấu đen rất to. Con gấu đen đó bị nhốt trong một chiếc lồng sắt thật lớn.

Hình Lộ hoảng sợ kêu lên, nắm chặt tay Dương Chấn Dân, trốn ra sau lưng của anh ta.

“Đây là vật cưng của bố anh đấy, một người bạn đã tặng ông ấy nhiều năm trước.”

Chiếc lồng sắt nặng trĩu kia được một ổ khóa xích lại, bọn họ bước đến phía trước lồng sắt.

Dương Chấn Dân quay mặt lại nói với Hình Lộ:

“Em xem! Nó sẽ không ăn thịt người!”

Hình Lộ thò đầu ra. Con gấu đen kia thông thả lười nhác đi bộ trong lồng sắt. Thoạt nhìn nó đã rất già, mũi ẩm ướt, mắt rất nhỏ, bộ lông đen trên người rất bần, trên ngực có một mảng vằn màu trắng, dường như nó căn bản không phát hiện ra có người đến xem nó.

Ngoại trừ ở trong sách, Hình Lộ chưa từng được thấy gấu thật! Hơn nữa còn là một con gấu đen được nuôi trong biệt thự tư nhân. Cô đánh bạo bước theo phía sau Dương Chấn Dân, hỏi anh ta:

“Nó là đực hay cái?”

Dương Chấn Dân trả lời:

“Đực.”

Con gấu đen bước đi thông thả đến phía trước lồng sắt, ngóc ngách ngáp một cái.

Hình Lộ lại hỏi:

“Nó bao nhiêu tuổi rồi?”

Bỗng nhiên, cả người con gấu đen đứng lên, chỉ sau tráng kiện chấm đất, hai chi trước nắm lấy song sắt của lồng sắt. Hình Lộ sợ đến mức che mặt thét chói tai. Dương Chấn Dân vội vã ôm cô vào ngực, an ủi cô:

“Đừng sợ! Anh ở đây!”

Hai người rời khỏi hoa viên, trở lại biệt thự, dùng một bữa trưa nhàn nhã, đi kèm với một chai champagne ướp lạnh. Dương Chấn Dân dẫn cô tham quan xung quanh, đến một căn phòng, giữa phòng bày một chiếc giường lớn cực kỳ xa hoa, phủ tấm drap tơ lụa. Ánh mặt trời xuyên qua tấm rèm lốm đốm loang lổ chiếu vào. Hình Lộ và Dương Chấn Dân ngồi cạnh giường trò chuyện thì thào.

Dương Chấn Dân hỏi cô:

“Em muốn uống gì không?”

Hình Lộ trả lời:

“Em không khát.”

Bỗng nhiên anh ta ôm cô vào ngực, chiếc váy lông cừu màu đen và cúc trên chiếc áo sơ mi màu lam của anh ta vướng vào nhau. Cô ngượng ngùng nhắm mắt lại, một chân gác trên giường, không rút lại được. Đôi giày cao gót vướng ở chân cô đang run rẩy.

Hình Lộ thả mình trong dự vọng của bản thân, đó là thế giới vô cùng hạnh phúc và cuồng nhiệt. Lúc trước, mẹ luôn nhắc cô, đàn ông chỉ cần đưa phụ nữ lên giường, thì sẽ không yêu mình nữa. Cô tin mẹ. Sự trong trắng yếu ớt mà cô bảo vệ ỉnh và Trình Chí Kiệt, cuối cùng lại không giữ được cậu ta.

Mẹ cô sai rồi, loại chuyện này sẽ chỉ làm hai người càng trở nên thân thiết và gần gũi hơn. Hình Lộ cảm nhận được dường như mình chưa từng yêu ai như thế, chưa từng yêu đôi mắt và đôi môi thì thào tâm tình kia.

Cô quá yêu anh ta. Có một hôm, cô muốn anh ta nói thật mình đã từng lên giường với bao nhiêu người con gái. Dương Chấn Dân nói cho cô nghe, cô lại đổ kị những cô gái mình chưa từng gặp mặt đó, bắt đầu tưởng tượng “Tình địch” của cô có dáng vẻ như thế nào.

Hình Lộ cắn môi hỏi:

“Anh yêu những cô gái đó có đúng không?”

Dương Chấn Dân khỏ khỏ lắc đầu.

Hình Lộ lại chỉ trích anh ta:

“Đàn ông có thể lên giường với người phụ nữ mình không yêu sao?”

Mặc dù Dương Chấn Dân dùng mọi cách để giải thích, Hình Lộ vẫn oán giận nhìn anh ta. Mãi cho đến khi anh ta nhìn cô, thề thốt:

“Cho đến giờ, anh chưa từng yêu một người phụ nữ nào như yêu em!”

Nghe anh ta nói như thế, Hình Lộ dịu dàng vuốt ve gương mặt của anh ta, thưởng cho anh ta một nụ hôn.

Trò chơi này vĩnh viễn sẽ không chấm dứt. Tiếp theo, cô kiêu ngạo hất cằm lên, nói với anh ta:

“Những người bạn gái trước đây của anh... Có xinh đẹp không?”

Cô thích nhìn dáng vẻ ảo não giải thích của Dương Chấn Dân, thích nghe anh ta nói những lời ca ngợi, tất cả những điều đó khiến cô tin rằng, bây giờ cô đã nắm giữ được anh ta.

13. Chương 13: Mộng Tưởng Vỡ Tan (6)

Bọn họ thường đi khiêu vũ, vui vẻ cười to dưới ánh nến, lưới biếng nằm trên chiếc giường lớn trong căn biệt thự uống champagne Hoa hồng ướp lạnh. Hình Lộ mang theo giấy và bút đến đó vẽ cây cối. Cô phác họa cả con gấu đen kia, cũng vẽ cả tượng đã có tuổi trong biệt thự, trên khuôn mặt bức tượng ấy đầy nét nhăn cô độc, luôn cười rất khổ sở. Cô ước mơ được trở thành họa sĩ, thoát khỏi nơi vui chơi phồn hoa mà từ sáng đến tối cô đều phải nhìn sắc mặt của người khác.

Bây giờ thứ cô hướng đến không phải cũng là một kiểu phù hoa sao? Cô lại mang kiểu phù hoa này trở thành tôn chỉ vui vẻ, mang thứ lãng mạn mà tiền có thể mua được trở thành tình yêu ngọt ngào. Cô theo đuổi cuộc sống như thế, lại chỉ thấy một mình cuộc sống ảo ảnh đó. Cô thường tưởng tượng có một ngày, đầu cô đội vòng hoa, phủ mạng che mặt thật dài, mặc chiếc áo cưới còn trắng hơn cả cáo bạc(1), nắm lấy tay bố cô, cao ngạo bước trên thảm đỏ, còn Dương Chấn Dân thì đứng trên thảm ở phía xa xa chờ cô.

Sau khi kết hôn, bọn họ ở trong một tòa nhà còn hấp dẫn hơn cả ngôi biệt thự này. Bọn họ sống trong cuộc sống náo nhiệt phồn hoa, có thể còn tham gia các vũ hội hóa trang, khiêu vũ thật lâu dưới ánh trăng mờ ảo.

Tình yêu không phải cần bóng đêm như vậy sao?

Thế nhưng, vào một buổi tối, lúc Hình Lộ hết giờ làm việc đi ngang qua một khách sạn trên đại lộ, thì nhìn thấy một hình ảnh đẹp đẽ, đàn ông thì mặc lễ phục màu đen, phụ nữ vận trang phục lộng lẫy, nối đuôi nhau bước lên cầu thang cẩm thạch màu trắng thông lên phòng tiệc ở tầng hai. Hai bên cầu thang, hoa hồng trắng được đính dọc theo tay vịn cầu thang được khảm vàng, kéo dài không thấy tận cùng.

Lúc trước, khi đi qua nơi này cô không hề nhìn dù chỉ một lần, hôm nay vô tình cô lại hiếu kỳ dừng bước, tưởng tượng ra hôn lễ tương lai của chính mình. Cô đưa mắt nhìn tấm kim loại ở bên cạnh chân cầu thang, mặt trên tấm kim loại viết hai cái tên của cô dâu chú rể. Cô phát hiện dòng họ và tên tiếng Anh của chú rể y hệt như tên của Dương Chấn Dân.

Trong lòng cô run lên, muốn nói:

“Tên tiếng Anh này cũng rất phổ biến mà!”

Huống hồ, Dương Chấn Dân giờ đang ở Mỹ giải quyết công việc cơ mà! Hai ngày trước anh ta còn gọi điện thoại cho cô, cô hỏi anh ta khi nào về, anh ta nói lần này phải đi đến ba tuần, trước khi dập máy còn hôn cô trong điện thoại.

Chú rể trùng tên trong phòng tiệc rộng lớn kia, làm sao có thể là anh ta được chứ?

Nhưng Hình Lộ vẫn không tự chủ được bước lên cầu thang cẩm thạch màu trắng kia. Cô dựa vào một bên, bám vào tay vịn bước lên, nơi đó phát ra âm nhạc say lòng người và tiếng thăm hỏi huyền ảo, những vị khách ăn vận lộng lẫy lướt qua người cô, cô lộ vẻ khó coi như thế, thậm chí người nhỏ gầy, không ai chú ý đến cô.

Cô vẫn bước lên, cảm nhận được trái tim mình đang đập loạn nhịp, dường như không có cách nào hít thở được. Bỗng nhiên cô nhớ đến ngày công bố kết quả thi năm cô học trung học, cô lẻ loi bước lên cầu thang về nhà gặp mẹ. Cô đã không nhớ giai đoạn đó cô đã đi như thế nào.

Lúc này, Hình Lộ đã đứng trên đỉnh cầu thang, một nhân viên phục vụ đang bê cocktail lướt qua mặt cô. Bên ngoài phòng tiệc đông nghịt khách khứa chờ đi vào, mọi người tốp năm tốp ba đứng một chỗ trò chuyện. Cô bước qua những người đó, đột nhiên thấy được vài chàng trai trẻ tuổi mặc bộ lễ phục màu đen, trong tay mỗi người cầm một ly champagne, vây quanh một người đàn ông mặc lễ phục màu trắng và quần dài màu đen đang lớn giọng cười to.

Hình Lộ không nhìn thấy gương mặt của người đàn ông kia, cô đến gần một chút để nhìn, một chàng trai trong tốp đó thấy cô, rồi nhìn cô, lúc này, những chàng trai khác bên cạnh cũng lui người nhìn về phía cô. Cuối cùng Hình Lộ cũng nhìn thấy người đàn ông mặc lễ phục màu trắng kia, trên cổ áo của anh ta có cài trâm hoa của chú rể, thoát nhìn phong thái tỏa sáng, đang lớn tiếng nói cười.

Đôi mắt to của Hình Lộ dừng lại trên người chú rể như bùng cháy, không phải hai ngày trước anh ta vẫn còn nói yêu cô, vài ngày trước còn ngủ bên cạnh cô sao? Còn hiện tại anh ta vẫn đứng ở chỗ đó, giả bộ không nhận ra cô. Những chàng trai trẻ đứng bên cạnh anh ta dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn vị khách không mời mà đến này.

Hình Lộ xoay người sang hướng khác, xoay lưng về phía những ánh mắt đó, tập tễnh đi xuống cầu thang, lúc bước đến hai bậc cuối cùng, cô lao ra ngoài như bay.

Bên ngoài khách sạn dừng đầy xe, Hình Lộ không màng băng qua một chiếc xe đang vọt đến, tài xế mắng chửi ầm ĩ. Đầu cô choáng váng, bước chân run rẩy chạy về phía trước. Lúc này, một cánh tay dùng sức nắm lấy cánh tay của cô từ phía sau. Cô nghiêng đầu lại, muốn hất tay Dương Chấn Dân ra, anh ta lại nắm lấy tay cô, kéo cô đến bãi đỗ xe ngầm.

Hình Lộ quát:

“Hôm anh gặp tôi! Anh đã biết mình phải kết hôn! Tại sao còn muốn gạt tôi!”

Từ đầu đến cuối bàn tay của Dương Chấn Dân vẫn nắm lấy tay cô, tựa như rất sợ chỉ cần buông tay ra, Hình Lộ sẽ làm ra chuyện gì đó không màng hậu quả. Anh ta giải thích:

“Khi đó... Anh cũng không nghĩ đến chúng ta sẽ bắt đầu...”

Vì phần nộ mà Hình Lộ gào lên không hề suy nghĩ:

“Nhưng anh cũng không từng một lần bắn khoản về việc kết hôn!”

Dương Chấn Dân vẫn nắm lấy cánh tay cô, bất đắc dĩ nói:

“Cuộc hôn nhân này là do gia đình anh sắp đặt!”

Hình Lộ nhìn anh ta, oán giận nói:

“Thật sao? Anh bị ép buộc! Anh rất đáng thương! Đối phương nhất định là một vị tiểu thư khuê các xinh đẹp đúng không? Tôi thật sự đồng cảm với anh... Anh không có cách nào không cưới cô ta!”

Ánh mắt của cô nhìn bộ lễ phục tinh tế của anh ta.

“Nhưng nếu như anh là một người bị ép buộc phải làm chú rể, anh tuyệt đối sẽ không vui vẻ với người khác như thế, nét mặt phẫn chấn như thế, chuyện trò vui vẻ... Tôi đã quên không chúc mừng anh! Dương công tử! Chúc mừng anh và cô dâu của anh đầu bạc răng long, vĩnh kết đồng tâm!”

Hình Lộ muốn giằng ra khỏi tay anh ta, Dương Chấn Dân lại ôm cô càng chặt hơn, mắt anh ta vằn đỏ nói:

“Em đừng như vậy, em không biết, cũng không hiểu... Anh yêu em nhiều đến mức nào!”

Hình Lộ ngẩng đầu lên, đôi mắt đầm lệ mơ hồ lảng lảng nhìn anh ta. Cô bật khóc nức nở, hỏi anh ta:

“Anh không gạt tôi?”

Cô giống như một con chim nhỏ bị thương run rẩy trong mưa. Đôi mắt to bị ai đâm lệ run run. Trái tim anh ta rung động, cúi đầu hôn đôi mắt đầm lệ kia, Hình Lộ ôm cổ anh ta, nhón chân, hôn lên bờ môi của anh ta.

Bỗng nhiên, Dương Chấn Dân kêu lên đau đớn một tiếng, đẩy cô ra. Cô loạng choạng lui về phía sau, bật cười thê lương, dùng mu bàn tay lau đi vệt máu ở khóe miệng.

Cô cắn mạnh lên môi anh ta tạo thành một vết rách, nơi đó ứa máu. Dương Chấn Dân dùng một chiếc khăn màu trắng ấn vào miệng vết thương, tức giận nhìn cô.

Tóc tai cô bù xù, dần dần cô đứng vững vàng, môi run run nói:

“Bây giờ đi hôn cô dâu mới của anh đi!”

Anh ta quát to với cô:

“Cô điên rồi! Cô là một con điên!”

Cô liếm máu bên môi, đôi mắt to bị thương tuyệt vọng nhìn anh ta, nói:

“Nếu như là tôi, tôi sẽ không nói những lời như thế... Nói rằng tôi bị ép buộc phải cưới một người phụ nữ mà tôi không yêu... Nói tôi rất yêu anh... Anh coi tôi là gì? Tình nhân của anh? Đồ chơi của anh? Sau đó anh cười nhạo tôi ngu xuẩn và ngây thơ? Tròn sáu tháng, anh khiến tôi tin anh, anh nói anh yêu tôi... Nếu như không quen biết anh, tôi vốn có thể sẽ hạnh phúc!”

Môi của Dương Chấn Dân méo mó, anh ta cúi đầu dùng hai tay ấn miệng vết thương, không để máu làm bẩn bộ lễ phục màu trắng của anh ta, cố kiềm chế tức giận và sự kích động muốn bỏ nhào sang đánh cô một trận, nói:

“Là cô tự nguyện!”

Hình Lộ loạng choạng lui về phía sau, xông ra ngoài. Cô chạy sang đường lớn và lối đi bộ, rồi thở dốc, cô cảm thấy tất cả dường như chỉ là một ảo ảnh, tất cả những gì cô đã có đều tan vỡ, tung bay khỏi thân thể tựa như bụi phấn. Cô nhớ đến cảnh Trình Chí Kiệt mỗi ngày đứng bên lan can ở ngoài trường chờ cô tan học. Cô nhớ đến bóng dáng cô đơn của con gấu đen trong chiếc lồng sắt kia, và điệu nhảy của Dương Chấn Dân, champagne Hoa hồng đã uống trên chiếc giường trong ngôi biệt thự kia, vệt máu loang lổ lưu lại trên drap trải giường... Cô vợ vết toàn bộ chuyện cũ khỏi thân thể mình.

Nhưng hằng ngày cô vẫn đi làm, dậm một chút phấn hồng lên gương mặt tái nhợt, khép chặt bờ môi đã từng dùng để cắn một bờ môi khác, quên cả mùi máu tanh.

Một tháng sau, nhận lấy tiền hoa hồng cuối năm, Hình Lộ rời khỏi nơi đó, chuyển đến làm trong một cửa hàng thời trang ở khu Landmark(2) trung tâm.

(2) Điểm mốc hay Công trình mốc (tiếng Anh: Landmark; Hán-Việt: địa tiêu) nguyên thủy có nghĩa là một điểm địa lý, được dùng như là một dấu mốc để người thám hiểm nhận ra, khi tìm đường trở về hoặc đi qua một khu vực lạ.

Trong cách dùng hiện đại, điểm mốc là bất cứ gì dễ nhận ra như một công trình xây dựng, một tòa nhà, đài tưởng niệm, hay công trình kiến trúc. Lấy thí dụ tháp Eiffel là điểm mốc của thành phố Paris hay Chợ Bến Thành là điểm mốc của Thành phố Hồ Chí Minh.

Nơi đó là một khu vui chơi phù hoa khác nữa.

Sau một năm làm việc ở đó, cô gặp lại cô bạn tốt nhất hồi trung học Lý Minh Chân. Bỗng nhiên cô phát hiện, chỉ có tình bạn lúc còn nhỏ mới hồn nhiên. Cô rời khỏi gia đình, thuê một phòng trọ nhỏ cùng với Minh Chân. Cô không nhắc đến chuyện quá khứ với Minh Chân, vì kiếm tiền, cô yên lặng làm việc chăm chỉ, dường như tất cả những gì bên cạnh đều không liên quan đến cô. Linh hồn của cô đã thoát khỏi thể xác bay theo mộng tưởng vỡ tan đã từ rất lâu rồi.

14. Chương 14: Mộng Tưởng Vỡ Tan (7)

Nằm trên gối, Hình Lộ xoay mặt lại nhìn Từ Thừa Huân, anh ngủ rất say. Chiếc đèn ngủ lồng chụp màu vàng trên đỉnh đầu của bọn họ chiếu sáng gương mặt tuần tú của anh, anh giống như một đứa bé không hề phòng bị, bất kì một người nào cũng có thể gây tổn thương cho anh.

Lúc ngủ, một tay Từ Thừa Huân vẫn nắm chặt tay cô, phẳng phất cứ như muốn vĩnh viễn nắm như thế. Bỗng nhiên Hình Lộ nhớ đến chưa từng có một người đàn ông nào dùng tay bao bọc che chở cho tình yêu của cô như thế. Cô muốn ghé đến hôn anh, lúc suýt chút nữa đã hôn được thì cô lại bị tình cảm của chính bản thân làm sợ hãi. Mặt cô lùi về sau, cẩn thận từng li từng tí rời lỏng tay anh ra.

Cô nhẹ nhàng vén chăn xuống giường, lấy chiếc áo len lông cừu bên giường mặc vào, để hai chân trần vào nhà bếp uống nước. Cô khát, rót cả một cốc nước lớn, ngẩng đầu lên uống, nước từ khóe miệng cô chảy xuống, chảy dọc theo cằm đến chiếc cổ trắng nõn. Trong lòng cô nói:

“Mình không yêu anh ấy... Như vậy là sai.”

Nhưng ở bên cạnh Từ Thừa Huân, cô thật sự trải qua rất nhiều buổi đêm vui vẻ. Tựa như tối hôm nay, cô ăn tối cùng vài người bạn của anh: Hai người là họa sĩ nghèo giống như anh, một người là nhà văn tuyệt vọng còn một người là đạo diễn chờ thành danh. Những người này rất thân thiện với cô. Bọn họ trò chuyện, nói đùa, tâm sự lý tưởng và cuộc sống. Không hề nghi ngờ gì Từ Thừa Huân chính là người xuất sắc nhất trong bọn họ, anh lại rất khiêm tốn và chú ý lắng nghe những lời phát biểu ý kiến thảo luận bất tuyệt của bọn họ. Anh có một sức cuốn hút khó có thể nói thành lời, ai cũng thích anh cả.

“Bọn họ căn bản không biết anh ấy! Không biết anh ấy vốn là ai!” Hình Lộ liếc mắt nhìn phòng bếp giản dị này, chiếc cửa sổ duy nhất đã bị một tấm ván gỗ che kín, cũng giống như nội tâm của cô đã sớm bị phong kín, không nên lại có bất kì cảm giác nào.

Cô đặt chiếc cốc trống rỗng xuống bồn rửa tay, nơi đó có một cái bảng màu và một cái xẻng, thuốc màu trong bảng vẫn chưa được dùng đến.

Cô đưa mắt nhìn tấm ván gỗ màu trắng che chắn cửa sổ kia, cảm thấy nó rất đáng thương. Thế là, cô cầm cái xẻng và bảng màu lên, cô vẽ hai tấm cửa sổ mở hờ, tấm cửa bên trái san sát tường nhà, trên đó hòa lẫn đèn đường, hé mở ra con đường nhựa, phía trên là bầu trời màu xanh đang chuyển màu về đêm, tấm cửa bên phải treo một vầng trăng trắng nhợt.

Phong cảnh này giống như nhìn ra từ cửa sổ, cô nhìn thấy một cảnh trời đất mênh mông.

Lúc này, Hình Lộ cảm nhận được dường như phía sau đang có người nhìn cô. Cô quay đầu lại, nhìn thấy Từ Thừa Huân đang đứng phía sau, chỉ cách cô mấy bước, vừa ngủ dậy nên tóc tai anh còn rối bù.

“Anh tỉnh rồi à!” Cô nói.

Trên mặt Từ Thừa Huân lộ rõ vẻ ngạc nhiên, nói:

“Em chưa từng nói em có thể vẽ tranh.”

“Em vẽ lung tung thôi.” Hình Lộ nói: “Sao lại che kín chiếc cửa sổ này vậy?”

“Lúc anh chuyển đến đã che lại rồi, chủ nhà nói là vì vừa khéo nhà bên cạnh là tiệm bán rượu nên có ống khói.”

Từ Thừa Huân đến gần một chút, nhìn phong cảnh mà Hình Lộ đã vẽ trên cửa sổ, anh thán phục nói:

“Em vẽ rất khá!”

Hình Lộ bỏ chiếc xẻng và bảng màu vào bồn rửa tay, nói:

“Anh đang giấu cọt em.”

“Em đã từng học vẽ tranh?”

“Em? Lúc nhỏ từng học qua mấy đường phác họa.” Hình Lộ trả lời thản nhiên.

“Em rất có thiên phú!”

Hình Lộ cười nói: “Em biết chứ, nhưng đương nhiên không thể so với anh được.”

Từ Thừa Huân nói:

“Em nên thử vẽ tranh.”

Hình Lộ không chút động lòng nói:

“Không phải ai cũng có thể làm việc mình thích đâu!”

Từ Thừa Huân kéo cô qua, ôm lấy thắt lưng cô, nhìn đôi mắt to đen láy của cô, rầu rĩ nói:

“Có lúc anh cảm thấy anh không quen biết em.”

Hình Lộ dùng đầu ngón tay vuốt nhẹ chóp mũi anh, nói:

“Bởi vì... Em đến từ một hành tinh rất xa!”

Từ Thừa Huân hôn ngón tay của cô, nói:

“Hóa ra... Em là người ngoài hành tinh?”

Hình Lộ nghiêm túc gật đầu, nói: “Bí mật này chỉ có một mình anh biết thôi đấy.”

“Nếu vậy, dáng vẻ ban đầu của em là như thế nào?”

Câu hỏi bất thành hình của Từ Thừa Huân làm cô giật thót. Cô trấn tĩnh bản thân, rút ngón tay về, vuốt mái tóc dài buông xõa, nghiêm túc nói:

“Là không có tóc...”

Sau đó Hình Lộ chuyển ngón tay qua khoeo mắt:

“Mắt là hai lỗ thủng thật to, nhìn không thấy con người...”

Ngón tay kia vẫn tiếp tục dời xuống:

“Mũi thì tẹt xuống, trong miệng không có răng, làn da sần sùi.”

Cuối cùng, Hình Lộ đặt ngón tay trước mắt của Từ Thừa Huân, nói:

“Cũng chỉ có một ngón tay.”

Từ Thừa Huân nắm lấy ngón tay của Hình Lộ, cười nói:

“Anh sợ quá!”

“Được rồi! Hình Lộ làm động tác tay rất phóng khoáng. “Em hứa với anh, em vĩnh viễn sẽ không để anh thấy được dáng vẻ thật sự của em.” Trong lòng cô thầm nghĩ: “Đúng vậy! Anh sẽ không thấy được.”

Bỗng nhiên Từ Thừa Huân hỏi: “Vậy tại sao em lại tìm đến anh?”

Đôi mắt to xinh đẹp của Hình Lộ yên lặng nhìn anh, dịu dàng đáng yêu nói:

“Bởi vì anh đáng yêu nhất địa cầu... Là duy nhất!”

Từ Thừa Huân nhìn chiếc áo len màu xám chui cổ mũ nhăn nhúm, nói:

“Nhưng em cũng không nên mặc chiếc áo lông cừu của anh chứ?”

Hình Lộ vỗ trán nói:

“Ồi... Hèn gì vừa rồi em cảm thấy hơi rộng.”

“Đây chính là bạn gái của anh tự tay đan, chưa từng có cô gái nào đan áo cho anh! Xin lỗi! Anh không tặng nó cho em được.”

Đó là chiếc áo mà Hình Lộ cả đêm không ngủ không nghỉ để đan cho Từ Thừa Huân. Hôm nhận được món quà này, Từ Thừa Huân vui mừng giống như một đứa bé, lập tức mặc lên người. Hình Lộ cảm thấy dường như tay áo vẫn hơi ngắn một chút, nhưng Từ Thừa Huân nói nó không ngắn, làm thế nào cũng không chịu cởi ra, còn nói đùa là, anh sợ ngộ nhờ mình cởi ra, cô sẽ lấy lại.

Chiếc áo len đó Từ Thừa Huân mặc vào rất đẹp, cô dùng một buổi tối không ngủ không nghỉ đan cho anh. Đây chẳng qua là một mảnh khố để bắt anh làm tù binh, cô lại không ngờ rằng dáng vẻ của anh lại trở nên cảm động như thế kia.

Tay Hình Lộ nắm lấy phần mũ của chiếc áo len trên người, kéo lộ ra phần bụng, như muốn cởi ra, nói:

“Anh muốn em trả cho anh ngay bây giờ à?”

Từ Thừa Huân kéo Hình Lộ sang, anh lật chiếc mũ ra rồi đội lên đầu cô. Vì mũ áo được đan dựa vào số đo của anh, so với cô thì hơi to, vành mũ che khuất một mắt của Hình Lộ.

Cô dựa vào ngực anh cười hỏi:

“Anh muốn làm gì?”

“Anh có món đồ muốn tặng em, em không nên nhìn trước.” Cách vành mũ, hai tay Từ Thừa Huân che hai mắt cô lại. Sau khi xác định cô không thấy gì cả, anh mới dẫn cô ra ngoài.

Lồng ngực của Từ Thừa Huân áp vào lưng Hình Lộ, dẫn cô bước từng bước về phía trước. Hình Lộ muốn nhìn trộm, nhưng đôi tay của Từ Thừa Huân lại che mắt cô rất chặt, cô chỉ có thể thấy được một màu tối đen trước mắt, không biết anh muốn dẫn cô đến nơi nào.

Cô nắm lấy hai tay của Từ Thừa Huân, cười hỏi:

“Là gì thế?”

Từ Thừa Huân không trả lời, chỉ tiếp tục dẫn cô về phía trước. Xung quanh rất yên tĩnh, bỗng nhiên Hình Lộ cảm thấy sợ hãi, nhớ lại câu nói vừa rồi của anh, anh hỏi cô: “Tại sao em lại đến tìm anh?”, chẳng lẽ anh đã biết hết rồi? Anh muốn làm gì cô?

Trái tim cô đập thình thịch, muốn thử thoát khỏi hai tay anh. Anh lại càng siết chặt hơn, dường như muốn đẩy mạnh chân sống cô dưới vực sâu. Cô luống cuống, dùng sức kéo đôi tay đang che hai mắt cô của Từ Thừa Huân ra, móng tay cấu mạnh vào da anh, tiếng quát lớn vang lên:

“Buông tôi ra!”

Từ Thừa Huân hét lên một tiếng, buông tay.

Hình Lộ giãy khỏi tay anh, tóc cô rối bù, chiếc mũ áo tung ra phía sau đầu, tóc ở đỉnh đầu run nhẹ, vì sợ hãi mà cánh mũi cô mở lớn, đôi mắt to càng trừng lớn hơn nữa, nhưng cô phát hiện Từ Thừa Huân giật mình đứng nhìn cô.

Từ Thừa Huân bị cô làm hoảng sợ. Anh chưa từng thấy Hình Lộ như thế, thoát nhìn cô giống như một con mèo đang hoảng sợ, toàn bộ lông trên người dựng đứng lên, mồm há to lộ ra hai chiếc răng nanh đang rít gào với anh, muốn nhào đến dùng móng vuốt làm tổn thương anh, cắn nuốt anh.

Từ Thừa Huân xoa hai tay bị Hình Lộ làm đau, nhìn Hình Lộ đang đứng phía sau nói:

“Anh chỉ muốn cho em xem vài thứ này mà thôi.”

Bỗng nhiên Hình Lộ quay đầu lại, nhìn những thứ đó.

Lúc nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cô giật mình.

Hóa ra Từ Thừa Huân muốn cho cô xem bức tranh trên giá vẽ. Nhân vật được vẽ trong tranh là cô. Trên người cô mặc chiếc áo sơ mi trắng đồng phục ở Coffee Shop, thắt caravat màu đen, mái tóc nâu được búi lên, đứng ở quầy bar, hai khuỷu tay chống lên quầy. Nơi đó còn có bình hoa cắm một bó hoa hồng đỏ. Cô dường như đang thờ ơ lạnh nhạt ngắm nhìn cảnh đường phố phù hoa, trong ánh mắt lộ vẻ hờ hững và buồn bã sâu sắc.

Hình Lộ nhìn chằm chằm vào bức tranh, một lúc lâu vẫn không nói chuyện.

Bức tranh này đẹp biết bao nhiêu!

Nằm mơ Hình Lộ cũng không ngờ rằng Từ Thừa Huân dường như nhìn thấu được nội tâm của cô. Cô vẫn luôn cho rằng trước mặt anh cô che giấu rất tốt. Cô luôn luôn cho anh thấy đáng vẻ vui vẻ và không hề có một chút lo lắng nào của mình, thường xuyên bày ra vẻ mặt tươi cười che giấu bí mật trong nội tâm. Nhưng Từ Thừa Huân lại nhìn ra sự cô đơn và buồn bã của cô. Đôi mắt to xinh đẹp của cô phát ra ánh sáng nước mắt, không biết là bởi vì sợ hãi, hay là vì cảm động.

Từ Thừa Huân không hiểu ánh mắt của cô, anh hỏi cô:

“Em sao vậy?”

Hình Lộ quay mặt lại phía anh, cắn môi nói:

“Em rất sợ bóng tối.”

Từ Thừa Huân nở nụ cười:

“Tại sao em không nói với anh?”

Hình Lộ nhoẻn miệng cười, nói:

“Anh sẽ trêu em nhất gan!”

Từ Thừa Huân bước đến, ôm cô, dùng mu bàn tay lau mồ hôi trên trán cô, nói:

“Không, anh sẽ bảo vệ em.”

Hình Lộ ngẩng mặt nhìn anh hỏi:

“Anh vẽ bức tranh này lúc nào vậy?”

Từ Thừa Huân ranh mãnh nhìn cô nói:

“Bí mật.”

Hình Lộ bĩu môi hỏi:

“Vẽ bao lâu? Tại sao em lại không nhìn thấy anh vẽ cơ chứ?”

Từ Thừa Huân vẫn ranh mãnh nói:

“Tất cả đều tiến hành trong bí mật.”

Hình Lộ nhìn bức tranh kia, nhớ đến gần đây Từ Thừa Huân cũng có chút bí ẩn, trước mặt cô dường như muốn giấu gì đó. Có một hôm, cô không nói trước với anh mà chạy đến, dùng chìa khóa anh đưa mở cửa. Cửa vừa mở ra, thì phát hiện dường như anh vừa lén lút cô giấu vật gì đó. Cô vẫn rất hoài nghi, hóa ra thứ mà anh muốn giấu chính là bức tranh vẽ chưa hoàn tất, muốn cho cô một sự ngạc nhiên. Cô trách nhăm anh rồi.

Cô nắm tay Từ Thừa Huân lên, trên cổ tay kia còn rõ vết cào của cô. Cô áy náy hỏi:

“Còn đau không?”

Từ Thừa Huân lắc lắc đầu, trả lời:

“Không đau.”

Từ Thừa Huân hỏi cô:

“Em thích bức tranh này không?”

Hình Lộ nói thì thào:

“Anh vẽ rất đẹp!”

Hình Lộ nhìn bức tranh kia, cô gái thoát nhìn lạnh lùng kia chính là cô sao? Cô cảm thấy dường như không quen biết mình. Cô thay đổi rất nhiều. Cô nhớ đến cô đã từng tràn ngập mơ ước đối với cuộc sống này, cô tin rằng mình có thể nắm bắt được hạnh phúc và vui vẻ, cô ước ao ngày tháng sắc màu rực rỡ, ước ao cuộc sống náo nhiệt phồn hoa, nhưng tất cả những thứ đó đã đến chốn xa cười nhạo cô.

Cô ngẩng mặt lên, nhìn Từ Thừa Huân, có một khắc, cô nghĩ thầm:

“Anh ấy yêu mình.”

15. Chương 15: Tiêu Tan (1)

Vào một ngày cuối tuần tháng mười một, dưới ánh mặt trời buổi chiều, Hình Lộ và Từ Thừa Huân ngồi thuyền đến Mai Oa. Một người bạn của Từ Thừa Huân mở cuộc triển lãm ở nơi đó.

Phòng tổ chức cuộc triển lãm đó nằm dưới sườn núi Trường Sa, phải đi qua một cánh đồng và một con suối, rẽ ra đường nhỏ. Căn nhà chỉ có một tầng, xem ra đã rất cổ xưa, hai bên cửa lớn có treo hai câu đối mừng xuân và một cặp lồng đèn đỏ, cánh cửa được làm bằng gỗ.

Từ Thừa Huân nắm tay Hình Lộ bước vào nhà, lúc bọn họ đi qua một cái sân lớn, những chú chó vàng lười biếng đang nằm ngủ trưa, gặp phải người lạ, bọn chúng cũng không hề ngẩng đầu lên.

Có rất nhiều bạn bè đã đến, tốp năm tốp ba đang ngồi lại một chỗ bàn luận viển vông, trong số đó có một vài người Hình Lộ đã từng gặp. Từ Thừa Huân giới thiệu Hình Lộ với chủ nhà. Chị ta có làn da ngăm đen, vóc người cao ráo, trên người mặc bộ váy màu trắng rộng thùng thình, chân không mang giày, xung quanh mắt đầy tàn nhang, đôi môi dày khi mỉm cười vênh lên, mái tóc dài túm thành một búi tóc, bên vành tai tùy ý cắm một bông hoa lan. Đây là một gương mặt kỳ lạ, ngũ quan không xinh đẹp, nhưng khi tập hợp lại thì lại trở thành một sự hấp dẫn đầy ngang bướng.

Cô chủ nhà bắt tay Hình Lộ, đôi môi quyến rũ cười nói:

“Tôi chưa từng thấy Từ Thừa Huân dẫn theo bạn gái nha, còn tưởng rằng cậu ấy không thích con gái nữa chứ! Hóa ra yêu cầu của cậu ấy cao như thế!”

Hình Lộ cười khách khí.

Cô chủ nhà đưa mắt liếc Từ Thừa Huân một cái, nói với Hình Lộ:

“Cậu ấy là một người đàn ông tốt, nếu một ngày nào đó cô không nắm giữ được cậu ấy nữa, thì báo cho tôi biết một tiếng! Cậu ấy cũng là một xạ thủ đấy nhé!”

Trong lòng Hình Lộ thầm nghĩ:

“Cô gái này nói chuyện vô lễ quá!”

Nhưng trên mặt Hình Lộ vẫn giữ nguyên nụ cười.

Sau đó, bọn họ đến gần tốp người, chào hỏi bạn bè, thưởng thức tác phẩm của cô chủ nhà, cũng ra sau nhà xem lò gạch thật to dùng để nung gốm kia.

Lúc gần xế chiều, mọi người đều có chút lười biếng, tất cả đều ngồi một chỗ ăn bánh ngọt uống trà chiều, bàn luận những chuyện không quan trọng với nhau.

Từ Thừa Huân nói nhỏ vào tai Hình Lộ:

“Chúng ta ra ngoài một chút đi!”

Thế là, bọn họ lặng lẽ đi ra ngoài.

Bọn họ đi không mục đích trên một con đường nhỏ hướng lên núi.

Hình Lộ nhìn Từ Thừa Huân nói:

“Cô chủ nhà dường như rất thích anh đó!”

Từ Thừa Huân mỉm cười, nói:

“Sao vậy được?”

Hình Lộ nói:

“Mọi người đều có thể thấy được, chỉ có mình anh không biết thôi!”

Từ Thừa Huân nói:

“Cô ấy đùa đấy. Con người của cô ấy có tính cách giống hệt con trai!”

Hình Lộ mệt mỏi nói:

“Thật sao?”

Bỗng nhiên cô không nói gì nữa, yên lặng bước đi. Tại sao cô lại phải đổ kị cơ chứ? Đổ kị rất nguy hiểm, giống như đoạn trắng trong khúc nhạc, sau đoạn trắng đó tất nhiên sẽ càng khơi dậy cảm xúc hơn nữa.

Từ Thừa Huân nắm tay cô, khẩn trương hỏi:

“Em sao vậy? Anh thật sự không có gì với cô ấy hết!”

Hình Lộ cười nhạt, nói:

“Anh xem anh kia, phải nghiêm túc đến vậy sao? Em đùa với anh chút thôi mà!”

Bỗng chốc, bọn họ đã trèo đến đỉnh núi, một căn nhà mái bằng màu trắng kiểu Anh xuất hiện trước mặt. Căn nhà chỉ có một tầng, trên nóc nhà nhô ra một chiếc ống khói, đây là căn nhà duy nhất trên núi, xung quanh nhà được vây bởi một hàng rào gỗ màu trắng, trên thành hàng rào đủ loại hoa. Một con chó nhỏ màu đen ngốc nghếch không biết từ đâu chạy đến, ngoắc ngoắc đuôi với Hình Lộ. Hình Lộ cười híp mắt.

Cô dừng bước đi, nói:

“Lạ thật! Ở đây sao lại có nhà nhỉ?”

Từ Thừa Huân đứng bên cạnh cô nói:

“Em nhìn kia!”

Hình Lộ xoay người sang hướng khác, ở đây có thể thấy được một dải rừng cây dưới chân núi, chân trời phía xa xa có treo một mặt trời đang lặn, Hình Lộ thấy được biển rộng và cả bọt sóng lừng lẽ ngoài khơi.

Nơi cô hướng đến trước đó chính là căn nhà dưới ánh trăng, có hành lang bằng cẩm thạch gấp khúc và cuộc sống phồn hoa dưới ánh đèn trù phú pha lê được trang trí công phu, cho đến giờ, cô chưa từng hăm mộ vùng nông thôn tĩnh lặng và tiếng côn trùng kêu vang trong rừng cây. Nhưng căn nhà mái bằng màu trắng và phong cảnh trước mắt, khiến cho cô thán phục.

Phía sau bọn họ có một thanh âm vang lên:

“Nó thích nhất là cuốn lấy những cô gái xinh đẹp!”

Hình Lộ và Từ Thừa Huân đồng thời xoay mặt lại, phát hiện một ông lão hiền lành đang đứng bên hàng rào, trên tay cầm theo một bình tưới nước, xem ra ông là người làm vườn ở đây.

Từ Thừa Huân là người mở lời trước, anh hỏi:

“Ông ơi, ở đây có người sinh sống sao?”

Ông lão trả lời:

“Chủ nhân của căn nhà này chỉ đến đây nghỉ mát vào mùa hè. Gió núi ở đây rất mát mẻ!”

Sau đó ông lão lại nói:

“Các cháu có muốn vào tham quan một chút không?”

Hình Lộ và Từ Thừa Huân nhìn nhau cười, gần như là đồng thời đáp:

“Có ạ.”

Ông lão dẫn bọn họ đi qua vườn hoa vào nhà. Bên trong trang trí rất mộc mạc, trên trần nhà treo vài chiếc quạt trần màu trắng, sàn nhà bằng gỗ, tất cả vật dụng trong nhà đều làm bằng cây mây, trên vách có một chiếc lò sưởi âm tường cổ xưa. Đi qua phòng khách là một loạt cửa kính sát đất, đến hành lang gấp khúc, nơi đó có treo một chiếc ghế đu dây bằng mây. Trước mắt bọn họ chính là núi và biển.

Hình Lộ hớn hở ngồi vào ghế đu dây bằng mây, dùng đưa ghế đu dây thử dài nói:

“Ồ đây đẹp quá!”

Nhìn thấy Hình Lộ vui vẻ như thế, Từ Thừa Huân nói:

“Chờ sau này anh nổi tiếng, anh sẽ mua căn nhà này tặng cho em! Chúng ta cùng đến đây! Ở lại vẽ tranh!”

Hình Lộ ngẩng mặt lên, nhìn Từ Thừa Huân nói:

“Anh có nghe qua câu chuyện về một họa sĩ nghèo và nhà ở chưa?”

Từ Thừa Huân nhú mày, ra vẻ anh chưa từng được nghe.

Hình Lộ vuốt ve chú chó nhỏ đang phủ phục trong lòng cô, đầu ngón chân giẫm lên mặt đất, nói:

“Rất rất lâu trước đây, có một họa sĩ nghèo. Một hôm, người họa sĩ nghèo này và vợ của ông ta đi đến một hòn đảo nhỏ vắng vẻ, phát hiện một căn nhà mà hai người đều rất thích.

Người họa sĩ nghèo đó nói với vợ: ‘Chờ sau này anh nổi tiếng, có thật nhiều tiền, anh sẽ mua lại căn nhà này, chúng ta sẽ ở lại đây, mãi cho đến già.’

Rất nhiều năm sau, người họa sĩ nghèo đó đã thực sự thành danh, kiếm được rất nhiều tiền. Ông ta và vợ sống trong một khu nhà rất xa hoa ở trung tâm, đôi khi rất bận bịu.

Một hôm, người vợ nói với ông ta: ‘Không phải chúng ta đã nói sẽ mua lại căn nhà nhỏ trên hòn đảo kia sao?’ Người họa sĩ đó nói: ‘Bây giờ không phải chúng ta sống rất tốt sao? Ai còn muốn ở trên cái hòn đảo nhỏ không có gì kia nữa!’”

Từ Thừa Huân nắm lấy chiếc ghế đu, khom người xuống, nhìn Hình Lộ nói:

“Tại sao em không tin anh?”

Hình Lộ nói:

“Cho đến bây giờ anh thực sự chưa từng nghe qua câu chuyện này sao? Con người phải thay đổi.”

Từ Thừa Huân nhìn Hình Lộ nói:

“Anh nói được sẽ làm được!”

Đôi mắt to của Hình Lộ mù mờ lướt qua đỉnh đầu anh, nhìn đám mây có màu quýt ở phía chân trời, cảm thấy có chút mát mẻ. Thế là, cô thả chú chó nhỏ trong tay ra để cho nó chạy, đứng lên nói:

“Mặt trời lặn rồi, chúng ta đi thôi!”

Lúc rời khỏi căn nhà mái bằng màu trắng kia, chú chó nhỏ đuổi theo phía sau cô, Hình Lộ cũng không hề quay đầu nhìn nó lần nào.

Ngày hôm sau, Hình Lộ bị bệnh. Cơn đau thể này, gần như mỗi tháng đều đến hành hạ cô mấy ngày, nhưng lúc này lại đặc biệt nghiêm trọng. Từ lúc sáng sớm, cô đã cảm thấy bụng co giật, toàn thân rét run. Cô rúc người nằm trong chăn, trên chán rịn mồ hôi hột.

Cô gọi điện đến Coffee Shop xin nghỉ, cho rằng ngủ một lúc sẽ khá hơn. Nhưng cô nằm trên giường lăn qua lăn lại, nhỏ giọng rên rỉ, cơn đau càng lúc càng kịch liệt. Cô nhớ đã từng đọc qua một quyển sách, nói loài chó có thể ngửi được mùi máu, mùi bệnh nhân và mùi của người sắp chết, cuối cùng cô cũng hiểu vì sao hôm qua chú chó nhỏ màu đen kia luôn đuổi theo cô.

Cô yếu ớt bước xuống giường, muốn tìm ít thuốc. Nhưng thuốc mà bác sĩ kê cho cô trước kia cô đã uống hết rồi. Cô vào phòng Minh Chân, muốn nhờ cô ấy đưa cô đi bác sĩ. Trên giường lại không có ai, Hình Lộ nhìn đồng hồ trên giường, hóa ra đã là một giờ chiều, Minh Chân đã đi làm rồi.

Cô vốn muốn thay quần áo đi gặp bác sĩ, nhưng nghĩ đến phải xuống những ba tầng lầu, lúc trở về lại phải trèo lên ba tầng lầu, cô căn bản không có khả năng làm được.

Cô trở về giường, chịu cơn đau đốn ở bụng dưới, gập hai đùi lại, nằm run rẩy trong chăn giống như một con vật nhỏ bị thương. Lúc đang mơ mơ hồ hồ, điện thoại bên giường vang lên, cô với tay bắt máy, nói một tiếng:

“A lô?”

“Em sao vậy? Không đi làm à?” Là giọng nói của Từ Thừa Huân.

Hình Lộ trả lời:

“Em... Khó... Chịu...”

Từ Thừa Huân căng thẳng nói:

“Em khó chịu ở đâu? Nghiêm trọng không?”

Hình Lộ trả lời the thé:

“Em ngủ một lúc là được.”

Từ Thừa Huân nói:

“Anh qua đưa em đi bác sĩ!”

Hình Lộ mê man nói:

“Không... Cần...”

Nhưng hơn mười phút sau, chuông cửa vang lên.

Hình Lộ quay mặt sang hướng khác. Xung quanh mặt cô là tóc ướt, trên người mặc bộ váy ngủ màu trắng, sau lưng bộ váy thấm mồ hôi dính bết vào lưng. Cô run rẩy ngồi dậy, hai tay vuốt mặt, trong lòng suy nghĩ:

“Không thể để cho anh ấy nhìn thấy dáng vẻ này của mình, anh ấy sẽ không yêu mình nữa!”

Cô muốn thoa chút son môi, nhưng một chút sức lực cô cũng không có.

Chuông cửa lại vang lên, cô mang đôi dép lông màu hồng phấn bên giường vào, bám vào tường chậm rãi đi ra. Cửa vừa mở ra, cô nhìn thấy Từ Thừa Huân đứng ở bên ngoài, anh thở không ra hơi, gương mặt đỏ bừng, nhất định là chạy một hơi từ dưới lên.

Từ Thừa Huân đỡ cô, hỏi:

“Em sao vậy?”

Cô trách anh:

“Không phải bảo anh đừng đến sao? Chỉ là đau bụng kinh thôi, nằm một lúc sẽ không sao nữa.”

Cô yếu ớt trở về giường, Từ Thừa Huân ngồi bên giường cô, xoa hai tay cô, đôi tay kia lạnh như băng càng khiến anh hoảng sợ. Tóc cô rối tung, yếu đuối nằm ở đó, sợ anh nhìn thấy gương mặt trắng bệch của cô, cô nằm xoay lưng về phía anh, thân thể cuộn lại. Anh nhìn thấy phía sau bộ váy màu trắng kia có dính một vệt máu.

Anh giật mình kêu lên:

“Em chảy máu.”

Hình Lộ sờ sờ phía sau váy ngủ, quả nhiên bị ướt một vùng lớn. Cô lúng túng xoay người lại, kéo chăn lên cáu gắt quát:

“Đi đi, anh đi đi!”

16. Chương 16: Tiêu Tan (2)

Từ Thừa Huân lao ra khỏi phòng, anh tìm được một gói băng vệ sinh trong tủ kính ở nhà vệ sinh. Anh cầm gói băng vệ sinh chạy về phòng, bước đến bên giường, xốc tấm chăn mềm đắp trên người cô lên, nhẹ nhàng dìu cô dậy, nói:

“Em thay quần áo nhanh đi, anh đưa em đi bác sĩ. Có phải em dùng thứ này không?”

Nhìn thấy băng vệ sinh anh cầm trong tay, trong lòng cô bỗng nhiên dấy lên một nỗi khổ tâm không nói nên lời.

“Quần áo của em để ở đâu? Anh đi lấy hộ em!” Anh nói.

Cô đưa mắt nhìn tủ quần áo bên giường. Từ Thừa Huân vội vã bước qua mở tủ quần áo ra, thuận tay lấy một bộ váy và chiếc áo khoác ngoài, đặt cạnh giường, rồi nói với cô:

“Anh ở bên ngoài chờ em.”

Hình Lộ yếu ớt gật đầu. Từ Thừa Huân ra ngoài, đóng cửa lại.

Hình Lộ không nhận được nữa, cô dùng chiếc khăn tay che miệng khóc nức nở.

Sau đó cô lau khô nước mắt, thay quần lót sạch, bộ váy và áo khoác ngoài anh chọn, xỏ dép tập tễnh bước ra khỏi phòng tìm giày.

Từ Thừa Huân nắm lấy tay cô nói:

“Không cần, anh công em xuống.”

Hình Lộ nói:

“Em có thể tự đi được!”

Từ Thừa Huân cúi người xuống, ra lệnh:

“Mau lên đi!”

Hình Lộ đành phải dựa vào lưng anh.

Từ Thừa Huân công cô xuống lầu, cô dựa đầu lên lưng anh, mơ mơ màng màng rên rỉ.

Từ Thừa Huân hỏi:

“Rất đau à?”

Hình Lộ cắn môi lắc đầu.

Cuối cùng hai người cũng đến bệnh viện. Bác sĩ kê thuốc giảm đau cho Hình Lộ.

Từ Thừa Huân rót một ly nước ấm cho cô, nhìn cô uống thuốc, nói với cô giống như nói với một đứa bé:

“Uống thuốc rồi sẽ không đau nữa.”

Hình Lộ ngẩng gương mặt vẫn còn trắng bệnh hỏi anh:

“Có phải bây giờ em rất khó coi đúng không?”

Từ Thừa Huân vuốt ve tóc cô, nói:

“Em xinh đẹp nhất!”

Lúc trở về, anh lại công cô trèo lên cầu thang.

Hình Lộ nói:

“Em có thể tự đi được mà.”

Từ Thừa Huân nói:

“Không, em còn rất yếu.”

Hình Lộ nằm trên lưng anh nói thì thào:

“Chỉ là đau bụng kinh thôi mà! Nhìn anh căng thẳng thành dáng vẻ này!”

Lúc bước đến tầng mờ tối, anh hỏi:

“Cơn đau thế này có cách trị hết không?”

Hình Lộ trả lời:

“Bác sĩ nói, sinh một đứa con sẽ ổn cả.”

Từ Thừa Huân nói:

“Nếu vậy, chúng ta sinh một đứa đi!”

Cô nhìn gò má anh, nhỏ giọng hỏi:

“Anh điên rồi à!”

Từ Thừa Huân nói nghiêm túc:

“Chỉ cần em bằng lòng.”

Hình Lộ không trả lời anh. Trong lòng cô suy nghĩ:

“Không thể nào có chuyện này.”

Từ Thừa Huân nói:

“Sau này có chỗ nào không thoải mái, nhất định phải nói cho anh biết! Hôm nay nếu không phải anh gọi điện đến, chắc em sẽ không nói.”

Hình Lộ nói:

“Hôm nay anh phải đi gặp một thương nhân bán tranh, em không muốn làm anh lo lắng! Đúng rồi, ông ta nhìn tranh của anh nói thế nào?”

Từ Thừa Huân hớn hở trả lời:

“Anh mang theo mấy bức tranh, ông ta nói rất thích, ông ta nói chắc chắn có thể bán được, còn muốn sau này anh đem nhiều tác phẩm đến giao cho ông ta bán. Ông ta rất có tiếng trong nghề đó!”

Mặt của Hình Lộ đặt lên vai anh, cô nói:

“Như vậy không phải là rất tốt sao?”

“Nói không chừng chúng ta sẽ nhanh chóng có tiền mua lại căn nhà trên núi đấy.” Từ Thừa Huân xiết chặt lưng cô hơn nữa.

Hai tay Hình Lộ ôm cổ anh, không nói một câu nào.

Buổi tối hôm đó, Hình Lộ xuống giường uống thuốc lần thứ ba, cơn đau hành hạ như thế đã dần dần biến mất, Từ Thừa Huân cũng nghe lời cô trở về nhà.

Cô kê gối đầu, cong hai gối lên ngồi trên giường, kéo chiếc ngăn kéo bên giường ra, nơi đó có một túi văn kiện. Từ túi văn kiện, cô lấy ra một tờ báo đã cũ kĩ.

Cô đôi khi cô đã nghĩ:

“Bây giờ cô đang làm gì vậy?”

Sau khi chia tay Dương Chấn Dân, cô chuyển đến làm trong một cửa hàng thời trang cao cấp khác ở khu trung tâm, đó chẳng qua là một thế giới phù hoa khác. Nhưng cô đã không giống như xưa nữa, trước đây cô thích xem tiểu thuyết, nhưng bây giờ cô hoàn toàn không xem nữa. Cô hối hận đã giao bản thân mình cho anh ta, lại phát hiện chính bản thân mình cũng không còn cảm giác với anh ta nữa. Có lẽ trái tim cô đã bị củi khô đốt cháy hầu như không còn gì, hóa thành tro bụi.

Bây giờ, cô muốn có thật nhiều thật nhiều tiền, đó là thứ đáng giá nhất trong cuộc sống mà cô cần theo đuổi, cũng là thứ duy nhất mà cô có thể tin tưởng. Sau đó, cô sẽ rời khỏi nơi đã khiến cô tuyệt vọng và đau khổ, đi đến một nơi tha hương xa xôi. Ở nơi đó, không ai biết đến cô.

Thế là, Hình Lộ dốc sức làm việc, không bao lâu sau được thăng chức. Sau đó, vì muốn kiếm nhiều tiền hơn, cô chuyển đến làm trong một cửa hàng trang sức. Nhưng đúng lúc này, bố cô lại hùng hực khí thế muốn cùng hợp tác với một người bạn mở buôn bán nhỏ, kết quả lại thua lỗ, nợ nần chồng chất, Hình Lộ chỉ còn cách cắn răng dùng khoản tiền trong ngân hàng mà cô đã vất vả lắm mới tiết kiệm được thay ông trả nợ.

Đối với người bố mà Hình Lộ từng sùng bái này, người đàn ông mà cô đã từng yêu, bỗng nhiên cảm thấy có sự chán ghét không nói nên lời. Hôm đó, cô về đến nhà, vứt tiền lên bàn cơm, oán hận gào với ông:

“Sao bố phải đối xử với con như thế!”

Nếu như bố mắng cô, có lẽ cô còn vui vẻ một chút, nhưng ông không nói một lời, bước đến nhặt tiền lên. Hiện thực đã hủy hoại ông một cách triệt để.

Trong lòng Hình Lộ thầm mắng: “Thật là hèn nhát! Thật là hèn nhát!”

Hình Lộ không hề nói chuyện với bố cô nữa.

Một hôm, trong lúc vô ý cô nhìn thoáng qua một vị trí trên tờ báo không chớp mắt, nhìn thấy một quảng cáo kỳ lạ nhất.

Quảng cáo đó viết như thế này:

Một vị phu nhân giàu có nhưng cô độc, muốn tìm một người trẻ tuổi cùng bà đi du lịch.

Thù hao hậu hĩnh, chỉ chấp nhận nữ giới.

Dung mạo đoan chính, ưu tiên người biết tiếng Anh.

Trên quảng cáo chỉ có một dãy số hộp thư bưu chính.

Lúc quảng cáo này xuất hiện, chính là lúc Hình Lộ đang cảm thấy tuyệt vọng trong cuộc sống.

Chính vì thế, cô viết lý lịch và chụp ảnh gửi đi.

Ngày hôm sau tỉnh lại, trên người Hình Lộ vẫn mặc váy ngủ. Cô mở cửa sổ ra, sáng sớm nên đường xá vắng vẻ, chỉ có những nhánh cây chập chờn trong gió. Cô ngẩng đầu nhìn những đám mây trên trời, một vùng màu xanh trong vắt đập vào đôi mắt trong trẻo của cô.

Cô không khỏi mỉm cười, chìm đắm trong một niềm vui mới mẻ.

Cô đá bay đôi dép lông màu hồng phấn dưới chân, chọn bộ quần áo mình thích trong tủ quần áo, nhưng cô lại quay đầu lại đặt đôi dép đó cạnh giường; đôi dép này hôm qua chỉ giẫm qua nền nhà trắng trong phòng cấp cứu ở bệnh viện.

Sau đó cô rời khỏi nhà trọ, ở cửa hàng bán hoa của bà cô nợ, cô lại mua một bó hoa hồng tươi thật to.

Bà cô đó nói:

“Sắc mặt cô hôm nay rất tốt nhé! Bình thường hơi thiếu sức sống!”

Hình Lộ nở nụ cười ngọt ngào, nói:

“Dì cũng rất xinh đẹp!”

Cô trả tiền, bà cô đó lại tặng cho cô một bó Mãn thiên tinh(1). Cô mỉm cười bước ra khỏi cửa hàng bán hoa, lúc ngẩng đầu thì bỗng nhiên phát hiện người đàn ông đầu trọc thấp bé. Ông ta đứng cạnh một góc cột đối diện bên đường, trên người mặc bộ ple giản dị và chiếc áo khoác ngoài, đầu đội nón, trong miệng ngậm một điếu thuốc, trong ngực còn kẹp một tờ báo. Lúc nhìn thấy cô, ông ta xoay người sang hướng khác đưa lưng về phía cô, mở tờ báo trên tay ra, xem báo.

Hình Lộ đã phát hiện ra rất nhiều lần, ông ta vẫn luôn giám sát nhất cử nhất động của cô. Nhưng lúc này đây, cô bỗng nhiên cảm thấy không thể nhịn được nữa, cô đi thẳng về phía ông ta. Lúc ông ta nhìn thấy cô, thì vội vàng đi về phía trước. Cô không chịu bỏ qua, đuổi theo đứng chắn trước mặt ông ta, tức giận nói:

“Tại sao ông luôn đi theo tôi?”

Người đó bất đắc dĩ dừng bước. Ông ta tầm bốn mươi tuổi, đôi mắt nhỏ sắc bén ẩn giấu phía sau mắt kính đen to kia thoát nhìn rất ủ rũ, tạo cảm giác không muốn thể hiện bản thân.

Ông ta đưa mắt nhìn Hình Lộ một cái, áy náy nói: “Chào Hình tiểu thư!”

Hình Lộ không cảm kích, có phần kích động nói:

“Sao suốt ngày ông cứ giám sát tôi?”

Người đàn ông chớp mắt suy nghĩ, vô cùng lịch sự nói:

“Tôi đến giúp đỡ cô, không phải đến giám sát.”

Hình Lộ liếc mắt quan sát ông ta, hậm hực nói:

“Tự tôi có thể đối phó được!”

Người đàn ông không trả lời, ra vẻ từ chối cho ý kiến, sau đó ông ta nói:

“Cậu ấy đối xử với cô rất tốt!”

Hình Lộ giật mình suy nghĩ:

“Hóa ra hôm qua ông ta cũng đi theo mình!”

Cô lạnh lùng nói:

“Chuyện này không liên quan đến ông!”

Người đàn ông cung kính đáp:

“Hình tiểu thư, mỗi người chúng ta đều có chức trách của mình.”

Hình Lộ nhất thời không nói được gì.

Người đàn ông lại mở miệng:

“Tôi phải nhắc nhở cô, thời gian của cô không còn nhiều lắm.”

Nói xong câu đó, nơi khóe miệng ông ta lộ ra một nụ cười như có như không rồi bỏ đi.

17. Chương 17: Tiêu Tan (3)

Hình Lộ ngỡ ngàng đứng ở đó, nhìn bóng lưng của người đàn ông thấp bé kia biến mất ở ngã rẽ. Trên đường phố dần dần đông người hơn, bầu trời cũng càng sáng hơn, tâm trạng của cô lại chợt thay đổi.

Sự xuất hiện của người đàn ông này, tựa như cây gậy đánh vào đầu cô, nhắc nhở cô, cô không phải là một người phụ nữ đang yêu.

Buổi tối ngày thứ năm, Từ Thừa Huân nói sẽ đến Coffee Shop đón cô khi tan tầm, sau đó cùng đi xem phim. Nhưng đợi cho đến khi Coffee Shop đóng cửa, anh vẫn chưa xuất hiện.

Hình Lộ bước ra ngoài, cô treo tấm biển biểu ngữ “Closed” trên cửa kính, thì lại phát hiện Từ Thừa Huân đứng ngay bên ngoài Coffee Shop, hai tay bỏ trong túi quần, vẻ mặt có chút cô đơn.

Hình Lộ ngạc nhiên hỏi:

“Tại sao anh không vào trong?”

Từ Thừa Huân thấy cô, ngẩng đầu, ử rử nói:

“Người thương nhân mua tranh đã trả tất cả các bức vẽ của anh về rồi.”

Hình Lộ lại hỏi:

“Không phải ông ta nói rất thích tranh của anh sao?”

Từ Thừa Huân trả lời:

“Ông ta nói không tìm được người mua.”

Hình Lộ tức giận nói:

“Điều này sao có thể chứ? Anh vẽ tranh đẹp đến vậy!”

Từ Thừa Huân cười gượng nói:

“Không sao cả, dù sao ông ta cũng không phải là người đầu tiên từ chối anh! Ông ta nói rất nhiều lời xin lỗi, khiến anh cũng phải ngượng ngùng.”

Hình Lộ tức giận nói:

“Những người đó rốt cuộc có hiểu không vậy!”

Thấy Hình Lộ kích động như vậy, trái ngược Từ Thừa Huân lại nhếch môi cười. Anh nhún nhún vai, dáng vẻ không quan tâm, ung dung nói:

“Anh có thể mang đến cho thương buôn khác, chung quy cũng sẽ có người yêu thích thôi! Chúng ta đi thôi! Đi xem phim! Đi chúc mừng!”

Hình Lộ mở to mắt nhìn anh hỏi:

“Chúc mừng điều gì chứ?”

Trên mặt Từ Thừa Huân lộ ra nụ cười mê người, nói:

“Chúc mừng chúng ta vẫn sống tốt! Chúc mừng chúng ta vẫn ở bên cạnh nhau! Chúc mừng anh vẫn sẽ tiếp tục vẽ tranh! Anh sẽ không từ bỏ.”

Ngày hôm sau, anh phân loại tác phẩm mang đến cho các thương nhân mua tranh, sau khi đưa đi cũng không có bất kì kết quả gì. Sau đó những bức tranh và một vài phong thư cùng nhau lần lượt trở về.

Từ tiên sinh.

Không nên nản lòng. Từ xưa đến nay, những nghệ thuật gia thường hướng bản thân đi trước thời đại.

Thành tâm chúc anh sẽ tìm được một thương nhân có khiếu thẩm mỹ.

Tổng giám đốc Nghệ Hiên

Cố Minh Quang kính gửi

Từ tiên sinh thân mến!

Cám ơn anh đã tin tưởng, gửi tác phẩm đến cửa hàng tầm thường của tôi.

Cửa hàng đã phát triển một ít hoạt động, đáng tiếc phản ứng vẫn không lý tưởng cho lắm.

Việc này vô cùng xin lỗi.

Tổng giám đốc Nghệ Tinh Hiên

Bạch Ước Hàn kính gửi

Từ tiên sinh

Cửa hàng không có thực lực,

Xin trả lại tác phẩm.

Tổng giám đốc Vân Phong Hiên

Lỗ Quang kính gửi

Từ Thừa Huân gom tất cả các bức thư đặt ở giá sách. Anh nói đùa với Hình Lộ:

“Sau này anh thành danh rồi, tất cả các bức thư này sẽ trở nên rất có giá trị kỷ niệm đây!”

Đôi mắt to xinh đẹp của Hình Lộ ngạc nhiên nhìn người đàn ông trước mắt. Anh hoàn toàn ngoài dự đoán của cô, vĩnh viễn sống như thế, dường như bất luận thất bại như thế nào cũng không cách nào hủy hoại được anh, chỉ có thể khiến anh khẽ cau mày một chút mà thôi.

Cô cắn răng nói:

“Những người này thật không có mắt!”

Từ Thừa Huân cười to nói:

“Cho dù tất cả những người này đều không mua tranh của anh, anh vẫn có thể mang đến lễ đường, bày một sạp bán tranh, cũng rất thú vị nhé! Yên tâm đi! Anh sẽ không chết đói đâu!”

Hình Lộ khổ sở nhìn anh, ngược lại Từ Thừa Huân lại an ủi cô:

“Chỉ cần những lúc nghèo, em không để tâm việc cùng anh ăn bánh mì, anh đã cảm thấy thỏa mãn rồi.”

Hình Lộ cười hỏi:

“Là bánh mì giảm bông trứng gà à, hay là bánh mì trắng?”

Từ Thừa Huân mỉm cười trả lời:

“Lúc đầu chắc là có thể ăn bánh mì giảm bông trứng gà, sau đó có lẽ sẽ ăn bánh mì trắng!”

Hình Lộ ngẩng mặt lên nhìn anh, híp mắt, nói:

“Nếu vậy, trước tiên chúng ta bắt đầu từ sườn lợn đi!”

Từ Thừa Huân cười khanh khách. Anh kéo cô vào lòng nói:

“Anh sẽ không để em chịu khổ. Cơ thể em không tốt, sau này phải ăn nhiều một chút.”

Mặt Hình Lộ đặt trên vai Từ Thừa Huân, đôi mắt đen nhánh kia như có điều gì đó suy tư nhìn ra màn đêm đen tối bên ngoài cửa sổ. Ở phương xa, dường như người đàn ông thấp bé đó lại xuất hiện.

Từ Thừa Huân nói:

“Mỗi lần đến nơi đó xem phim, em đều đến ngắm chiếc nhẫn này. Anh nghĩ em nhất định rất thích, cho nên đã mua lại.”

Hình Lộ giống như nằm mơ ngẩng mặt lên nhìn kỹ anh, trong lòng thầm nghĩ:

“Tại sao lại như vậy chứ? Tại sao lại như vậy?”

Cô cắn môi, hỏi anh:

“Anh lấy đâu ra tiền mà mua?”

Từ Thừa Huân cười cười nói:

“Anh bán một bức tranh.”

Hình Lộ hỏi:

“Bán cho ai?”

Từ Thừa Huân trả lời:

“Chính là dì Diêu đó!”

Hình Lộ hoài nghi hỏi:

“Chỉ một bức?”

Cô vừa hỏi xong, thì quay đầu lại liếc nhìn những bức tranh trong phòng vẽ bên kia. Bỗng nhiên, cô nhớ đến, chẳng trách mấy hôm nay cô luôn cảm thấy dường như thiếu một bức tranh.

“Anh bán bức tranh sông Thames? Bán bao nhiêu tiền?”

Từ Thừa Huân cười trả lời:

“Vừa đủ mua chiếc nhẫn này!”

Hình Lộ đau lòng nói:

“Bà ấy được hời từ anh rồi! Bức tranh kia vẽ đẹp như vậy, không chỉ trị giá bấy nhiêu đây đâu! Huống hồ anh căn bản không có tiền! Tại sao còn phải mua làm gì?”

Từ Thừa Huân vươn tay nắm lấy tay cô, nhìn cô nói:

“Vì em thích!”

Hình Lộ không nói gì nữa, thân thể cô run rẩy.

Cô nhìn Từ Thừa Huân, nhớ đến tình yêu cô từng tìm kiếm đã phản bội cô như thế nào, ầm ập cô từng hướng đến đã từng cười nhạo cô như thế nào. Giấy phúc này, cô không còn hy vọng được hạnh phúc nữa, vào thời điểm cô không muốn có, thế nhưng nó lại bay lượn đến đây, dùng chiếc mỏ chim đâm vào trái tim đã nguội lạnh của cô thắp lên một ngọn lửa xanh bùng cháy.

Đôi mắt to đau khổ nhìn người đàn ông trước mặt, anh cho cô sự vui vẻ như vậy, nhưng cô không đáng!

Mắt của cô nóng lên, bỗng chốc cô bật dậy khỏi ghế, giọng nói run run:

“Em không cần! Anh trả nó đi!”

Từ Thừa Huân ngẩng đầu nhìn cô, ngạc nhiên hỏi:

“Em sao vậy? Em không vui à?”

Hình Lộ nhìn anh, trên nét mặt hiện lên một biểu cảm khiến anh không thể đoán ra được, cô đáp:

“Đúng vậy, em không thích.”

Từ Thừa Huân nghĩ mãi mà không thông, anh nhìn cô, cầm hộp nhung trên bàn lên nói:

“Anh nghĩ là em thích...”

Không chờ anh nói hết lời, bỗng nhiên Hình Lộ cầm áo khoác và túi da lên, cô lao ra khỏi phòng, chạy nhanh đến đường lớn.

Bước chân cô run run, vừa đi vừa khóc nức nở, trong lòng than thầm:

“Anh ấy yêu mình!”

Lúc này, một cánh tay nắm lấy tay cô từ phía sau, bỗng nhiên cô ngẩng đầu lên, thấy Từ Thừa Huân, anh mê hoặc nhìn cô nói:

“Có phải anh đã làm gì khiến em tức giận không?”

Cô nén lệ nhìn rõ anh, trong lòng nói:

“... Thừa lúc mình vẫn còn lương tri...”

Từ Thừa Huân hỏi cô:

“Rốt cuộc em làm sao vậy?”

Cô kiên quyết nói:

“Chúng ta chia tay đi!”

Từ Thừa Huân ngạc nhiên. Anh hỏi:

“Tại sao?”

Hình Lộ cắn môi nói:

“Em không tốt như anh nghĩ đâu!”

Từ Thừa Huân lắc đầu nói:

“Sao có thể chứ?”

Hình Lộ giơ tay lên đẩy anh ra, quát lớn như mắc chứng cuồng loạn:

“Anh đi đi! Em không đáng để anh yêu! Đừng bao giờ đến tìm em nữa! Em sẽ không gặp anh nữa! Chúng ta chia tay đi!”

Từ Thừa Huân giật mình hỏi cô:

“Đã xảy ra chuyện gì? Nói cho anh biết đi!”

Hình Lộ nước mắt kích động, muốn nói tất cả với anh, thế nhưng, cô dường như lại nhìn thấy người đàn ông thấp bé kia đang nấp ở góc tối phía xa giám sát cô. Cuối cùng cô vẫn không mở lời được.

Cô rơi nước mắt nhìn anh nói:

“Một ngày nào đó, anh sẽ không yêu em nữa!”

Từ Thừa Huân thở dài một hơi, giờ mới hiểu được thì ra đây là điều mà cô lo lắng. Anh cẩn thận ôm cô vào lòng nói:

“Anh sẽ yêu em mãi mãi.”

Sau đó, anh đặt chiếc hộp nhung màu hồng vào tay cô, nói:

“Vật đã tặng cho em, anh sẽ không nhận lại.”

Nước mắt Hình Lộ tuôn rơi ào ạt, cô ôm anh, trong lòng thở dài nói:

“Tại sao lại trở nên như vậy? Đây là định mệnh ư?”

Về sau có một buổi tối, Hình Lộ gặp phải dì Diêu ở bên ngoài Coffee Shop, bà đang dẫn một người đàn ông và một người phụ nữ gầy gò đang mang thai đi xem nhà.

Vừa nhìn thấy Hình Lộ, dì Diêu liền rất nhiệt tình kéo cô, lớn giọng tán dóc:

“Thật khéo nha! Vừa tan tầm à?”

Căn bản không chờ Hình Lộ trả lời, dì Diêu đã tự mình nói tiếp. Bà nói cho Hình Lộ biết, đó là một đôi vợ chồng, người vợ đã có thai năm tháng, một người bạn giới thiệu đến chỗ bà xem nhà trọ cho thuê ở góc đường. Bọn họ đi làm ở gần đây, một là thư ký, một người là văn thư. Hai vợ chồng kia đang đứng rụt rè tựa như hai người ngốc, vô cùng bất đắc dĩ đứng chờ.

Hình Lộ rất muốn tìm cách để thoát khỏi bà. Bỗng nhiên, cô nhớ đến một việc. Cô hỏi dì Diêu:

“Có phải dì mua bức tranh sông Thames của Từ Thừa Huân không?”

Dì Diêu mù mờ đáp:

“Sông Thames gì?”

Trong lòng Hình Lộ bất mãn nói:

“Dì mua bức tranh kia, mà lại không biết đó là sông Thames!”

Hình Lộ nói cho bà biết:

“Cảnh trong bức tranh đó chính là cảnh hoàng hôn của sông Thames ở Anh.”

Dì Diêu trả lời:

“Tôi không mua tranh của cậu ấy.”

Hình Lộ tức giận nghĩ:

“Tại sao anh ấy lại nói dối cơ chứ?”

Bỗng nhiên dì Diêu “Ồi” lên một tiếng, nói:

“Cậu ấy nói tôi mua bức tranh đó sao? Tôi biết là ai mua rồi!”

Hình Lộ hỏi:

“Là ai?”

Dì Diêu nói tiếp:

“Tôi không biết là ai...”

Hình Lộ nói:

“Không phải dì nói dì biết sao?”

Dì Diêu lại tiếp tục nói:

“Ý của tôi là tôi biết cậu ấy mang những bức tranh đó đến chỗ nào... Mấy hôm trước tôi có gặp cậu ấy... Cậu ấy bảo tôi đừng nói với cô biết... Cô ngàn vạn lần đừng nói là tôi nói...”

Hình Lộ hoài nghi hỏi:

“Dì gặp anh ấy ở đâu vậy?”

Dì Diêu trả lời:

“Không phải là Di Đôn à... Hôm đó tôi đi thăm mấy chị em cũ, nhìn thấy cậu ấy bày hàng bán tranh trên phố... Nhiều rất nhiều, nhưng mua lại ít... Nhưng không phải ai cũng biết thưởng thức nha... Hơn nữa thời tiết lại rất lạnh... Thật đáng thương...”

Hình Lộ run rẩy.

Dì Diêu dí sát vào tai cô hỏi:

“Cô sao vậy?”

Hình Lộ nói:

“Không có gì, chỉ là cảm thấy hơi lạnh.”

Dì Diêu đồng tình bồi thêm một câu:

“Cô gặp cậu ấy... thì đừng nói là tôi nói... Cậu ấy sợ cô không thích...”

Hình Lộ gật đầu.

Rốt cuộc dì Diêu cũng dẫn đôi vợ chồng ngỡ ngàng đứng chờ rất lâu rồi đi, bóng dáng của một bà lão và hai người trẻ tuổi biến mất ở góc đường.

Hóa ra Từ Thừa Huân lén lút nói dối cô đi bày hàng ở vỉa hè. Trong lòng Hình Lộ nghĩ:

“Tiền mua nhẫn kiếm được từ nơi đó! Anh ấy định lúc nào mới nói ình biết chứ?”

18. Chương 18: Tiêu Tan (4)

Buổi tối ngày hôm sau, Hình Lộ đi đến vỉa hè Di Đôn, phát hiện Từ Thừa Huân quả nhiên đang đứng ở đây kia.

Cô giật mình trốn ở nơi thật xa nhìn anh. Trên người Từ Thừa Huân mặc chiếc áo khoác len và chiếc khăn quàng cổ mà cô đã đan, trên nền đất có một ngọn đèn, có hơn mười bức tranh đang bày trên bậc thang ở cửa ngân hàng. Anh đang vừa bán tranh vừa vẽ. Thời tiết giá rét, người đi đường đều rút cổ vội vã đi qua, thỉnh thoảng chỉ có một vài du khách hiếu kỳ đứng lại xem.

Lúc này, một cơn gió thổi đến, xào xạc ủa qua, quần áo trên vóc dáng cao to của anh càng lộ vẻ phong phanh, ngay cả chiếc áo khoác anh cũng không mặc, hai chân trên mặt đất đang cọ xát sượt ầm, nhìn qua rất khó coi, nhưng lại rất sinh động, trên mặt anh luôn mỉm cười, trong miệng còn hát ngâm nga, dường như cuộc sống trước mắt như thế không có gì đáng lo ngại.

Hình Lộ nhớ đến anh đã từng nói đùa rằng:

“Cho dù ông ta không mua tranh của anh... Anh vẫn có thể bày hàng bán...”

Cô không ngờ Từ Thừa Huân thật sự đã làm như vậy.

Cô lẳng lặng đi đến trước mặt anh. Lúc Từ Thừa Huân nhìn thấy cô, trên mặt lộ vẻ ngạc nhiên và áy náy.

Anh thử hỏi thăm dò:

“Là dì Diêu nói cho em biết?”

Hình Lộ mím môi nói:

“Anh nói bán bức tranh kia cho bà ấy.”

Từ Thừa Huân nhếch môi cười nói:

“Có một du khách người Anh mua rồi, người đó làm việc ở viện bảo tàng, anh ta hiểu tranh!”

Hình Lộ nói:

“Ở đây một bức tranh có thể bán bao nhiêu tiền? Mua còn không được một chiếc nhẫn.”

Từ Thừa Huân hờn hờ nói:

“Anh ta mua một lần ba bức. Hôm nay thời tiết không tốt, lúc thời tiết tốt, làm ăn được lắm!”

Hình Lộ xụ mặt hỏi anh:

“Tại sao không nói với em?”

Từ Thừa Huân nhìn cô nòng nân, nói:

“Anh không muốn em lo lắng.”

Hình Lộ ngẩng mặt lên, đôi mắt vừa đen lại vừa to kia nhìn Từ Thừa Huân, ánh mắt mang vẻ thê lương, cũng mang theo sự thất vọng, người đàn ông trước mắt trầm luân đến mức này, vĩnh viễn cũng không thể thành danh.

Đôi tay lạnh lẽo của Từ Thừa Huân vuốt nhẹ bàn tay nhỏ bé, nói khe khẽ:

“Về nhà đi! Ở đây gió lạnh lắm.”

Hình Lộ biết, bản thân sẽ không còn ở bên cạnh anh nữa.

Cả ngày hôm sau, điện thoại bàn không ngừng vang, Hình Lộ ngồi trên ghế trong phòng, ngón tay lẳng lặng lật từng trang trong quyển tạp chí thời trang đang lưu hành, cô làm lơ tiếng chuông điện thoại. Cô biết là Từ Thừa Huân gọi đến. Anh nhất định đã phát hiện cô không đi làm ở Coffee Shop.

Tối chạng vạng, cuối cùng tiếng chuông cũng ngừng reo. Minh Chân tan tầm về nhà, cô ấy bật đèn, phát hiện một mình Hình Lộ ngồi trong phòng khách tối đen như mực, trên gương mặt trắng bệch không có bất kì biểu cảm nào.

Minh Chân kêu “Ồi” một tiếng, hỏi Hình Lộ: “Tại sao cậu không bật đèn? Cậu làm tớ sợ muốn chết! Anh ấy đang ở dưới lầu kia!”

Hình Lộ ngẩng đầu lên hỏi Minh Chân:

“Cậu nói thế nào?”

Minh Chân đặt mấy quyển tạp chí mình mang về lên bàn nói:

“Tớ nói cậu sáng sớm đã đi, chỉ nói là đi du lịch, ba ngày sau về, không nói cậu đi đâu.”

Hình Lộ nói:

“Cám ơn cậu.”

Sau đó cô cầm mấy quyển tạp chí kia lên lật xem, nói:

“Cậu mua cho tớ đó à?”

Minh Chân trả lời:

“Ừ, cậu xem thử có phải mấy quyển cậu cần không? Cậu và anh ấy sao vậy... Dáng vẻ của anh ấy rất khấn trương!”

Minh Chân nói xong thì đi đến phía cửa sổ, cô nhìn qua rèm cửa xuống dưới, nhìn một lúc, nói thì thào:

“Hình như đã đi rồi.”

Hình Lộ lạnh lùng hỏi:

“Anh ấy còn nói gì không?”

Minh Chân ngồi xuống nói:

“Anh ấy hỏi tớ tại sao cậu lại từ chức. Cậu từ chức à?”

Hình Lộ gật gật đầu, lại hỏi:

“Rồi cậu nói sao?”

Hai tay Minh Chân kê đầu nói:

“Tớ nói tớ không biết, tớ thật sự không biết mà! Hai người không phải cãi nhau ư? Anh ấy đối xử với cậu rất tốt đó! Tớ còn tưởng cậu thích anh ấy! Anh ấy đẹp trai như vậy, hai người rất xứng đó! Có nhiều lần tớ ở dưới lầu đụng phải anh ấy đưa cậu về, trên mặt luôn mỉm cười, ngọt ngào giống như kẹo vậy. Nói thật, khi đó tớ còn lo lắng cậu sẽ chuyển qua sống với anh ấy nữa kia!”

Mắt Hình Lộ vẫn xem tạp chí không nhúc nhích, cô không nói gì cả.

Ba ngày sau đó, Từ Thừa Huân không gọi điện thoại đến nữa. Đến sáng sớm hôm thứ tư, tiếng chuông điện thoại lại vang lên không ngừng, Hình Lộ vẫn tựa như không nghe thấy như trước đó, cô ngồi trên ghế trong phòng khách, yên lặng đọc sách trong tay. Đó là một quyển tiểu thuyết kinh dị.

Mãi cho đến tối. Hình Lộ đứng lên, để sách trong tay xuống, thay một bộ quần áo, cô đứng trước gương đánh má hồng, bước xuống lầu, ngăn một chiếc taxi lại.

Xe lăn bánh, cô dựa vào ghế ngồi ở phía sau, biểu cảm trên mặt rất lạnh lùng.

Sau đó, xe dừng bên ngoài nhà trọ của Từ Thừa Huân. Hình Lộ xuống xe, ngẩng đầu đưa mắt nhìn, trên song cửa sổ quen thuộc kia ở tầng 10 có ánh đèn mờ mờ. Cô cắn răng, bước vào.

Lên lầu, Hình Lộ dùng chìa khóa mở cửa. Đẩy cửa ra, cô thấy Từ Thừa Huân đứng trong phòng vẽ tranh, đang nhìn về phía cửa bên này. Anh hốc hác, râu trên mặt cũng không cạo.

Lúc thấy Hình Lộ, Từ Thừa Huân không nói gì mà ôm cô, hay nói cách khác là anh nhào đến. Anh gọi: “Em đi đâu vậy? Tại sao không nói với anh một tiếng là đi du lịch? Anh rất lo cho em!”

Hình Lộ đứng bất động, cô nói:

“Tôi không đi đâu cả.”

Từ Thừa Huân giật mình, nói:

“Nhưng Minh Chân nói em ——”

Hình Lộ trả lời:

“Là tôi bảo cô ấy nói như vậy.”

Từ Thừa Huân không hiểu hỏi:

“Tại sao?”

Hình Lộ giãy ra khỏi lòng anh, nhìn thẳng vào anh, mím môi nói:

“Tôi không muốn gặp anh.”

Từ Thừa Huân giật mình, rất lâu sau cũng không nói nên lời.

“Tôi đến lấy đồ của tôi!” Nói xong, Hình Lộ đi thẳng vào phòng ngủ, mở tủ quần áo, lấy mấy bộ quần áo của cô nhét vào trong túi xách.

Từ Thừa Huân gấp gấp đến mức giật túi xách trong tay cô lại, nói:

“Có phải em tức giận vì anh nói dối không? Em không thích anh bày hàng bán, sau này anh sẽ không làm nữa là được!”

Hình Lộ giật túi xách lại, nhìn anh một cái rồi nói:

“Ngay cả tiền thuê nhà anh cũng không có mà đóng, không bày hàng mà được sao?”

Từ Thừa Huân nói:

“Em không thích anh sẽ không làm!”

Hình Lộ trừng mắt nhìn anh nói:

“Anh đừng có ngây thơ như vậy được không! Anh cho cuộc sống là cái gì? Thực tế một chút đi!”

Cô thở dài một hơi, nói:

“Dù sau này anh làm gì cũng không liên quan đến tôi nữa!”

“Ầm” một tiếng, cô đóng cửa tủ quần áo lại, lạnh lùng nói với anh:

“Chúng ta chia tay đi!”

Từ Thừa Huân sợ đến ngây người, vội vàng hỏi:

“Tại sao? Chúng ta đang hạnh phúc, tại sao lại chia tay? Rốt cuộc em sao vậy! Anh không hiểu!”

Hình Lộ trả lời:

“Chúng ta không hợp! Không nên lãng phí thời gian nữa!”

Cô nói xong, liền xách túi lên bước ra khỏi phòng ngủ. Từ Thừa Huân đuổi theo, kéo cánh tay cô, gần như là khẩn cầu:

“Đừng đi! Xin em đừng đi! Anh đã làm gì sai, em nói cho anh biết đi!”

Hình Lộ giãy khỏi tay anh nói:

“Anh buông tôi ra! Chúng ta kết thúc rồi!”

Từ Thừa Huân không buông tay. Anh dùng sức ôm cô, nước mắt đã trực chờ nơi khóe mắt, nói:

“Em biết là anh yêu em, chuyện gì anh cũng có thể làm cho em! Anh không thể không có em! Đừng rời khỏi anh!”

Hình Lộ nhìn anh, cho dù cuộc sống khó khăn nhất, những ngày thất vọng nhất, cô cũng chưa từng thấy anh yếu đuối như hôm nay. Ánh mắt của anh ửng đỏ lại sưng lên, đã mấy ngày không ngủ, gương mặt đã từng vô ưu vô lo kia đã bị đau khổ đánh bại. Mũi cô cay xè, giọng nói mang theo sự xót xa vang lên:

“Anh hoàn toàn không hiểu tôi! Thứ chúng ta muốn không hề giống nhau!”

Anh cảm thấy cô đã dao động, trong lòng thầm hy vọng cầu xin cô, nói:

“Chúng ta thử một lần nữa có được không?”

Bỗng nhiên cô phát hiện, Từ Thừa Huân căn bản không hiểu cô đang nói gì.

“Đừng rời khỏi anh!” Anh ôm cô vào lòng, gương mặt ướt đầm cọ xát lên tóc cô, muốn hôn cô.

Hình Lộ xoay mặt sang hướng khác, cuối cùng nói:

“Anh cho tôi một chút thời gian đi!”

Từ Thừa Huân như vừa thấy được một tia sáng hy vọng, anh ôm cô nói:

“Tối hôm nay ở lại đây đi!”

“Không!” Hình Lộ nói. Cô rời khỏi ngực anh. “Tôi muốn yên tĩnh một chút. Tôi sẽ tìm anh sau.”

Thái độ của cô kiên quyết như thế, đến nỗi anh không dám nói thêm gì nữa, anh rất sợ mình kì kèo sẽ khiến cô thay đổi ý định.

Hình Lộ bước ra ngoài, không quay đầu lại nhìn anh lần nào.

Cô bước ra khỏi nhà trọ, thoáng nhìn thấy người đàn ông thấp bé trọc đầu trốn trong góc tối, cô đi thẳng đến chỗ ông ta. Lúc đi lướt qua người ông ta, cô không hề ngước mắt lên nhìn.

Ba tuần sau đó, mỗi ngày điện thoại đều kêu vang, tất cả đều là Từ Thừa Huân gọi đến. Hình Lộ luôn để mặc cho nó kêu. Nếu Minh Chân có ở nhà, thì cô bảo Minh Chân nghe điện thoại, nói cô đã đi ra ngoài. Chỉ có vài lần, Hình Lộ tự cầm micro lên nghe xem anh nói gì.

Khi biết là cô, Từ Thừa Huân như chú chó nhỏ vẫy đuôi mừng chủ. Có lúc anh cầu xin cô trở về, có lúc thăm dò cô gần đây làm gì, có phải đã có người khác hay không, có lúc dường như hết hy vọng, nhưng ngày hôm sau anh lại gọi đến như không có việc gì, hy vọng sự việc sẽ có chuyển biến. Có nhiều lần anh uống rượu say mềm, đêm hôm khuya khoắt gọi điện đến nói yêu cô. Thế là, Hình Lộ không nhận những cuộc gọi vào nửa đêm nữa.

Một buổi tối, Từ Thừa Huân đứng dưới nhà trọ gọi cho cô, yếu ớt hỏi Hình Lộ rằng anh có thể lên gặp cô hay không. Hình Lộ trả lời:

“Nếu anh làm vậy, ngay cả suy nghĩ tôi cũng không thêm nữa!”

Sau khi nói xong, cô dập máy.

Vào nửa đêm, cô bị một cơn mưa đánh thức. Cô xuống giường, từ rèm cửa sổ nhìn xuống phía dưới, phát hiện có một người đứng trên lối đi bộ tối tăm ở phía đối diện, nước mưa làm người đó ướt sũng. Anh vẫn chưa đi, cô không nhìn thấy mặt anh, thứ cô nhìn thấy chỉ là bóng dáng nhỏ bé và đau khổ.

Cô dẫn vật anh đã đến tận cùng.

Hình Lộ cầm tay nghe lên, gọi một cú điện thoại, nói:

“Tám giờ đến đón tôi.”

Bảy giờ hai mươi phút, Hình Lộ ngồi trước bàn trang điểm, cô bắt đầu trang điểm. Trang điểm xong, cô mặc một chiếc váy màu đen viền hoa thấp ngực, phía trước ngực được xịt thêm nước hoa.

Tám giờ hai mươi phút, cô tắt đèn phòng, choàng áo khoác màu hồng, mang thêm một đôi giày cao gót màu đen đi ra ngoài.

Từ nhà trọ bước ra, chiếc xe đua đỏ rực đã dừng ở ven đường chờ cô. Trên mặt cô hiện lên nụ cười quyến rũ, trên xe có một người đàn ông vội vã bước xuống. Vóc dáng hắn ta rất cao, có gương mặt mê người, trên người mặc bộ ple sang trọng, lúc mỉm cười có phần giống con gái. Hắn ta bước đến mở cửa xe cho Hình Lộ, một bàn tay vô cùng thân mật để lên lưng của cô.

Hình Lộ lên xe, khóe mắt cô nhìn thấy Từ Thừa Huân đang đứng ở một góc cây lồi đi bộ phía đối diện nhìn chằm chằm phía bên này.

Xe không nhanh không chậm chạy đến hướng sườn núi, thỉnh thoảng Hình Lộ ghé sang phía bên này, đầu dựa vào bờ vai rộng của người đàn ông, nhiệt tình ôm cánh tay hắn ta.

Sau đó xe tiến vào một bãi đỗ xe của một khu nhà trọ xa hoa ở sườn núi. Hình Lộ và người đàn ông xuống xe, hắn ta ôm eo cô, hai người vừa đi vừa cười nói, ầm theng máy đến tầng hai mươi.

Đó là một gian nhà gồm bốn phòng, có thể quan sát toàn bộ cảnh đêm của cảng Victoria. Sau khi hai người vào phòng. Về quyến rũ trên mặt của Hình Lộ biến mất. Cô lấy một xấp tiền mặt từ ví ra đưa cho người đàn ông kia, không có bất kì biểu cảm gì nói: “Đây là của anh.” Cô liếc nhìn một gian phòng. “Tối hôm nay anh có thể ngủ ở bên đó, sáng sớm ngày mai, chờ sau khi tôi đi rồi, anh mới có thể đi.”

Người đàn ông nhận tiền, kính cẩn đáp lời.

“Đã biết. Cảm ơn cô, Hình tiểu thư.”

Hình Lộ bước vào một căn phòng rộng lớn, đóng cửa lại. Cô không bật đèn, mặc nguyên áo khoác dựa vào giường, ngồi không nhúc nhích. Trong phòng có một cửa sổ sát đất, cô nhìn thấy ánh đèn đêm muôn màu muôn vẻ từ tòa nhà phía xa xa. Từ nhỏ cô đã mơ ước được ở trong căn phòng thế này, ngủ trên chiếc giường công chúa có phủ drap tơ lụa, cô cho rằng như thế ban đêm nhất định ngủ sẽ rất ngon.

Thế nhưng, tối hôm đó, cô không có cách nào ngủ được. Cô biết sau ngày mai, tất cả sẽ thay đổi.

19. Chương 19: Tiêu Tan (5)

Ngày hôm sau, ánh bình minh chiếu vào căn phòng, đôi mắt mê hoặc của cô trở nên uể oải. Hình Lộ nhìn đồng hồ đeo tay, đã mười giờ rưỡi. Cô chậm rãi rời giường, ngồi trước gương trang điểm, bóng đèn vẩy quanh chiếc gương hình bầu dục khiến gương mặt cô tỏa sáng, cô cầm lược lên bắt đầu chải tóc.

Mười một giờ, Hình Lộ rời khỏi nhà trọ, trên mặt cô là vẻ lười biếng. Mái tóc dài buông xõa, trên tóc mai còn đọng giọt nước.

Từ Thừa Huân đứng trên bậc thang của nhà trọ. Đã ba tuần rồi Hình Lộ chưa từng thấy anh, anh gầy gò, tiêu tụy, sắc mặt trắng bệch giống như tờ giấy, đôi mắt đầy tơ máu, tóc rối bời, râu không cạo, trên người còn mặc chiếc áo len mà cô đan — Chiếc áo này ngày hôm trước bị mưa làm ướt sũng, ngày hôm qua lại bị gió thổi khô, hôm nay đã thay đổi hình dạng.

Nhìn thấy anh, Hình Lộ hoảng sợ, hỏi anh:

“Tại sao anh lại ở đây?”

Người đàn ông đáng thương trước mắt không dám mắng cô. Môi anh run run, thử hỏi:

“Hắn là ai? Hai người... Đêm qua ở cùng nhau sao?”

Đôi mắt to của Hình Lộ nhìn anh vô tình, trả lời:

“Đúng vậy!”

Câu trả lời như lời tuyên án tử hình đối với anh. Từ Thừa Huân đau đớn hỏi:

“Bắt đầu từ khi nào?”

Hình Lộ lạnh lùng nói:

“Anh không cần biết!”

Ánh mắt Từ Thừa Huân ửng đỏ nói:

“Rốt cuộc tôi đã làm sai chuyện gì? Tại sao lại trở nên như vậy!”

Anh cảm thấy mình không nhận ra người phụ nữ trước mắt, cô trở nên quá lợi hại.

Hình Lộ kích động nói:

“Anh không làm sai gì cả! Tôi đã nói với anh rồi, thứ chúng ta muốn không giống nhau! Tôi hai mươi ba tuổi, tôi không muốn chờ đợi nữa! Tuổi thanh xuân của phụ nữ có hạn! Anh cho rằng bản cùng là vàng sáng sao? Anh cho rằng nghệ thuật có thể tạo ra cơm ăn sao? Tôi không muốn nửa đời sau phải ở cùng một họa sĩ nghèo! Có vài người phụ nữ sẽ bằng lòng, nhưng không phải là tôi! Những thứ anh đã vẽ căn bản không có ai muốn mua! Tranh không ai mua chính là rác rưởi!”

Từ Thừa Huân ngây dại, anh giật mình nhìn cô, nói:

“Tôi vẫn cho rằng em yêu thích ——”

Hình Lộ cắt ngang lời anh, đôi con ngươi đen láy lạnh lùng nhìn anh nói:

“Anh cho rằng tôi yêu thích những bức tranh đó sao? Có vài bức quả thực vẽ không tệ! Nhưng những thứ đó có ích lợi gì? Bây giờ anh còn cho rằng đây là xã hội lấy vật đổi vật sao? Anh có thể lấy những bức tranh đó đổi thành cơm ăn à! Đổi thành nhà ở ư? Con người của anh căn bản không thực tế! Tôi và anh không giống nhau! Tôi đã sống quá khổ sở! Tôi không muốn mình sống nghèo túng nữa!”

“Lúc em biết tôi, tôi đã như vậy!” Anh nói.

“Tôi đã thử! Nhưng tôi không làm được! Tôi không muốn chờ đến lúc bản thân hoa tàn ít bướm(1) rồi mới hối hận. Anh có thể vẫn sẽ vẽ tranh, đến tận tám mươi tuổi, nhưng tôi không muốn phải sống trong căn phòng tối tăm đó mãi cho đến chết! Rốt cuộc anh có hiểu không?”

(1) Ví với người phụ nữ già bị ruồng bỏ, như viên ngọc không còn đáng giá (baidu)

Từ Thừa Huân sợ hãi nói:

“Tôi không ngờ em lại là loại người như vậy!”

Hình Lộ trừng mắt nhìn anh nói:

“Từ Thừa Huân, tôi vốn chính là như vậy, chỉ là anh không biết mà thôi!”

Bỗng nhiên, trên mặt anh không thấy vẻ yếu đuối nữa. Cô xé nát trái tim anh, giẫm nát lòng tự tôn của anh, chính là vì như thế, ngược lại anh vô cùng bình tĩnh.

Ánh mắt anh nhìn cô đầy căm hận, dường như muốn giơ tay lên thưởng ột bạt tay hoặc vài đấm thật mạnh.

Hình Lộ sợ, cắn chặt môi, ngẩng mặt nhìn anh.

Từ Thừa Huân lẳng lặng nói:

“Hình Lộ, cô rất đẹp, nhất là ánh mắt của cô, tôi chưa từng thấy đôi mắt sáng lại sâu đến vậy. Nhưng nội tâm của cô lại tối tăm như thế, nông cạn đến vậy!” Anh nhìn cô đầy vẻ khinh thường.

Đôi mắt to của Hình Lộ bừng bừng trừng to nhìn anh, ngạo mạn nói:

“Anh cứ sĩ nhục tôi đi! Từ Thừa Huân! Chúng ta kết thúc!”

Cô giơ tay chặn một chiếc xe taxi lại, không hề quay đầu, lên xe thật nhanh.

Xe rời khỏi sườn núi, rời khỏi bóng lưng kia, đầu Hình Lộ dựa vào cửa sổ xe, những giọt nước mắt lăn khỏi bờ mi cô.

Cô biết đã không thể trở về được nữa.

Sáng sớm ba ngày sau, một chiếc xe taxi đưa Hình Lộ đến một khu nhà ở to lớn cổ kính đối diện bãi biển Shek O. Trên bậc thang trước nhà, có một người mặc áo dài màu xám đang đứng, là một người phụ nữ có tuổi có vóc người thon gầy. Người này tóc đã hoa râm, lưng bà ta thẳng tắp, trên gương mặt đầy nếp nhăn tràn ngập vẻ uy nghiêm và ngạo mạn, hai người hầu mặc đồng phục cung kính đứng sau lưng bà ta.

Lúc thấy Hình Lộ bước lên bậc thềm, người phụ nữ nói với cô không một chút cảm xúc:

“Từ phu nhân đang chờ cô ở bên trong.”

Hình Lộ mím môi gật đầu, theo người phụ nữ đó vào nhà. Người phụ nữ đi phía trước ngẩng đầu lên, đôi giày da phẳng màu đen giẫm lên sàn nhà, thỉnh thoảng vang lên âm thanh rất nhỏ. Hình Lộ ngẩng mặt đưa mắt nhìn toàn căn nhà. Đây là lần đầu tiên cô đến đây, căn nhà to lớn này bỗng nhiên khiến cô cảm thấy mình nhỏ bé, tựa như một chiếc lá rơi vào một chiếc hồ sâu không thấy đáy.

Người phụ nữ dẫn cô đi đến thư phòng. Cửa mở, Hình Lộ thấy một người mặc sườn xám màu xanh biếc duyên dáng đứng đưa lưng về phía cô, bà ta đứng trước dãy cửa sổ đối diện với bờ biển.

Người phụ nữ rất kính cẩn lễ phép với bóng lưng kia, thanh âm tràn ngập tình cảm vang lên:

“Phu nhân, Hình tiểu thư đã đến.”

Bóng lưng kia giơ tay ý bảo người phụ nữ rời khỏi. Người phụ nữ nhẹ nhàng lui ra ngoài, đóng cửa lại, chỉ để lại một mình Hình Lộ.

Lúc này, bóng lưng kia mới chậm rãi xoay người, dường như vừa đứng lúc cô rơi vào trầm tư.

Từ phu nhân đã hơn năm mươi tuổi, chẳng qua là chăm sóc rất tốt, nên bề ngoài trẻ hơn tuổi thật rất nhiều, mái tóc nhuộm đen vẫn thành búi sau ót, bộ sườn xám trên người được cắt may rất tinh xảo, trên chân mang một đôi dép lê màu mật ong, trên cổ tay phải đeo một vòng ngọc phỉ thúy màu xanh. Bà ta có một đôi mắt đen dịu dàng, rất phù hợp với chiếc cằm kiên nghị và vẻ mặt bình tĩnh. Gương mặt này có thể hiền từ, cũng có thể lạnh lùng, giây phút này, vẻ mặt của bà ta chính là ranh giới giữa hai biểu cảm đó.

Từ phu nhân quan sát Hình Lộ một lúc, bà thủ thế, nói:

“Mời ngồi, Hình tiểu thư.”

Hình Lộ vẫn đứng như cũ, cô đáp:

“Không cần.”

Trên mặt Từ phu nhân hiện lên một nụ cười, nói:

“Cô làm rất khá, cảm ơn cô.”

Đôi mắt vàng vọt của Hình Lộ nhìn bà ta, chần chờ nói:

“Anh ấy bây giờ thế nào rồi?”

Từ phu nhân nói:

“Cảm ơn cô đã quan tâm.”

Hình Lộ hiểu, ý trong lời nói này thật ra là: “Không liên quan đến cô, cô không cần phải biết.”

Cô lại hỏi:

“Sao những thương nhân không mua tranh ở phòng trưng bày của anh ấy? Là do phu nhân à?”

Từ phu nhân chỉ nói:

“Tiền có thể mua được rất nhiều thứ.”

Hình Lộ chợt bừng tỉnh, tranh mà Từ Thừa Huân vẽ, vĩnh viễn cũng sẽ không có một thương nhân nào đồng ý mua.

Cô đứng yên ở nơi đó, không hỏi thêm gì nữa.

Từ phu nhân cầm một tấm thẻ ngân hàng trên bàn đưa cho Hình Lộ, nói:

“Đây là thù lao của cô.”

Hình Lộ không đưa tay ra nhận. Cô cắn răng nói:

“Tôi từ bỏ.”

Trên mặt Từ phu nhân lộ rõ vẻ ngạc nhiên, bà nhìn Hình Lộ, lẳng lặng đánh giá cô, hoài nghi cô, muốn biết rốt cuộc cô muốn điều gì.

Hình Lộ cố lấy dũng khí nói:

“Tôi đã yêu anh ấy.”

Từ phu nhân không nói gì, sự trầm mặc của bà khiến Hình Lộ thấy được một tia hy vọng. Tim của cô đập thình thịch, đôi mắt to kia lo lắng cố gắng nhìn ra một chút manh mối nào đó trên mặt của Từ phu nhân.

Trên mặt Từ phu nhân không có bất kì một biểu cảm nào. Bà nhìn Hình Lộ, chậm rãi nói:

“Nhưng cô yêu tiền nhiều hơn!”

Hình Lộ không cách nào phản bác.

Từ phu nhân đặt tấm thẻ đến trước mặt cô, lạnh lùng nói:

“Mười triệu có thể làm rất nhiều chuyện. Cô kiểm tra con số một lần đi.”

Hình Lộ có phần kích động nói:

“Bà hoàn toàn không hiểu con trai của mình!”

Từ phu nhân hỏi lại:

“Khó đến mức cô có thể hiểu nó hơn tôi sao?”

Hình Lộ nói:

“Nếu như bà yêu thương anh ấy thật như lời của bà, bà căn bản sẽ không đối xử với anh ấy như vậy!”

Từ phu nhân thần nhiên nói:

“Cô cũng như tôi thôi.”

Hình Lộ ghen lời.

Mẹ của Từ Thừa Huân nói đúng, nếu như cô thật sự yêu Từ Thừa Huân như cô nghĩ, cô đã sớm dừng tay, tại sao vẫn ra tay tiếp cơ chứ? Tại sao không thể thẳng thắn với anh? Có lẽ anh sẽ tin cô. Anh vẫn có thể là một họa sĩ nghèo, hai người vẫn có thể trải qua những ngày bình thường. Nhưng trời biết rốt cuộc là vì sao, cô hoàn toàn không muốn dừng tay lại.

Thế là, cô nhận lấy tấm thẻ từ tay của mẹ Từ Thừa Huân.

“Tôi hy vọng cô có thể tuân thủ theo lời hứa, trong vòng một tuần sẽ rời khỏi Hồng Kông.” Từ phu nhân nói.

“Hình tiểu thư, cô đừng nóng giận. Sự việc trọng đại, chúng ta nhất thiết phải xác định cô là người được chọn lựa thích hợp.”

Hình Lộ tức giận nói:

“Cũng vì tôi nghèo! Cho nên bà cho rằng chuyện gì tôi cũng đồng ý làm?”

Từ phu nhân lạnh lùng nói:

“Mỗi một sự việc đều có thể mua, cũng có thể bán.”

Hình Lộ cảm thấy người phụ nữ này quả thực đang sỉ nhục cô. Cô tủi nhục nói:

“Chuyện như thế này tôi sẽ không làm!”

“Hay là trước tiên chúng ta thảo luận về vấn đề thù lao đi!” Từ phu nhân nói, “Sau khi sự việc thành công, cô sẽ nhận được mười triệu.”

Hình Lộ sợ đến ngây người.

Cô mở to hai mắt nhìn Từ phu nhân. Cô hoàn toàn không dám tin vào tai của mình.

Từ phu nhân thành khẩn nói:

“Hình tiểu thư, tôi rất cảm kích cô đã giúp tôi việc này. Hơn nữa, con của tôi cũng không phải là người xấu xí. Bây giờ cô không cần nhận lời tôi, trong vòng ba ngày, tôi sẽ chờ câu trả lời của cô.”

Hình Lộ không nhận được mà hỏi:

“Tại sao lại là tôi?”

Từ phu nhân trả lời:

“Tôi có thể tìm những cô gái đẹp hơn cả cô, nhưng cô là dạng người mà con trai tôi sẽ thích. Hôm nay nhìn thấy cô, tôi càng khẳng định tôi sẽ không chọn nhầm. Hình tiểu thư, cô còn trẻ như vậy, mười triệu có thể làm được rất nhiều chuyện. Cô suy nghĩ thật kĩ đi.”

Hình Lộ cũng không lập tức nhận lời, sau khi rời khỏi tòa trình xác, cô ghé nhà sách một quyển “Tiểu sử Từ Chiết Sinh”

Đêm hôm đó, cô đọc hết quyển sách đó. Từ Chiết Sinh còn giàu hơn trong tưởng tượng của cô. Khi còn sống ông là người đứng đầu trong top mười ông vua tàu thuyền lớn nhất thế giới, là người cầm đầu trong việc bình ổn sự nghiệp vận tải biển, bên cạnh đó có còn tài chính, bảo hiểm, đầu tư và điền sản. Tổng thống Mĩ, thủ tướng Anh, nữ hoàng Anh, Nhật hoàng đều là bạn của ông, ông có thể gọi điện thoại trực tiếp cho tổng thống Mĩ, cũng là khách quen của số 10 phố Downing⁽²⁾. Vợ của ông — Cố Văn Phương là sư muội thuở còn đi học của ông, hai vợ chồng rất hạnh phúc, hai người có một người con. Trong sách có một bức ảnh mà Từ Thừa Huân chụp chung với bố mẹ lúc còn nhỏ. Từ phu nhân không hề nói dối, Từ Thừa Huân không những không xấu, mà khi trưởng thành anh còn là người mi thanh mục tú⁽³⁾.

(2) Số 10 phố Downing hay 10 Downing Street thường được biết đến với tên Số 10 là địa chỉ nổi tiếng nhất ở London. Đó chính là dinh thự của Thủ tướng Anh.

(3) Mi thanh mục tú: Chỉ những người có hai hàng mày rõ nét, nét mặt thanh tú.

Hình Lộ buông sách, càng suy nghĩ, trong đầu cô càng loạn. Mười triệu... Có người phụ nữ cho cô mười triệu, muốn cô yêu con trai của bà, sau đó vứt bỏ anh. Cô không phải nằm mơ đó chứ?

Có mười triệu đó, cô có thể làm chuyện mà cô muốn làm.

Cô muốn có khoản tiền kia.

Ngày thứ ba, cô gọi một cú điện thoại cho Từ phu nhân.

“Tôi nhận lời.” Cô nói có phần căng thẳng.

Từ phu nhân cảm kích nói:

“Cám ơn cô. Lâm Hanh là cháu trai của dì Lâm, quản gia của tôi, tuyệt đối có thể tin tưởng. Cậu ta sẽ giúp đỡ cô. Nếu có chuyện gì, cô cũng có thể tìm cậu ta giúp. Chỉ là, tôi phải nhắc nhở cô, nếu như con trai của tôi biết được kế hoạch này từ chỗ cô, đến lúc đó, tôi sẽ không chấp nhận.”

Hình Lộ thấp thỏm nói:

“Từ phu nhân, nếu như anh ấy không thích tôi thì sao?”

Từ phu nhân trả lời ngắn gọn:

“Cô nhất định sẽ tìm được cách để nó thích cô.”

Sự việc cứ như vậy mà tiến hành. Ngày hôm sau, Hình Lộ nhận được một phần tư liệu về Từ Thừa Huân từ chỗ Lâm Hanh, bên trong, ngoại trừ có ảnh chụp của anh ra, còn có bản liệt kê tỉ mỉ sở thích của anh, thích vẽ, thích âm nhạc, thích sách, thích ẩm thực, ví dụ anh thích nhất là thức ăn ngọt và nhất là chocolate.

Mỗi ngày, anh đều đến Coffee Shop ở gần nhà trọ uống một ly cà phê. Thế là, một nữ nhân viên vốn làm việc trong Coffee Shop bị cho thôi việc. Lâm Hanh sắp xếp cho Hình Lộ thay thế người kia.

Lúc đó, đối với người có tiền, Hình Lộ vô cùng miệt thị và căm ghét. Lần đầu tiên nhìn thấy Từ Thừa Huân ở Coffee Shop, trong lòng cô đã nghĩ:

“Dạng người này cũng có thể sống tưng tửu sao? Nói không chừng mình chưa vứt bỏ anh ta, anh ta đã chịu khổ không nổi mà chạy về nhà!”

Lúc chưa thấy tranh mà Từ Thừa Huân vẽ, cô còn cho rằng dạng cậu ấm thế này liệu có thể vẽ tranh được đến mức nào.

Nhưng cô sai rồi.

Anh là thiên tài hơn người.

Anh cũng không phải là dạng cậu ấm mà cô đã tưởng tượng.

Anh là người tốt.

Anh có thể chịu đựng cực khổ.

Cô cho rằng mình có thể rất vô tình, trái tim của cô đã chết từ lâu rồi, thậm chí ngay cả tình yêu và thể xác cô cũng có thể bán, không ngờ rằng cô một lòng muốn làm cho Từ Thừa Huân yêu mình, nhưng ngược lại cô lại yêu đối phương sâu sắc, giống như một sát thủ đã yêu người mà mình muốn hạ thủ.

Chưa từng có một người đàn ông nào yêu cô giống như Từ Thừa Huân, anh chữa khỏi vết thương trong lòng cô, nhưng anh cũng là người đàn ông duy nhất mà cô đã bán đứng.

Thậm chí đến cuối cùng, cô còn muốn Lâm Hanh giúp mình, tìm một người mẫu nam và gian nhà trọ xa hoa, vừa hợp diễn vừa đùa giỡn, làm tổn thương sâu sắc trái tim của anh.

Từ Thừa Huân vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho cô.

20. Chương 20: Tiêu Tan (6)

Mùa đông ở Luân Đôn lạnh thấu xương và u ám. Hình Lộ nhớ lần đầu tiên cô đến đây vào năm chín tuổi, bố cô đã nói cho cô biết:

“Con sẽ yêu Luân Đôn, nhưng con sẽ hận thời tiết ở đó.”

Lúc đó, tại sao cô lại không tin cơ chứ?

Cô đã từng cho rằng, khi cô có thật nhiều thật nhiều tiền, cô sẽ trở nên rất vui vẻ, tất cả những gì cô đã từng khát vọng, bây giờ cô đều có thể có được.

Nhưng đến Luân Đôn một năm, nơi cô ở là một căn phòng nhỏ trong khu nhà trọ, lại đi học. Cô cắt ngắn mái tóc dài đi, quần áo mà cô đang mặc còn rẻ tiền hơn lúc còn ở Hồng Kông, cuộc sống thậm chí còn kham khổ hơn lúc trước. Cô không nợ xài khoản tiền ở trong ngân hàng kia, không phải là bởi dè dặt, mà cô coi nó là hồi ức tình yêu mà cung phụng.

Lúc rời khỏi Hồng Kông một năm trước, cô đi rất vội vàng, cô nói với Minh Chân:

“Tở qua bên đó rồi sẽ liên lạc với cậu.”

Ngay hôm cô đi, một chiếc dương cầm đen bóng được đưa đến nhà trọ. Đó là một món quà cô đã lặng lẽ chuẩn bị cho Minh Chân. Lúc đi học, bọn họ đều rất hâm mộ những nữ sinh đệm nhạc kiểu ngạo ở trường. Minh Chân thường la hét rất muốn có một cây dương cầm. Đã nhiều năm như thế, cuối cùng cô ấy cũng có được.

Bây giờ, Hình Lộ thỉnh thoảng sẽ viết thư cho Minh Chân, thậm chí ở trong thư, cô kể lại chuyện cũ của mình từng chút từng chút một. Điều đó khác xa hoàn toàn bản tính vốn trầm mặc và hoài nghi của cô, có lẽ bởi vì cô quá đau khổ vì kìm nén, cũng bởi vì cô biết mình sẽ không trở về nữa, hai người cách xa nhau như thế, trái lại trở nên gần gũi thân thiết hơn cả lúc trước, hai bên trao đổi bí mật, cũng muốn đối phương thể rằng cho dù xảy ra bất kì chuyện gì, cũng sẽ không nói ra.

Thời gian không làm phai mờ chuyện cũ. Bao nhiêu đêm Hình Lộ thức giấc trên chiếc giường trong căn nhà trọ nhỏ hẹp kia, cô cảm thấy tất cả trước mắt đều xa lạ như vậy, phảng phất cứ như cô không thuộc về nơi này. Cô đi đến “Thành phố hang động” nhớ mong trong thần thoại, nhưng cô không tìm thấy đèn lồng màu vàng và đài phun nước, trái lại cô phát hiện mình là người cô độc tha hương nơi xứ người, đối mặt với vẻ đẹp của sông Thames, nỗi nhớ quê hương của cô bắt đầu trào lên.

Mỗi lần cơn đau bụng kinh dần vặt cô, cô luôn nhớ đến bóng dáng Từ Thừa Huân công cô trèo lên cầu thang tối tăm của nhà trọ vào ngày hôm đó, anh nói: “Chúng ta sinh một đứa con đi!” Đó là đoạn đau đớn nhất của cô. Cô vốn có thể thắng thần với anh. Nhưng cô lại không làm được.

Một ngày của tháng hai, cơn đau bụng kinh qua đi, cô vẫn cảm thấy cơ thể yếu ớt mệt mỏi. Một hôm, lúc đi học ở trường, cô ngất xỉu. Bạn học đưa cô đến một bệnh viện gần trường. Ở đó, một vị bác sĩ có tuổi cẩn thận làm kiểm tra toàn diện cho cô, bảo cô một tuần sau trở lại. Trước khi đi, vị bác sĩ đó hỏi cô:

“Người nhà của cô có từng bị bệnh gì nặng không?”

Hình Lộ trả lời:

“Ông nội tôi bị ung thư bạch huyết.”

Nói xong, cô yếu ớt bước ra khỏi bệnh viện. Một tuần sau, vào một ngày mưa lất phất, cô trở lại bệnh viện, ngoại trừ có chút mệt mỏi, nhưng cô cảm thấy tinh thần của mình rất tốt.

Vị bác sĩ kia tuyên bố với cô:

“Là ung thư bạch huyết, cô phải nhanh chóng làm phẫu thuật. Cô trở về thương lượng với người nhà đi, ngày mai gọi điện thoại đến hẹn trước thời gian phẫu thuật. Phải nhanh một chút.”

Hình Lộ tập tễnh rời khỏi bệnh viện, trong lòng cô tràn đầy sự căm hận đối với người ông đã qua đời, món quà giáng sinh của ông ta đã từng bước từng bước dẫn cô đến nơi này, hóa ra chính là muốn ban căn bệnh di truyền này cho cô sao? Ông già ích kỷ đó, cô thậm chí còn không nhớ dáng vẻ của ông ta.

Đường về nhà bỗng trở nên dài đằng đẵng tựa như từ nơi xa xôi đi đến thế kỷ mịt mờ trước mắt. Mưa lất phất làm ướt đầm quần áo của cô. Cô đi về phòng trọ, mở hệ thống sưởi ấm, yếu đuối nằm co người trên chiếc sofa vải bông màu đỏ lộn xộn ở phòng khách. Tiếng mưa tí ta tí tách ngoài cửa sổ vang vọng bên tai cô, dần dần xa vời đến hư vô.

Nếu cô sớm biết mình mắc căn bệnh này, cô vẫn có thể nhận lời bán đứng tình yêu của mình sao? Cô đã từng khát vọng chết đi như thế này mà không thể được, tử thần lại đến trong lúc cô trở tay không kịp, giống như là trừng phạt. Cô nguyện rửa Thượng Đế, mắng nhiếc số phận đối xử với cô không công bằng. Hay cô vẫn nên cảm ơn Thượng Đế, đã cho cô tiền để trị bệnh?

Lúc này, bên ngoài cửa có người bấm chuông. Cô tưởng là tử thần đã đến, tập tễnh bước ra mở cửa.

Cửa vừa mở ra, cô thắng thốt.

Từ Thừa Huân đứng bên ngoài cửa, anh mặc một bộ ple trắng thơm màu xanh, mái tóc ngắn chỉnh tề, trên mặt anh còn có dáng râu màu xanh lam, vẻ hân hoan rộng rãi lúc trước thường có trên gương mặt anh giờ không thấy đâu nữa, thay vào đó là vẻ nghiêm túc và chững chạc.

Từ Thừa Huân mở lời trước:

“Là Minh Chân nói cho tôi biết cô ở đây. Tôi có thể vào trong không?”

Hình Lộ gật gật đầu, để anh bước vào nhà.

Cô nhìn theo bóng lưng của anh, ở sâu trong trái tim đau khổ héo rũ của cô lại dấy lên tia hy vọng đã từng một lần mất đi, là Minh Chân đã nói tất cả với anh sao?

Từ Thừa Huân xoay người lại, nói:

“Trước khi tôi đến Luân Đôn, đã chạm phải cô ấy ở trên đường.”

Sau đó anh liếc mắt nhìn gian nhà trọ chật hẹp, hoài nghi hỏi cô:

“Người bạn trai có tiền của cô đâu rồi? Hẳn ta không ở cùng với cô sao?”

Tia hy vọng vừa dấy lên bỗng chốc tắt đi. Hình Lộ dùng tay trái nắm thật chặt những ngón tay của tay phải, tay phải của cô vẫn còn đeo chiếc nhẫn hoa hồng anh từng tặng cô. Sau khi chia tay cô vẫn luôn mang chiếc nhẫn đó.

“Không thể để anh ấy thấy.” Trong lòng cô thầm nghĩ.

Hai người trầm mặc rất lâu, rốt cuộc Từ Thừa Huân nói:

“Tôi vốn có thể cho cô tất cả những gì mà cô muốn.”

Hình Lộ giả vờ không hiểu, nói:

“Tôi không hiểu ý của anh...”

Từ Thừa Huân thông thả bước đến gần cửa sổ, một hàng đường ống cũ rích của hệ thống máy sưởi phát ra tiếng vang nhẹ nhàng dưới chân anh. Anh nói:

“Lúc cô biết tôi, tôi rất ngây thơ, muốn làm họa sĩ, cho rằng sẽ có người yêu tôi vô điều kiện, sẽ không vì tôi là người thế nào...”

Trong lòng Hình Lộ than thở:

“Anh ấy rất hận mình!”

Nhưng cô khẽ cau mày nhìn anh, giả vờ không biết anh muốn nói gì.

Từ Thừa Huân nói:

“Cô đương nhiên không biết, vì thế cũng không thể trách cô. Tôi có rất nhiều tiền. Cô không ngờ đúng không?”

Hình Lộ mím môi không nói gì. Cô nắm những ngón tay càng chặt hơn.

Từ Thừa Huân đưa mắt nhìn vào bên trong căn phòng ngủ rộng mở, quay đầu nhìn Hình Lộ, cười nhạo nói:

“Sinh ra trong một gia đình giàu có như thế, khiến tôi cảm thấy có phần xấu hổ, giống như chúng tôi đã lấy đi một phần mà người khác nên có, tôi thậm chí còn nghĩ đến muốn từ bỏ phần tài sản của mình, chỉ làm việc mình thích. Giống như cô nói, cho dù tôi nghèo nàn thì cũng là một vầng sáng.”

Hình Lộ chỉ nói:

“Anh không vẽ tranh nữa sao?”

Từ Thừa Huân nhún vai, lạnh nhạt trả lời:

“Bây giờ tôi rất bận, không có thời gian.”

Anh nói tiếp:

“Cám ơn cô đã khiến tôi biết rằng, có tiền cũng không phải là cái tội, mà tham lam mới đúng là có tội.”

Hình Lộ run rẩy cắn môi, cô trầm mặc không nói gì. Cô hiểu, anh đến đây không phải là còn tình cảm với cô, mà là muốn trả thù cô.

Cô thật đáng đời.

Sau khi Từ Thừa Huân đi, Hình Lộ tuyệt vọng rúc người trên chiếc giường nhỏ hẹp trong nhà trọ, cơn đau lại dần vật cô, cô cảm thấy bụng căng lên, khó chịu hơn rất nhiều so với đau bụng kinh. Cô rất nóng, áo ngủ trên người ướt đầm, dính vào lưng, như một con chim én đáng thương khóc nức nở khi rơi xuống vùng bùn.

Sang ngày hôm sau, cô gọi điện thoại đến bệnh viện.

Vị bác sĩ già kia nghe điện thoại, hỏi cô:

“Cô muốn hôm nào làm phẫu thuật?”

Hình Lộ nói:

“Trong tuần này có được không?”

Đêm qua mưa một trận rất to, sáng sớm ngày thứ năm, sương sớm dày đặc màu xám bao phủ bầu trời Luân Đôn. Hình Lộ mang theo vài bộ quần áo, trước khi ra cửa, cô đeo một chiếc khăn quàng cổ có tua màu hồng anh đào, trên cổ còn xoa thêm phấn rôm.

Đó là hương hoa nhài, mùi hương may mắn của cô.

Cô rời khỏi nhà trọ, vốn muốn đi đến trạm xe ở phía Đông, không biết vì sao bên đó lại đông nghịt. Cô quyết định đi tắt vào một con đường khác đến ga điện ngầm.

Cô đi vào một ngõ nhỏ phía Tây tối tăm vắng vẻ, trên mặt đất xuất hiện đầy những vùng nước bẩn, cô vội vã nhảy qua.

Bỗng nhiên trong lúc nhảy, một bàn tay bẩn thỉu không biết từ nơi nào vươn đến nắm lấy cánh tay cô. Bỗng nhiên cô quay đầu lại, nhìn thấy một kẻ lang thang đầu tóc rối bù, người đó căng thẳng quát lớn với cô:

“Đưa tiền của mày cho tao!”

Hình Lộ muốn chạy trốn, người nọ lại tóm lấy chiếc khăn quàng cổ kéo cô lại, một cây dao nhỏ sắc bén phát sáng, kề sát bụng cô, giật lấy túi da trên vai của cô.

Lúc này, trong mắt hắc ta lóe lên một tia sáng tham lam, hắc ta ra lệnh:

“Cởi nhẫn ra cho tao! Nhanh lên!”

“Không!” Hình Lộ van xin nói, “Thứ này không thể cho anh được! Tôi xin anh!”

Người đó không để ý đến cô, nắm lấy tay cô, muốn tháo chiếc nhẫn ra, Hình Lộ giãy dụa hét:

“Không! Đừng lấy nhẫn của tôi, tôi có thể cho anh tiền!”

Con dao nhỏ kia đâm vào bụng cô một nhát, máu tươi tuôn ra như nước sông vỡ đê.

Hình Lộ hoảng hốt dùng tay ấn vào vết thương, cô muốn ra khỏi ngõ nhỏ này, nhưng cô lại giống như một con chim bị trúng tên, bắt đầu lẩn cuồn cuộn, lắc lư nhẹ nhàng, cuối cùng ngã xuống một vùng nước bẩn.

Cô muốn sống.

Cả đời cô đều nỗ lực vì thể diện, mà hôm nay, nước bẩn lại thấm ướt mái tóc rối tung của cô, cô tê liệt nằm ở đó, cả người run lên, máu đỏ từ bụng cô kéo dài đến gần mắt cá chân. Cô ngửi được mùi máu, mùi vị đó giống như cát bụi.

Cô trừng mắt nhìn thẳng lên bầu trời, sương mù đêm khuya, không biết là sương nước hay là nước mưa, có vài giọt bắt đầu nhỏ xuống đôi mắt đã từng ham mê tất cả phù hoa phú quý trong cuộc sống, sau đó miệng cô hé mở, bởi vì hối hận cũng bởi vì khóc, tiếp theo cô vuốt ve lồng ngực đã từng yêu một người và ngón tay, cuối cùng là mắt cá chân, đôi chân kia đã từng đứng gần hạnh phúc đến như vậy.

Cô nhớ đến hôm Từ Thừa Huân công cô trèo lên cầu thang tối mịt, anh nói: “Chúng ta sinh một đứa con đi!” Cô cũng nhớ đến cô và anh cùng ngắm mây tan trong căn nhà trệt màu trắng trên núi, anh đã nói muốn sống cùng cô suốt quãng đời còn lại trong căn nhà đó.

Cô giống như chột bưng tỉnh khỏi giấc mộng, cô đi nhiều con đường như thế, cũng không phải đến “Thành phố hang động”, mà là bước vào “Đầm lầy tử vong”, vùng đầm lầy này không có đường ra, ma quỷ và bán thú bay bổng xung quanh linh hồn con người.

Nhưng tại sao cô lại đi con đường này kia chứ?

Xa xa, tiếng chuông buổi sớm của nhà thờ vang lên.

Trong ngõ nhỏ, phía sau song cửa sổ tối tàn vang lên tiếng radio, một nữ phát thanh viên đọc tin tức nhảm chán:

Con trai vua tàu thuyền quá cố sẽ đến số 10 phố Downing vào sáng nay để thăm và cùng dùng bữa sáng với thủ tướng.

Sắc mặt Hình Lộ trở nên trắng bệch, miệng hơi mở.

Vua tàu thuyền trẻ tuổi chỉ huy quân đội vào đất liền, tuyên bố sáp nhập Ngân hàng lớn nhất nước Anh, trở thành đại cổ đông lớn thứ hai...

Bỗng nhiên Hình Lộ bật cười, cô là người đã khiến Từ Thừa Huân trở về thừa kế gia nghiệp. Anh thành công như thế, chắc hẳn là rất hạnh phúc. Vết thương đã không còn tuôn nhiều máu nữa, cô đã từng nếm trải mùi vị của sự tan vỡ, nên sẽ không đau khổ nữa, cũng sẽ không bị dục vọng và hối hận giày vò nữa, cô ngã đầu lên vai phải, tắt thở.

Đồng thời Vua tàu thuyền cũng bày tỏ, hiện đang bàn bạc muốn nhập tàu thuyền vào nước Anh...

Vài giờ sau, mưa đã tạnh, một con chó mực ngửi được mùi người chết chạy vào trong con ngõ nhỏ, nó hướng vào thi thể mà sủa. Một người phụ nữ nhặt ve chai bước đến, nắm lấy dây thừng thắt ở cổ con chó mực quát với nó. Chó con lăm lờ quá.

Người phụ nữ nhặt ve chai nhìn thấy Hình Lộ co quắp nằm trên vũng nước bẩn, ngón tay dính bẩn, bà ta liền chạy đi gọi cảnh sát.

Nhưng trước khi gọi cảnh sát đến, thì bà ta đã dùng động tác vô cùng nhanh nhẹn cởi chiếc nhẫn kim cương hoa hồng trên tay Hình Lộ ra, giấu trong túi trên người.

Sau khi Hình Lộ chết, mẹ của cô nhận được tin báo từ chỗ luật sư, con gái để lại toàn bộ số tiền ẹ. Bà hoàn toàn không rõ, tài khoản trong ngân hàng của con gái mình vì sao lại có một số tiền khổng lồ như thế.

Nhưng bà đã không còn cách nào để hỏi nữa.

Cô con gái yêu quý của bà đã ra đi như thế, bỏ lại hai người già yếu bọn họ. Bà nhớ đến lúc nhỏ con gái bà ngoan ngoãn biết bao, đáng yêu biết bao, xinh đẹp giống như búp bê, tất cả những gì người mẹ này đã làm đều là vì cô. Đứa bé đó quá đáng thương, khiến cho bà tan nát cõi lòng.

Con gái để lại tiền cho bà, bà dùng một phần mua một căn nhà có hai phòng, một gian để ở, một gian cho thuê, gần đây giá cả nhà cửa lên rất cao. Người chồng vô dụng của bà bây giờ uống rượu ngày càng nhiều, không một giây tỉnh táo, nhưng gần bó lâu dài đã trở thành thói quen, hơn nữa, con gái đã chết, hai người bọn họ giống như lúc còn trẻ, chăm sóc lẫn nhau.

Một năm sau khi Hình Lộ mất, Từ Thừa Huân giảm thiểu số tàu thuyền trên tay trên diện rộng, anh thành công trong việc tiến quân vào lĩnh vực điện sản và ngân hàng, mua số lượng lớn đất đai, tránh khỏi nguy cơ giao thông vận tải suy yếu trên thế giới.

Mẹ anh rất tự hào về anh.

Người mẹ dịu dàng của anh là người phụ nữ tốt nhất với anh trên đời này. Tại sao lúc trước anh lại cãi nhau với mẹ, khiến cho bà đau lòng cơ chứ? Sau khi chia tay với Hình Lộ, anh chán nản cùng cực, một hôm, đi Lâm quán gia lo lắng chạy đến nói cho anh biết, mẹ anh ngã bệnh, bệnh rất nghiêm trọng.

Anh chạy đến bệnh viện gặp mẹ, mẹ anh yếu ớt nằm trên giường, yếu ớt nắm lấy tay anh, nói:

“Thằng nhóc này, con gầy quá. Thời gian này con ổn không? Một mình ở bên ngoài có quen không?”

Giây phút đó, anh đã khóc.

Mẹ anh cầu xin anh trở về tiếp nhận công việc làm ăn của gia tộc, khi đó, anh đã không còn hy vọng gì vào cuộc sống này. Anh đã nhận lời.

Anh không ngờ anh có thể làm kinh doanh được.

Bây giờ, anh không còn vẽ tranh nữa.

Lần cuối cùng anh gặp Hình Lộ là trong gian nhà trọ nhỏ ở Luân Đôn, lúc đó anh đã nói rất nhiều lời tổn thương cô, anh nhìn thoáng qua bức chân dung anh vẽ cô vẫn đặt trong phòng như trước

Trong lòng anh nghĩ: “Tại sao cô ấy còn giữ lại bức tranh này kia chứ?”

Sau khi từ Anh trở về, anh mới biết tin cô chết.

Anh không hận cô.

Lúc đó, vì Hình Lộ, anh muốn từ bỏ vẽ tranh, anh có thể cho cô rất nhiều rất nhiều tiền, thỏa mãn tất cả ham muốn của cô, chỉ vì nụ cười của cô, chỉ vì nhìn thấy cô vui vẻ. Anh biết cô thiếu cảm giác an toàn.

Dù sao anh cũng đã từng yêu cô.

Năm thứ hai sau khi Hình Lộ mất, Từ Thừa Huân kết hôn, cưới một cô gái xuất thân từ gia đình làm ngân hàng. Mặc dù cô gái này không có chủ kiến, nhưng lại dịu dàng nhã nhặn trầm tĩnh, mẹ anh rất thích cô ấy.

Hôm kết hôn, cô dâu đội vương miện trên châu, đeo mạng che mặt, mặc chiếc áo cưới màu trắng như ngà voi có chiếc váy dài, bố cô gái trao tay cô vào tay chú rể.

Hai năm sau khi kết hôn, Từ Thừa Huân có đứa con đầu tiên, đứa bé là con trai.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hong-nhan-lo-thuy>